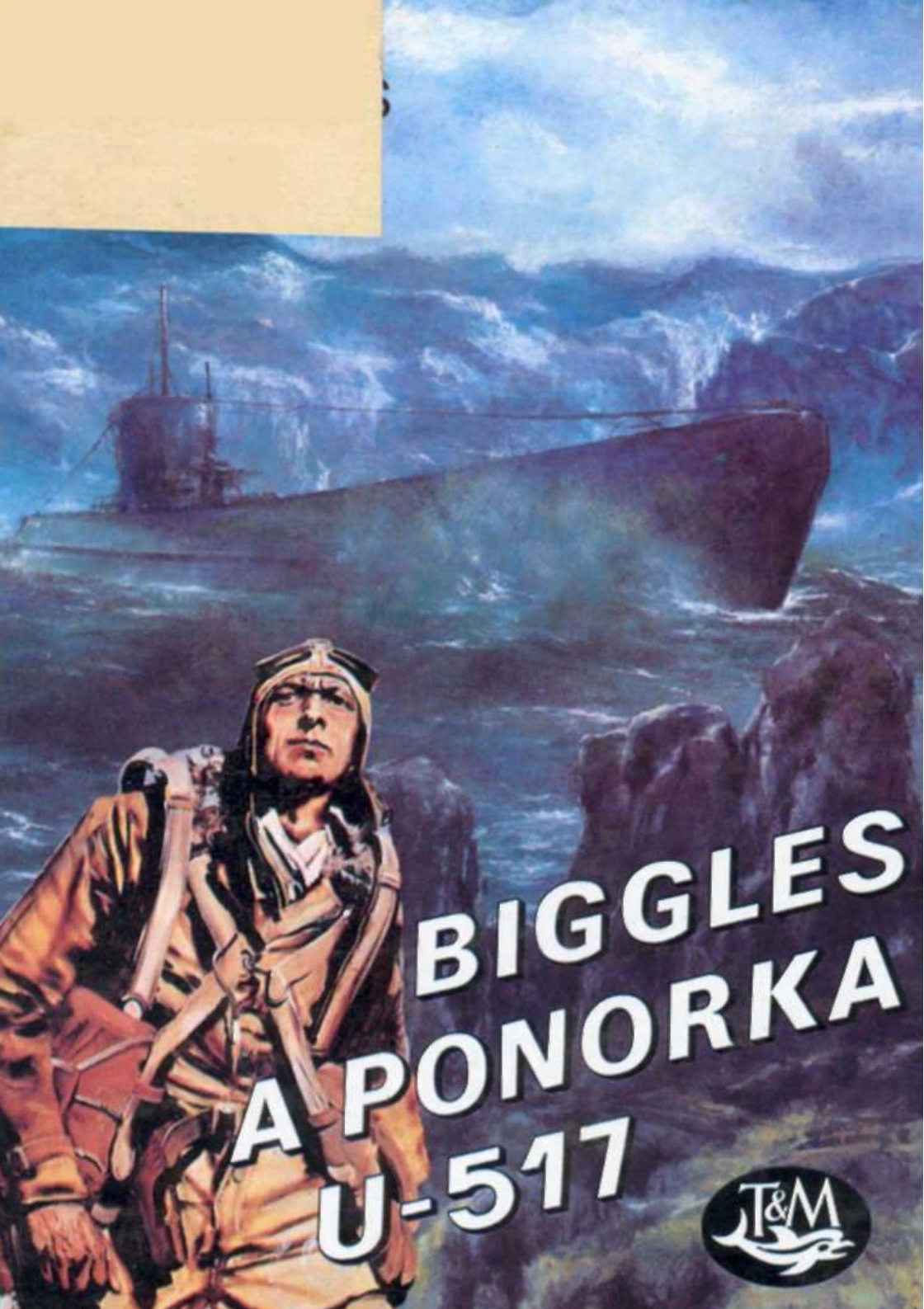

**BIGGLES
A PONORKA
U-517**

W. E. JOHNS

BIGGLES

A PONORKA U-517

TOUŽIMSKÝ & MORAVEC

PRAHA

1996

© W. E. Johns, 1948

Jacket illustrations Zdeněk Burian, Petr Barč

© Zdeněk Burian – dědicové, 1996

© Petr Barč, 1996

Illustrations © Petr Barč, 1996

Translation © Milan Hausner, 1996

Remake © Mikuláš Moravec, 1996

ISBN 80 – 85773 – 56 – 2

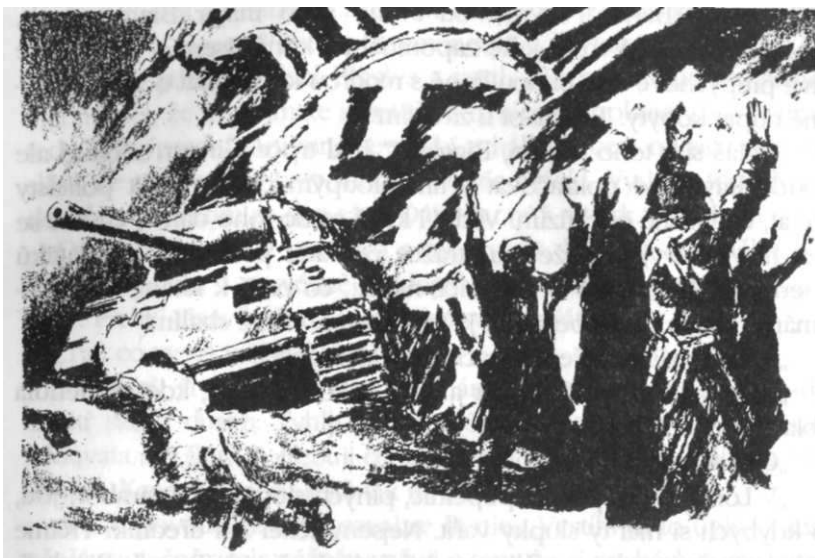
ÚVODEM

Na následujících stránkách je vyličen Bigglesův druhý případ od chvíle, kdy se ujal jako samostatný vyšetřovatel „Oddělení pro vyšetřování zločinů“ (CID) ve Scotland Yardu. Útvar byl zřízen krátce po válce, aby čelil zločincům, kteří se zmocnili nových válečných vynálezů a metod a zneužívali je ve svůj prospěch.

Země osy sice válku prohrály, ale po celém světě se potulovaly desítky bývalých nacistů, kteří nehodlali složit zbraně. Jejich cílem už sice nebylo dosáhnout konečného vítězství, jak hlásal jejich vůdce, ale zasazovat Spojencům tvrdé a neočekávané údery. Tito lidé byli spokojeni dvojnásob, když jim jejich činnost navíc přinášela zisk. Historikové by mohli doložit, že taková lidé se objevují po každé válce. Ostatně... co třeba takový Robin Hood?

Za druhé světové války vznikly nové strašlivé zbraně a všechny známé prostředky vraždění byly úžasně zdokonaleny. Většina typů starých tanků, letadel a lodí připomínala ve srovnání s moderními zbraněmi obnošenou veteš, a k největšímu pokroku v zabíjení lidí dospěli koncem války konstruktéři letadel a ponorek.

Velitel jedné z nejmodernějších německých ponorek nevzal konec války na vědomí. Kapitán von Schonbeck neměl chutí odevzdat svůj podmořský člun vítězům, ani jej potopit. Jako osamělý mořský vlk vedl svojí loď oceánem, odhodlán dokázat, že dosud neodbila jeho poslední hodina...

KAPITOLA PRVNÍ

DŮSLEDKY VÁLKY

Když vstoupil konstábl „Ginger“ Hebblethwaite do místnosti, kde úřadovala skupina leteckého pátrání, zastihl tam své tři přátele ve stavu hlubokého duševního útlumu.

„Někdo umřel?“ řekl místo pozdravu.

„Ještě ne,“ smutně se ušklíbl Algy Lacey. „Vypadá to ale tak, že Bertie se vrací na svůj zámek a Biggles si právě vybírá hudbu pro vlastní pohřeb. Já sám kupuji auto. Budu jezdit s taxíkem!“

„Takže nic? Stále žádná práce?“

„Mlč, Gingere,“ řekl lord Bertie Lissie ponurým hlasem. „Mizím z téhle kanceláře a vracím se na svůj zámek. Služebnictvo zapálí v krbu polena a naleje mi skotskou. Pak si pustím v radiu burzovní zpravodajství a bude tam mnohem živěji než tady s vámi!“

„Ovšem, Bertie,“ zavrčel od svého stolu major Bigglesworth, D.S.O., D.F.C. „A to jsi ještě zapomněl na koně. Jsem si jistý, že ve tvé přepychové stáji budou koně s modrou krví švihát ocasy a hlučně dupat kopyty. Ten život ti závidím!“

„Děláš si z toho legraci, Biggles,“ řekl trpce Ginger. „Pokud ale bude Raymond pokračovat s tím hloupým plánem učit policisty létat, tak vážně odcházím. Vždyť i když se do toho dáme, chytne se za hlavu a vyjekne, že mu strážce pokladu pro nás tolik zlaťáků neuvolní. Jak máme ty zelenáče naučit, co patří k létání, když nemáme ani na galon benzínu! Já to, pánové, vážně sbalím!“

„A kam máš namířeno?“ zachmuřil se Biggles.

„Kamkoli,“ vzdychl Ginger a mávl rukou k oknu, kde se klenula blankytná obloha.

„Čím se tam hodláš živit?“

„V Londýně je spousta popelnic, plných slupek od brambor. Jdu, i kdybych si měl ty slupky vařit. Nejsem učitel ani úředník. Trčíme tu skoro čtvrt roku a měli jsme jen jediný případ. To mě, Biggles, raději uvaž na řetěz před vchod a já se naučím štěkat a vrčet! Co se to, u všech čertů, se všemi těmi padouchy stalo? Ztratili chuť do díla? Zlenivěli, nebo se bojí?“

„Nechtěl bys spáchat nějaký zločin sám?“ ušklíbl se Algy. „My ostatní bychom po tobě hned šli!“

„Uvažuji o tom,“ zavrčel Ginger. „Nejraději bych si jako oběť vybral jistého generála, který nám má

přidělovat práci a nedělá nic. Copak se po porážce Hitlera všichni nacisté vypařili?“

„Přeháníš!“ řekl Biggles a svraštil obočí. „Způsob, jakým mluvíš o zástupci ředitele Scotland Yardu, se mi nelíbí. Zapomínáš, že Raymond si vysloužil hodnost generála a ta se kdejakému pobudovi nedává! Ovládej se, Gingere! Raymond přece nemůže za to, že se největší nacisté dobře schovali. Však oni časem vylezou a mně se nechce prohánět do té doby obyčejné kapsáře.“

„Než chodit s rukama v kapsách, budu raději honit kapsáře!“ nevzdával se Ginger. „Pověz to Raymondovi. Vždyť se tu ukoušeme.“

„Dobře, pánové,“ řekl Biggles a vstal. „Raymond nás zaměstnal a já myslel, že to přijmete s potěšením. Nejste spokojeni a můžeme tedy dát výpověď. Ani mně se nelíbí zahálka. Včera mi sice generál slíbil, že naše volno brzy skončí, ale víc neřekl. Vydržte to tedy jeden den a vyrazím za ním sám. Dám mu nůž na krk. Souhlasíte?“

Otevřel cigaretové pouzdro a jako vždy, když si nevěděl rady, vylovil cigaretu a nervózně poklepal jejím koncem po hřbetu levé ruky. Přelétl tázavě očima po tvářích svých přátel.

„Tak co vy na to? Ještě den?“

„Biggles, já se ti otevřeně přiznám,“ spustil Algy, „že se tady uvnitř skoro dusím. Tyhle policejní šaty mi jsou úzké v ramenou a kravata mě škrtí. Potřebuji čerstvý vzduch, rozhled do dálky a bílá oblaka. Kancelář snesu ještě tak na letišti.“

„To jsi pověděl hezky,“ ozval se Bertie. „Vystihl jsi to úplně přesně. Já skutečně zcela vážně uvažuji o tom, že si nechám doma zatopit v krbu, ale přiznám se, že to

bílá oblaka mi přirostla k srdci víc. Tys to Algy tok krásně řekl, však víš, jak to myslím! Jemine! Biggles, posad' mě zas do nějaké létající kraksny a já tě budu do smrti považovat za Pánaboha! Prosím!“

Biggles, který dobře znal jeho krasořečnění, tentokrát nestačil odpovědět. V té chvíli se totiž rozlétly dveře a mezi rozněžnělé zoufalce vtrhl muž, který se nejvíc přičinil o jejich bídu – sám generál Raymond.

„Je to sice nezdvořilé, pánové,“ spustil hned ve dveřích, „ale já tu už chvíli poslouchám za dveřmi! Omlouvám se. Vám všem prý chybí bílá oblaka. Slyšel jsem dobře?“

„Ano, pane,“ řekl Biggles, vstal a nabídl Raymondovi židli. „Velmi se obávám, že podlaha této kanceláře se podobá palubě slavné lodi Bounty a já nešťastnému kapitánu vzbouřenců. Muži z posádky se vztekají, reptají a jdou mi po krku. Když jste však záludně naslouchal, nemusím to dál ani rozvádět.“

„Tak dlouho jsem zase za dveřmi nebyl,“ ušklíbl se Raymond.

„Posádka mne právě požádala, abych vlezl do člunu, nebo mi uříznou hlavu,“ řekl smutně Biggles. „Nudí se, protože nemají v dohledu ani nepřítele, ani ostrov se zlatým pokladem.“

„To už je to tak daleko?“ zadumal se Raymond. „Tak to s tím asi opravdu budu muset něco udělat. Přiznávám, že jsem se sem přišel poradit o jedné zapeklité věci a třeba to bude právě ten správný lék na vaše neduhy. Když jste tu básnili o oblacích a o čerstvém vzduchu, co byste řekli prostoru o rozloze milionu čtverečních mil? A možná ještě o něco větším?“

Ginger vstal a Bertie vykulil oči tak, až se jeho monokl uvolnil a pomalu se sunul dolů. Algy, který to zahlédl, vyjekl, a lord po svém drahocenném skle chňapl, a na poslední chvíli ho zachránil před zkázou.

„Rozbitý monokl by vám Bertie neodpustil, pane generále,“ ušklíbl se Algy. „Pokračujte, prosím. Oč jde?“

„Jestli dostaneme práci, odpustím vám všechno,“ vyhrkl Bertie. „Kryndapána! Je to pravda, pane generále? To by bylo skvělé!“

„Když se pánové, budete obtěžovat do mé kanceláře, domluvíme se velice rychle.“

Bez váhání následovali Raymonda do nižšího poschodí, kde měl svou úřadovnu, a na jeho vyzvání se usadili do jeho elegantních kožených křesel. Sám generál zůstal stát, jakoby se chystal k slavnostní řeči před velkou námořní mapou visící na stěně.

„Přijde projev,“ špitl prostořeký Ginger Algymu do ucha, ale Lacey neprojevil smysl pro humor.

„Pst,“ zasyčel. „Mlč!“

„Pánové,“ oslovil je Raymond, „chci vás seznámit s případem, který nám začíná dělat těžkou hlavu a vás všechny by měl zbavit nudy. Asi se nezmýlím, když řeknu, že vám poskytne tolik zábavy, až si s ní brzy nebudete vědět rady. Když si však vzpomenu, co jste se navyváděli v posledních několika letech, je možné, že se i v téhle věci budete cítit jako ryby ve vodě. Vaše výstřednosti a poněkud neobvyklé metody by se nám zase jednou mohly docela hodit.“

Musíte ovšem vědět, že proti vám nebude stát zločinec, který spadá pod pravomoc anglických soudů, a nezapomínejte, že válka skončila. Nebude to tedy případ, který by vám podle kompetence patřil. Celá věc má navíc

silný politický podtext. Nejde totiž o zločin v přesném smyslu slova, pokud vynechám některé okolnosti. To, co naši protivníci provádějí, by spíše patřilo před válečný tribunál. Rozhodně se však k velkému zločinu schyluje a je velmi důležité přijmout určitá preventivní opatření. Ta mohou zachránit lidské životy a naší královské pokladně hezkých pár liber. Vaši soupeři mají skvělou techniku, ale nejsou to letci. Nejspíš ani nikdy v letadle neseděli. Já si zas neumím představit, jak bychom ten případ vyřešili bez letadel. Jde o obrovské prostory a času není nazbyt. Vás s tím seznamuji až nyní, kdy padlo rozhodnutí, že zahájíme letecký průzkum.“

„To všechno chápu,“ zabmčel Biggles. „O co ale jde? Povíte nám konečně kde budeme létat?“

„Ovšem,“ řekl generál. „A udělejte si pohodlí, protože můj proslov zdaleka neskončil. Ten příběh je totiž dlouhý a vleče se od posledních dnů války dodnes. Všichni asi víte, jak se nám od roku 1943 dařilo ničit německou ponorkovou flotilu, jak ponorek ubývalo a naše konvoje se bez velkých ztrát dostávaly k cíli. Víte však také, že některá naše plavidla se i potom ztrácela beze stop, a že k tomu dokonce docházelo i v době, kdy válka skončila. Stávalo se to hlavně v oblasti jižní části Indického oceánu. Ty lodi už nikdo nikdy nespatrił. Nenašli jsme živé ani mrtvé členy posádek, neobjevili jsme ani prkno z paluby! Jedinou památkou na zmizelé lodi byly dvě větší olejové skvrny, nalezené na hladině moře. Všechna postrádaná plavidla plula ze Západní Austrálie směrem k mysu Dobré naděje a zmizela na ploše zabírající sotva několik set čtverečních mil. Ztratilo se dvanáct lodí a z nich čtyři měly pro nás zásadní význam. Vezly totiž náklad zlata vytěženého v

australských dolech. Z kovu byly v místních tavírnách ulity pruty a mohu vám prozradit, že šlo o zlato v ceně více než pěti milionů liber! Nemusí vás tedy udivit zděšení na vyšších místech.“

„V Anglické bance si rvali vlasy,“ řekl Biggles.

„To je slabé vyjádření paniky, která tam zavládla,“ zavrtěl hlavou Raymond. „Je zázrak, že se to nedostalo do tisku. Sháněli prý dokonce hlubinné potápěče!“

„Směšné,“ ušklíbl se Biggles. „Jsou tam velké hloubky. Takovou techniku přece nemáme.“

„Ano, bylo to směšné. Dnes už totiž máme důkazy, že všechno je jinak. Zlato nekleslo ke dnu. A je to pozoruhodný příběh, který teprve čeká na svého autora.“

Generál se odmlčel, přešel k psacímu stolu, vzal z něj pravítko a vrátil se k mapě.

„Asi před týdnem se na britském velitelství v Německu přihlásil neznámý muž a požádal o rozhovor s velícím důstojníkem. Udal, že přináší informace zásadního významu. Nejdřív mu nechtěli vyhovět, neboť před nedávnem se tam jeden ztroskotanec pokusil o atentát. Nechali ho proto nějaký čas čekat v hale, když se náhle rozlétly dveře a dovnitř vběhl další cizinec. Bez varování vytáhl z kapsy pistoli a vystřílel na čekajícího informátora celý zásobník. Byl prý jako blesk. Než se stráž zmohla na odpor, byl z haly venku, a cestou ještě zranil civilistu, který se mu snažil zabránit v útěku. Střelec uprchl. Naneštěstí pro něho a naštěstí pro nás, jeho oběť nezemřela na místě. Cizinec podlehl zraněním až třetího dne v nemocnici, ale ještě stačil vypovídat. Nemáme sice jediný konkrétní důkaz, že mluvil pravdu, ale zdá se nám, že nemusíme o jeho slovech pochybovat.“

Proč by měl člověk na smrtelné posteli lhát? Tak a teď už k jeho svědectví, které si měl odnést s sebou do hrobu.“

Raymond se sklonil ke stolu a vzal z něj tenký svazek popsaných papírů.

„Müllerova výpověď, pánové,“ řekl. „Poslouchajte! Náš dnes již mrtvý informátor Müller sloužil tři roky v námořnictvu, spíše však pod hladinou než na vodě. Naposled na ponorce číslo U-517 pod velením kapitána Ulricha von Schonbecka. A to byl a je člověk s pověstí nacisty, oddaného režimu až za hrob. Tvrdý ostrý voják a fanatik, který se nikdy netajil obdivem k Hitlerovi. Müller byl přesvědčen, že právě proto kapitána pověřili významnými úkoly.

Asi víte, že těsně před válkou si Němci založili na několika místech ponorkové základny. Úzkostlivě je tajili. Ta místa jim pak za války sloužila jako opěrné body k nečekaným námořním útokům a nám dalo hodně práce základny vypátrat a zničit. Už ale dávno víme, že všechny jsme neodhalili. Třeba právě tu, která leží v jižní části Indického oceánu, tu, ze které operoval von Schonbeck!

Dostal úkol útočit na naše plavidla mířící z Austrálie do Jižní Afriky a pak případně do Anglie. Ve skutečnosti mu vůbec nešlo o zničení těch lodí. Jeho hlavním úkolem bylo zmocnit se nákladu – australského zlata! Němci za zlato hodlali nakupovat suroviny, kterých měli v průběhu války stále méně.

Musíme si přiznat, že von Schonbeck své velitele nezklamal. Odváděl skvělou práci. Zmocnil se přinejmenším pěti milionů liber ve zlatě. To už jsem vám ostatně řekl a teď nás to koneckonců ani nezajímá. Byla válka. Způsob, jakým za sebou von Schonbeck zametal

stopy, byl však nepřijatelný i za války. Jeho lidé zastřelili každého, koho našli na lodi, a neštíteli se povražditi i ženy a děti.“

„Hnus!“ vyjekl Ginger. „Kde se tam ale vzaly?“

„Kapitán ponorky si vybíral. Zastavoval jenom plavidla, jejichž výzbroje se nebál, tedy i lodi přepravující civilní cestující. Pokud můžeme Müllerovi věřit, a nemám důvod, proč bych neměl, používal von Schonbeck následující postup. Vynořil se a sdělil kapitánovi, že hodlá loď potopit. Dal pak posádce čas opustit loď a nastoupit do záchranných člunů. Jeho námořníci vtrhli na loď a přeložili cenný náklad na ponorku. Potom přišla ke slovu torpéda, prázdná loď šla ke dnu, a následovala poslední kapitola, která se nedá nazvat jinak, než vraždění! Kulometry a dělo ponorky namířily na záchranné čluny...“

„Bestie,“ zasyčel Biggles.

„Müller přiznal, že se několika z těch masakrů sám zúčastnil. Řekl, že se tomu nebylo možné vyhnout. Jeden z mužů to prý udělal a skončil stejně jako lidé ve člunech. Dá se tedy lehce pochopit, proč jsme po lodích nenašli jedinou stopu.

A teď jsme u jádra věci. Ponorka se nemohla po každé akci vracet do Německa. Kořist, a často to bylo zlato, vykládali podle rozkazů německého štábu na základně. Když válka skončila, von Schonbecka ani nenapadlo s útoky skončit a krátký čas v nich ještě pokračoval na vlastní pěst, jako moderní pirát. Stejně tak neměl chuť zlato někomu nabídnout.“

„Ten vrah ale musel pospíchat,“ ozval se Biggles. „Proklouznout v té době do Německa bylo poměrně snadné, ale jak rychle letecký a lodní provoz houstl, měl by to stále těžší.“

„Ano,“ kývl Raymond. „Navíc by ponorka nedokázala odvézt všechno zlato naráz. Von Schonbeck proto napodobil způsoby starých pirátů a ukryl poklad poblíž základny. Sám se pak s prázdnou lodí vydal na zpáteční cestu, aby zjistil, jak to vlastně v Německu vypadá. Nechvátal. Vyrazil jen pár týdnů po podepsání kapitulace. Nikdo o něm nic nevěděl, jeho ponorka byla na seznamu pohřešovaných lodí a nikdo se o ni nezajímal. Trvalo mu také velmi dlouho, než s lodí nepozorovaně proklouzl do Severního moře. Došlo k tomu až před několika týdny. Zakotvil s ponorkou u jednoho z ostrůvků na Baltu a jako civilista se vydal do Berlína. Snadno zjistil, že nemá komu ohlásit splnění rozkazu. Nacističtí pohlaváři byli ve vězení nebo zmizeli. Patrně se skutečně pokoušel některé ze svých starých

přátel najít, ale nepochodil. Viděl zničený Berlín a již první zkušenosti s bídou, která tam vládla, ho poučily. Jistě také nechtěl riskovat, že ho vítězové objeví.“

„Musel si uvědomit, že je boháč,“ řekl Biggles.

„A divíte se? Stal se z něj jakýsi nový hrabě Monte Christo. Měl náhle spoustu peněz, o kterých nikdo nevěděl. To by zkazilo i mnohého poctivce, a tím kapitán von Schonbeck nikdy nebyl. Jak by ho nenapadlo přivlastnit si pět milionů? Do plánu vrátit se s ponorkou za pokladem zasvětil svého pobočníka, poručíka Thoma. Podle Müllera je to krutý chlap, který neváhá zakroutit krkem každému, kdo by se mu postavil na odpor.“

„Jejich U-517 je v pořádku?“ ozval se Algy.

„Správná otázka. Ale i když se to může zdát divné, je prý jejich ponorka ve velmi dobrém stavu. Válku přežila bez poškození a pro běžnou údržbu byla základna dobře vybavena. Von Schonbeck uvažuje zcela logicky. Má v rukou dokonalou a pod hladinou vlastně téměř neviditelnou zbraň, která mu umožní dostat se k pokladu. Na tajné základně má možnost natankovat, naložit zlato, a převézt ho kam se se mu zlíbí. Nejspíše do Jižní Ameriky. Do Chile nebo Argentiny. A to je další novinka. Jiná německá ponorková základna prý leží poblíž Magalhaesova průlivu!“

„Slyšel jsem, že v Chile je velká kolonie německých usedlíků, pro které ještě Hitler neztratil kouzlo,“ řekl Algy.

„Takových je víc,“ kývl Raymond. „Tihle ponorkoví boháči by měli na výběr, kde blahobytně dožít. Plán to je jednoduchý a výnosný a oba nacisté asi litovali jen jediné věci. Nedal se provést bez posádky. Zasvětili tedy vybrané muže, ale někteří z nich odmítli. Tehdy vstoupil

do hry nešťastný Müller. Podle jeho slov patřil k pěti těch, kteří už měli moře a skrývání plné zuby. Tři z nich byli ženatí a těšili na své ženy a děti. Oni a ještě dva další odmítli. Udělali to, ačkoli znali kapitánovy metody a mohli tušit, jak dopadnou...”

„Že je Thom utopí a přikryje jejich dušičky pokličkou!“ vpadl Raymondovi do řeči Ginger.

„Správně,“ řekl generál. „Von Schonbeck vyřešil jejich ‚zradu‘ po mém. Kdyby odešli, stačilo by, aby promluvil jediný z nich! Kapitán si to uvědomil ihned a spolu s Thomem je chladnokrevně postříleli a naházeli do moře. Mrtví svědkové vypovídat nemohou. Tentokrát se však kapitán přepočítal, či spíše vraždil nedbale. Müller přežil. Utrpěl jen lehké zranění a ve vodě se probral. Měl štěstí a příliv mu pomohl na břeh. Patrně ho však někdo z ponorky zahlédl a prozradil to Thomovi. Je to Müllerův dohad, protože tohle mu nikdo nemohl říci. Jisté je, že Thom tuze pospíchal, aby dokončil práci. Müller mu unikl až do Berlína, kde zoufale sháněl ochranu. Chtěl se také pomstít a cesta vedla jedinečně přes vojenské velitelství. Thom si asi dokázal spočítat, jak Müller uvažuje a stíhal ho až tam. Ostatní už znáte. Smrtelně ho zranil a zmizel. Nepochybuji o tom, že se vrátil nejkratší cestou na ponorku. Teď je Müller mrtev a U-517 vyrazila na cesai za pokladem.“

KAPITOLA DRUHÁ

BIGGLES KLADE OTÁZKY

„Pokud mohu do té krvavé historie zasáhnout,“ řekl Biggles, „tak bych si docela rád vyjasnil hrst drobností. „Je jisté, že U-517 opravdu míří do Indického oceánu?““

„Úplně jisté to není,“ připustil Raymond. „Müller udal jméno malého ostrova v Baltském moři, a my tam samozřejmě hned poslali výsadek. Když dorazil, nenašel nic. Nemůžeme vyloučit možnost, že člun na něco čeká pod hladinou. Třeba chtějí doplnit posádku. Jinak nás nenapadlo žádné rozumné zdůvodnění, proč by Schonbeck zůstával uprostřed studených vod, kde mu hrozí nebezpečí. A byť by schoval poklad sebelépe, náhoda je všemocná, a někdo by mu ho mohl vyfouknout. Je prostě velmi pravděpodobné, že spěchá za zlatem. Za vyhrátým pískem pláží a leskem dobrých hotelů.“

„Udělal by to každý,“ uznal Biggles.

„Jistě,“ řekl generál. „Podle našeho odhadu je U-517 na cestě už čtrnáct dní. Müller se dlouho neprobíral k vědomí a my museli počkat, až nás k němu lékaři pustí. Trvalo to téměř celý den a von Schonbeck měl dostatek času, aby upláchl. Přesto si myslíme, že by ponorka vyrazila tak jako tak. Kapitán nemohl tušit, že Müller promluvil, a že známe jeho záměry. Určitě věří, že Thom napodruhé odvedl pořádnou práci.“

„Jak můžete s takovou jistotou vědět, co si von Schonbeck myslí?“

„Naše rozvědka si umí s podobnými situacemi poradit,“ odsekl trochu podrážděně Raymond. „Zveřejnili jsme v tisku podrobnou zprávu o muži zastřeleném v hale Britského štábu v Berlíně. Zvlášť jsme si dali záležet na popisu jeho smrtelných zranění. Ze článku jasně vyplývalo, že pátráme po jeho totožnosti, a že zemřel, aniž by otevřel rty. Motiv činu zůstává záhadou.“

Pokud měl Thom jen trochu času, určitě si ty noviny koupil, protože zločince vždy nesmírně zajímá ohlas jejich činů. A zajímalo ho to ještě z jiného, závažnějšího důvodu. Jak jinak by si mohl ověřit, že střílel přesně? Thom si nejspíš vzal noviny s sebou na lod, aby se doklad o Müllerově smrti dostal i do ruky kapitána von Schonbecka. Umím si představit, jak se těm lotrům ulevilo, když se dočetli, že se na světlo nedostalo ani slůvko pravdy. Ti dva hrdlořezové se domnívají, že jsou v bezpečí. To je však také jediný trumf, který máme v rukávu.“

„Esový poker to zrovna není,“ ušklíbl se Biggles. „Doufám, že jste alespoň zahájili letecký průzkum.“

„Ano. Začala jedna z nejrozsáhlejších pátracích operací po válce. Námořní i letecký průzkum probíhá. Von Schonbeck je ale ostřílený mořský žralok, jinak by tak dlouho nepřežil. Tolikrát se už vyhýbal zátahům torpédoborců a hlubinným minám, že patrně unikne i tentokrát. Vyzná se dokonale v pobřežních vodách a ani podmořské proudy či mělčiny ho nezaskočí. Po U-517 jsme zatím bohužel nenašli ani nejmenší stopu.“

„Ovšem,“ ušklíbl se Biggles. „Takže jsme na řadě my!“

„A já věřil, že vám trhám trn z paty,“ usmál se Raymond. „Tak svět odplácí! Myslel jsem, že mi

poděkuje za zajímavý úkol, a teď abych byl vděčný já vám. Budiž. Přiznávám totiž, že na tento uzel budete potřebovat hodně ostrou šavli. To nejlepší nakonec, pánové. Neznáme jméno ostrova, kde leží ponorková základna a von Schonbeckův zlatý poklad!“

„Jemine!“ vyjekl Bertie. „To ale bude chtít dvě šavle, jestli víte, jak to myslím.“

„Kdopak toho Müllera vyslychal?“ řekl Biggles chmurným hlasem. „Vždyť nezjistil tu nejdůležitější věc!“

„Byli u něho tři muži z rozvědky,“ zavrčel Raymond. „Müller by nám jméno řekl, kdyby ho znal. Jenomže Schonbeck prý základnu nazýval jen Ostrov a její polohu prý znal jen on a asi tři muži z posádky. Ostatně jsem vám už říkal, na jak velké rozloze budete hledat. Teď ještě dodám, že základna může ležet na zcela neznámém ostrově, který nemá na mapách ani Admiralita.“

Biggles na něj pohlédl očima, v nichž se dala tušit blížící se bouře. „To nám chcete vyprávět, že naše námořnictvo nemá přesné mapy?“

„Průzkum mnoha částí světa ještě neskončil, pánové,“ řekl tiše Raymond. „A některé neobydlené části světa nejsou kartograficky dopracovány i proto, že detaily nikoho nezajímaly. Víte vůbec, co znamená na mapě označení E.D.¹?“

„Jistě,“ řekl Biggles. „Místa o nichž vládnou pochyby.“

„Správně,“ kývl generál. Jde o ostrůvky, které zahlédli rybáři či kapitáni projíždějících lodí, ale které nenašla průzkumná loď či kartografové. Uvědomte si, že

¹ E. D. Existence Doubtful = Existence pochybná

žádná naše geografická expedice dosud podrobně nezpracovala jižní část Indického oceánu. Proto je právě zde nejvíc podobných titěrných teček na mapě.“

„Ehm,“ zachrčel Bertie a naklonil se blíže k velké mapě. „Zdalo se mi, že máte v kanceláři mnoho much, pane generále. Asi víte, jak to myslím...“

„Například tu máme Swainův ostrov,“ přeslechl Raymond jeho větu. „Poprvé se o něm zmínil v lodním deníku právě kapitán Swain, což se stalo v roce 1800. Zahlédl tehdy ostrov, ale protože vezl důležitý náklad, nepřistál u něj. Během dalších desetiletí byl ostrov spatřen ještě několikrát, ale shodou náhod nikdy nedošlo k určení jeho přesné polohy. Až v roce 1830 určil souřadnice kapitán Gardner, ale když se k ostrovu vydaly dvě naše průzkumné fregaty, nenašly ho. V roce 1841 kapitán Dougherty minul ostrov ve vzdálenosti pouhých tří set yardů a měl ho v dohledu po celý den. Popsal pobřeží docela podrobně. V letech 1885, 1886 a pak v roce 1890 se objevují záznamy v několika lodních denících. Přesná poloha však stále ověřena nebyla. V roce 1893 obeplul ostrov kapitán White a uvedl, že je osm mil dlouhý a osmdesát stop vysoký. A potom se po té oceánské záhadě slehla zem a nikdo ho nedokázal najít. Máme i pozdější záznamy věhlasného polárníka Scotta, který ta místa zkoumal a naměřil tam třímílovou hloubku! V roce 1932 to už Admiralita nevydržela a dala Swainův ostrov vymazat z map. Ostrov prostě zmizel a nikdo nedokázal potvrdit, že existuje. Jenže já se nemohu zbavit dojmu, že by se tolik zkušených kapitánů zmýlilo. Existuje ten ostrov nebo ne? Neví o něm právě von Schonbeck? A navíc – Swainův ostrov není výjimkou! V té oblasti může být utajených ostrovů mnohem více.“

„Děkuji pěkně,“ usmál se Biggles. „Ještě něco?“

„Ovšem. Snad jste si konečně udělali představu, jak bude těžké vystopovat ponorku, která se skrývá kdesi v hlubinách poblíž neznámého ostrova. Po nějaký čas si s vámi může hrát na kočku a myš a vy budete tou myší! Musíte mi prostě věřit, že některé ostrovy na mapách nejsou a na jednom z nich je tajná německá ponorková základna. Někde v této oblasti se usadila škodná a vy tu lišku musíte najít!“

„Jemináčku, co když má vzteklinu?“ řekl Bertie.

„Tak se musíme zakousnout první,“ zavrčel Biggles.

„Jistě,“ kývl Raymond a sáhl po ukazovátku. „Sledujte mapu! V první řadě tu jsou Crozetovy ostrovy. Je to rozlehlé souostroví. Tohle je ostrov Svatého Pavla, tady Prince Edwarda, MacDonaldův ostrov a tady leží Heardovo souostroví. Zde je ostrov Tučňáků. Zajímavá příkrá skála vysoká tisíc stop, u které zatím nepřistála žádná loď. Tady je Prasečí ostrov, dál leží ostrovy Earlův a Inaccessible².

O něco výš vidíte souostroví Apoštolů, což jsou dva větší a asi deset malých ostrůvků. Snad nemusím zdůrazňovat, že většina z nich je sopečného původu. Sopky jsou převážně vyhaslé, ale to neznamená, že se nemohou probudit k životu. Na mnoha místech tryskají horké sirné prameny. A jistě jste také pochopili, že nejde jen o malé ostrovy, ale také o pořádné kusy pevniny. Třeba Kerguelen je dlouhý téměř čtyřicet pět mil a široký asi osm mil.“

„Jak je to s osídlením?“ zeptal se Ginger.

„Usedlíky byste tam hledali marně. Kerguelen leží dva tisíce mil od poslední výspy civilizace. Neumím si

² Inaccessible Nepřístupný

představit blázna, kterého by napadlo trvale žít na okraji antarktické ledničky. Je to něco, jako usídlit se na Měsíci. Kdyby mě rozbolel zub, měl bych nejbližšího zubaře dva tisíce mil daleko. Rozhodně nečekejte ostrovy romantiky a hříšné lásky. Jsou to pustá, bezútěšná a chladná místa. Skály a kamení, nikde ani strom, mnohde leží ledovce, objevíte tam tekuté písky, studené bystřiny a vodopády. Větší ostrovy jsou rozryty hlubokými fjordy podobně jako v Norsku, ale tady chybí teplý Golfský proud. Devadesát devět dní ze sta tam fičí jedovatý vítr od jižního pólu a můžete mi věřit, že se v něm neohřeje ani lední medvěd!“

„Takže tam je mrtvo?“ zeptal se Bertie. „Žádný život?“

„Mluvil jsem o lidech a o stromech,“ řekl Raymond a sáhl po jednom z papírů, kde měl jakési výpisky. „Život se uchytl všude. Najdete tam spoustu mořských ptáků, tuleně a tučňáky. Někde žijí králíci, divocí vepři a dokonce i kočky. Tvrdí se, že jde o potomky domácích zvířat z lodí, které tam kdysi přistály. Je to ostatně důkaz, že se tam dá nějak přežít. A to je možné. V roce 1821 se potopila u Crozetových ostrovů loď *The Princess of Wales* a trosečníci tam strávili přes dva roky, než je našla záchranná výprava. Přežili! Podle údajů Admirality se však od roku 1901 na Crozetových ostrovech nikdo nevyloďil. Přesto má ostrov Kerguelen v námořnických příručkách své místo. Přečetl jsem si tam tohle: *...ačkoli jde o pustý a nehostinný ostrov, není zcela bez významu. Některé zálivy jsou poměrně klidné a mohou sloužit jako nouzový přístav a zdroj čerstvé pitné vody...*’ Uvádí se tu však také: *... nebyl nikdy zcela prozkoumán, neboť jeho bažinatá půda je neschůdná a*

nebezpečná. Západní pobřeží s příkrými útesy je neustále vystaveno divokému příboji, což vylučuje každé přistání lodí...' Raymond odhodil papír na stůl.

„Takže pánové, shrnuji! Na některém z těchto ostrovů je základna Schonbeckovy ponorky a zlatý poklad v hodnotě pět milionů liber. Doufám, že jste si udělali obrázek, co a kde budete hledat!“

„Mám upřímnou radost, že jste si vybral zrovna nás,“ ušklíbl se Biggles. „Už se mezi ty tučnáky a lvouny těšíme.“

Raymond, který znal Bigglese až příliš dobře, se rozesmál. „Snad jste si nemysleli, že vám tu přednáším zeměpis pro nic za nic?“

„Ne, pane,“ zavrtil Biggles hlavou. „Co však má s touhle akcí společného Scotland Yard? Není ponorka spíš věcí námořnictva nebo vojenského letectva?“

„V tom máte pravdu,“ připustil Raymond. „Vypátrat a zničit U-517 je úkolem námořnictva, ale bez letectva to námořníci nikdy nedokážou. Policie má úkol najít Müllerova vraha. Německé orgány sice po něm pátrají, ale nemají nejmenší naděje na úspěch. Vědí to a již nás požádali o spolupráci. A nezapomínejte na uloupené zlato. To je další úkol pro policii! Jde o obrovskou hospodářskou škodu a poškození majitelé zlatých prutů i pojišťovny nás žádají, abychom případ vyšetřili. Nemohu zapomenout ani na to, pánové, že věc má také politické pozadí. Vláda se proto rozhodla svěřit ji Scotland Yardu. Máme volné ruce. Pokud budeme potřebovat menší vojenskou jednotku, dostaneme ji. Přislíbili mi všestrannou pomoc. Na štábech královského námořnictva i letectva dnes vládne smutek. Výsledky žádné! Pokud Schonbeck už proklouzl koridorem z Kanálu k Shetlandům, nehrozí mu bezprostřední nebezpečí. Netušíme, jaký zvolil kurz Atlantikem, a všechny dohady

jsou jen ztrátou času. Víme jistě jen to, že míří do jižního Indického oceánu. Jenže ten oceán pokrývá obrovskou část planety. Prohledat tak velikou vodní plochu a pátrat po ponorce hladinovými plavidly by trvalo dlouhé roky. Zbývá nám jediná možnost. Průzkumná letadla. A tak jsem dospěl k řešení. Mám tady přece vás. Teď ale musíme spěchat. Jestliže se von Schonbeck dostane k pokladu před námi, vypálí nám rybník jednou pro vždy!“

„Jak budeme pátrat nad ostrovy bez pozemní základny?“ vyhrkl Biggles. „Potřebujeme zásoby, palivo...“

„To zařídíme,“ přerušil ho generál. „Už na tom pracujeme!“

„Kde to bude?“

„Na Kerguelenu. Ve hře je pět milionů. To přece stojí za námahu. Dělový člun *Tern* už vyplul ze základny na Falklandech. Má to dost daleko. Veze potraviny, palivo, a všechno, co budete potřebovat.“

„A od nás očekáváte, že si tam v ledu vyhrabeme díru, každého rána setřepeme rampouchy a s milým úsměvem nastoupíme do letadla, abychom jak staří blázni hledali jehlu v kupce sena?“

„Vystihl jste to skvěle,“ ušklíbl se Raymond. „Sám bych to neřekl líp!“

„Skvělé,“ řekl Biggles. „Snad alespoň chápete, jak velké nadšení jste v nás zapálil! Máme pramalou naději na úspěch!“

„Nemyslím. Vy totiž najdete jak ponorku tak poklad!“

„A kde? Neříkejte mi, že ponorka bude v moři a zlato na suchu, a že ponorku máme hledat jako první! Voda ve velkém množství mi silně vadí. Nebudete věřit,

ale mně stačí civět pár dní na moře, a dělá se mi špatně a dostávám záchvaty zuřivosti!“

„Vida,“ zasmál se Raymond. „To jsem nevěděl. Zatím jste ale v pořádku. Kdy tedy odstartujete?“

Biggles pokrčil rameny. „Zítřka, když jinak nedáte!“ zavrčel. „Když máme před sebou tak dlouhé putování za jižním křížem, tak mi snad dovolíte pár otázek.“

„Ale ovšem.“

„Kdy na ostrov dorazí *Tern*?“

„Měl by doplout ještě před vámi.“

„Dobře. A co uděláme, když U-517 skutečně najdeme? Kapitán von Schonbeck není nevinné jehňátko. Nenechá se snadno překvapit. Až zpozoruje britský letoun, domyslí si oč jde, a dá se do díla. Určitě má na palubě protiletadlové kanóny.“

„Udáte vysílačkou jeho polohu a zmizíte mu z dohledu!“

„Co kdybychom to jehňátko polechtali na bříšku sami,“ ozval se Bertie. „Však víte, jak to myslím?“

„Na to rychle zapomeňte!“ vybafl Raymond. „V době, kdy ponorku objevíte, může mít na palubě celých pět miliónů liber ve zlatě! Potopíte ji a co si s tím žraloci počnou?“

„To je... absolutní pravda!“ sklopil zrak muž s monoklem. „To se mi zas něco nepovedlo, že?“

„Kolik může mít posádka členů?“ zeptal se Biggles.

„Dvacet pět i s kapitánem. Samí ostřílení mořští vlci!“

„Trošku moc, ale pustili jsme se do křížku i s jinými smečkami.“

„Dnes máte jeden skvělý nápad za druhým,“ zavrčel Raymond. „Tihle dravci bojovali s britským

námořnictvem po tři roky a naši jim nezkřivili ani vlásek na hlavě. Jsou to tvrdí chlapi. Vyřídíme je, ale nejprve získáme to zlato. Ještě nějaké otázky?“

„Asi ne, pane,“ zamyslel se Biggles. „Už jsme toho slyšeli až dost. Jestli mne něco napadne, tak vám dám vědět. Teď se už ale musíme připravovat na výlet. Mnoho času nám nezbyvá.“

„Dobrá. Námořnictvo stále pokračuje v pátrání. Kdybych se od nich dozvěděl něco nového, ozvu se vám. Až doletíte na Kerguelen, *Tern* už bude vykládat. Jeho kapitán dostal rozkaz, aby vám na ostrově zařídil slušné ubytování. A abych nezapomněl, je už pro vás připraven létající člun.“

„To mě těší,“ zavrčel Biggles. „Přistávám na vodě s pozemním strojem jen ve zcela výjimečných případech, pane.“

„Napadlo mě to,“ ušklíbl se Raymond. „S hydroplánem budete schopni prozkoumat pořádný kus moře. Nehodlám vám dávat rady do života, ale přece jen vyslechněte otcovské varování. Jde o dobrou navigaci! Kerguelen je poměrně velký ostrov, ale kolem něho je taková spousta vody, že když ho minete, můžete už přistát jedině v Antarktidě poblíž jižního pólu.“

„Dáme si pozor,“ slíbil Biggles, když se zvedal z křesla. „Hej, Gingere, nepamatuješ se, kam jsem si vloni zahrabal beranici?“

KAPITOLA TŘETÍ

VON SCHONBECKŮV PRVNÍ ÚDER

„Vždycky, když pozoruji, jak vyplouvá loď na moře, potí se mi ruce, ale tentokrát se potím i na zádech,“ řekl Biggles, když spolu s ostatními sledoval, jak vyplouvá na moře dýmající *Tern*. Za pásem příboje vypadala loď na mohutných vlnách jako malá ubohá kocábka, vyplouvající vstříc zkáze. Viděli, jak vítr strhává kouř z komína až k hladině. Jak se *Tern* vzdaloval, zdál se jim ještě drobnější a ještě bezbranější, protože moře zůstávalo mohutné, nekonečné a silné...

„Jsem definitivně rozhodnut,“ řekl Bertie. „Nebudu námořníkem! Nikdy!“

Čtrnáct dní od chvíle, kdy je generál Raymond seznámil s poutí ponorky U-517 uběhlo jako voda. Opustili pohodlí měkkých křesel, ranních novin a chlazených nápojů a vnikli do světa, kde pošťák noviny neroznášel, a nápoje byly studené i bez ledničky. Po celý ten čas nezaslechli ani zmínku o zákeřném kapitánovi německého podmořského člunu, což však nikoho z nich nepřekvapilo. Ve velké říši boha Poseidona se jedna ponorka ztratí jako zrnko prachu.

Přípravy k výletu byly důkladné, proběhly rychle, ale i tak se start výpravy z Londýna opozdil. Když oba letouny přistály na poměrně klidné vodě nejhlubšího zálivu na ostrově Kerguelen, měla již posádka *Ternu* svůj úkol splněný.

Kapitán dělového člunu dobře pochopil, co se od něj čeká a on i jeho muži odvedli dokonalou práci. Mladý velitel vybral nejlepší přístaviště v nejkldnější zátce, chráněné před jižními větry vysokým skalním masivem. Posádka postavila v závětrí skal dvě pevné chaty, kryté plechovou střechou. Biggles a jeho přátelé našli docela slušně vybavený „chlívek“. Měli tam kavalce, židle a stůl z přepravních beden a dvě skřínky, které svým tvarem silně připomínaly rakve. Byla tu i vysílačka úctyhodných rozměrů. Její výkon by obstál v soutěži s mnoha menšími rozhlasovými stanicemi. Ve druhé chatě byl sklad plný potravin, léků, náhradních dílů a náradí. Nechyběly ani zbraně a munice.

Asi sto yardů od obydlí a spíše leželo skladiště pohonných hmot a olejů. Přes velké balvany námořníci přehodili plachty a řemeslně je ukotvili. Pod plachtu uložili čtyřgalonové kanystry s leteckým benzínem a plechovky s mazivem.

Nedaleko základny vyvěral ze skal pramen průzračně čisté a studené vody. Kdyby jim při střetnutí s nepřítelem vyschlo v krku, budou mít vody dost a dost.

Když nyní *Tern* zvedl kotvy, stala se vysílačka, vedle letadel, jejich jediným spojením se světem.

„Na Marsu by to nebylo o nic horší,“ řekl Ginger, když Biggles vyhlásil zákaz vysílání. „Ještě že nikoho z mých známých v Londýně nezajímá, co budu mít dnes večer k večeři.“

„Nebudeme to Schonbeckovi ulehčovat,“ zavrtěl hlavou Biggles. „Není pochyb o tom, že U-517 má nastražené uši! Vysílat budeme jen v případě nouze. Jestliže si však pánové přejí poslouchat něco jiného než

skřeky kormoránů, mohou si posloužit. Dá se tu chytit i BBC.“

„Jeminkote, pust' to nahlas,“ zaprosil Bertie. „Možná budou vysílat reportáž z nějakých dostihů.“

„V Londýně je noc, lorde,“ řekl Biggles. „Raději si všimněte této vlnové délky. Stačí zmáčknout tlačítko! Naše kódová písmena jsou XL. Když je uslyšíme, přijdou informace od Raymonda. Ujmi se toho Algy! Tady je časový rozvrh vysílání!“

„Co signály z ponorky?“ zeptal se Algy. „Kdyby Němce napadlo s někým si popovídat, mohlo by to být poučné.“

„Taky mě to napadlo,“ řekl Biggles. „Jenže von Schonbeck nemá ani nejmenší důvod, aby prozrazoval svou polohu.“

Posledních „pár“ kilometrů z Jižní Afriky na Kerguelen urazili na jeden zátah. Letěli ve dvou letounech shodného typu, protože se mohlo stát, že by ze dvou poškozených strojů opravili jeden, aby byl schopný letu. Byly to dvoumotorové hydroplány, nazývané Tarpon³, speciálně upravené pro doprovod námořních konvojů. Ty stroje se tehdy osvědčily natolik, že zůstaly v seznamu utajených bojových letounů i v době míru.

Při doprovodu konvojů není pro letadlo příliš důležitá rychlost, protože ani nejrychlejší loď se nemůže měřit rychlostí s letounem. Konstrukteři doprovodných strojů proto obětovali jejich rychlost neuvěřitelně velkému doletu. Pevná robusní konstrukce byla ještě

³ Grumman Avenger (Tarpon) – známý námořní torpédový letoun 1943 není hydroplán. Utajení „hydroplánu“ Tarpon je dokonalé. Nikde o něm není jediná zmínka! Jde zjevně o autorův výmysl...

zpevněna a do vnitřních prostor byly umístěny přídatné palivové nádrže. V zájmu úspory váhy byly stroje vyzbrojeny jen skromně. Jeden dvojitý kulomet chránil prostor před letadlem, druhé dvojce kulometů bránilo stroj před útokem zezadu. Na nepřátelské lodě mohl tarpon zaútočit hloubkovými pumami. Nesl dvě a každá z nich vážila pět set liber. Biggles samozřejmě neopomněl vzít na palubu ani ruční zbraně, užívané koncem války. Měli s sebou pistole a také samopaly.

Biggles a Ginger jako druhý pilot letěli s prvním tarponem, Algy s Bertiem pilotoval druhý. Rozhodli se co nejméně riskovat. Pokud bude ve vzduchu jeden letoun, druhý zůstane na zemi jako bezpečnostní záloha.

„Nehodlám skončit život v takové díře jako je Kerguelen.“ řekl Biggles. „Věřím, pánové, že by pro nás Raymond vyslal záchrannou loď, ale i tak bychom museli strávit pár týdnů v zimě s lachtany a tučňáky. Zdržení záchranné lodi o pár hloupých dnů, by pro nás mohlo znamenat smrt podchlazením. Kdepak! Nemám tolik podkožního tuku, abych soutěžil s tuleni. Nic takového nehodlám riskovat! Jedna z dvojic bude vždy v záloze!“

„Jemine, vždyť máme vysílačku,“ namítl Bertie.

„Jasně,“ zavrčel Biggles. „Náš nouzový signál zachytí chlapíci ze Schonbeckovy ponorky a to je to poslední, na co čekám. Přišli by na šálek čaje s namířeným kanónem. Už je vidím!“

Tern s nimi zůstal po dva dny. Po slavnostní večeři na palubě následovalo rychlé rozloučení a dělový člun zvedl kotvy. Opustil klidnou zátoku a pomalu se probíjel vlnami na širé moře. Všichni čtyři osířelí letci vyšplhali na skalní výspu, aby sledovali jak odplouvá. Obdivovali

umění námořníků tím spíš, že nikoho z nich by ani nenapadlo svěřit se vlnám.

„Myslíte, že *Tern* dopluje na základnu?“ zeptal se Ginger.

„Bojím se o ně,“ řekl Biggles, aniž by tušil, jak brzy mu dá osud za pravdu. „Nechci na to myslet.“

Lod' zmizela a Ginger si zamnul bradu. Rozhlédl se kolem a viděl svět bez jasných barev. Vše bylo ponuré, temné a smutné. Kamkoli se podíval, ležely šedočerné pusté skály, nebo temné, čemomodré moře. I příbojová pěna mu připadala spíše šedivá než bílá a před očima mu vyvstala blankytná modř pláží na jihu Francie, které si tolik oblíbil. Zamrkal a znovu viděl černé moře a bezútěšně skály. Vzhlédl. Obloha byla stejně neveselá. Schylovalo se k dešti a od obzoru k obzoru se klenula těžká mračna. Ostrý vítr ho přinutil, aby si přitáhl kabát k tělu a vyhrnul si límec.

Neposedný Ginger se rozhodl nepohodě vzdorovat. Vydal se vzhůru, aby se mohl pořádně rozhlédnout. Šplhal po skalách výš a výš, ale nic pěkného neobjevoval. Nenašel tam jediný keřík, jen na několika vzácných místech se dařilo trsům tvrdé drátovité trávy odolávat vichřicím.

„Ohavnost,“ zavrčel. „Neznám zvíře, kterému by se tu líbilo. Ten van Schonbeck musí být podivný živočich.“

Nehnázdili tu ani vodní ptáci, nezněl jejich křik a jedinými zvuky, které Ginger slyšel, bylo skučení větru a údery divokých vln do útesů. Vzpomněl si na rodnou Anglii, kde vás při rozjímání v přírodě ruší zpěv skřivana a neustálý bzukot hmyzu v koninách stromů a nad živými ploty. Zastavil se. Čím výše se dostal, tím rozlehlejší a

bezútěšnější měl vyhlídku. Po *Ternu* již na moři nebylo ani stopy.

Obrátil se a sestupoval dolů.

„Je to vzácné místo, pánové,“ řekl, když vstoupil do chlívků. „Něco jako podsvětí starých Řeků. Koukal jsem po skalách, jestli tam neuvidím přecházet duše zemřelých.“

„Nech duše Charonovi a Kerberovi⁴!“ zavrčel Biggles, který právě rozkládal na stole velkou mapu. „Podívej se raději s námi na tohle! Trochu se poučíme.“

Ginger se posadil k ostatním a sledoval Bigglese, který vzal do ruky červenou tužku a zvýraznil na mapě polohu jejich chlívků. Klouzal pak špičkou tužky po přímkách, připomínajících paprsky, vybíhající od Kerguelenu k jednotlivým ostrůvkům v okolí. U každé přímky byla zanesena vzdálenost a azimut.

„Nejdříve musíme prozkoumat Kerguelen,“ rozhodl Biggles a zvedl hlavu. „Ze vzduchu to nemůže trvat dlouho. Kdyby měl Schonbeck základnu přímo tady, měli bychom ji najít. Nechce se mi věřit, že by tu tolik mužů nezanechalo stopy. Za tři roky jejich přítomnosti by tu stopy byly, i kdyby ti muži chodili jen po špičkách! Letecký průzkum má ovšem velkou nevýhodu. Pokud tu Schonbeckovi lidé jsou, budou o nás vědět dřív, než my o nich!“

„A co s tím uděláš, starý brachu?“ vykulil oči Bertie.

„To kdybych věděl,“ ušklíbl se Biggles. „Von Schonbeck není ťulpas, aby nepochopil, proč nějaké letadlo zabloudilo právě sem. Umí si také spočítat, kolik mužů se vejde na palubu, a nejspíš by se rozhodl, zahrát

⁴ Ve starořecké mytologii byl Charon převozník a Korberos pes se třemi hlavami. Oba střežili říši mrtvých za řekou **L**ethe.

si s námi na honěnou. Má asi tak dvacet pět střelců, neboli šest lovců na jednoho zajíce! Nejsem žádný velký počtář, ale základy násobilky umím. Neměli bychom velkou naději. Museli bychom velmi rychle utíkat a mně by praskalo v kloubech. Dobu, kdy jsem dělal rekordy v běhu, už mám za sebou! Dokonce mi ani nenapadá, jak bychom v tom trysku sdělili výsledky našeho výzkumu do Londýna Raymondovi.“

„Jejda, Biggles, vždyť máme excelentní vysílačku,“ ozval se Bertie. „Zavoláme Raymondovi, kde Schonbeck je, a on nám vyšle na pomoc flotilu obrněnců. Vyjadřuji se dost přesně?“

„Zcela přesně,“ hořce se ušklíbl Biggles, „To přece vymyslel už on sám, ale oba zapomínáte na jednu drobnost. Než sem ta plovoucí děla doplují, my budeme po smrti, a U-517 na míle daleko. Kapitán von Schonbeck se posadí k periskopu, dá si nalít skleničku koňaku, a opře si nohy o hromadu zlata.“

„Jemine, to jsem nedomyslel,“ zamručel Bertie. „Je to tak. Asi bychom měli před pohřbem.“

„Když nechceš letecký průzkum, co navrhuješ?“ ozval se Algy.

„Do vzduchu samozřejmě musíme,“ řekl Biggles. „Ale ještě než s tím začneme, projdeme se pěšky. Je to zdravé a je to i nejlepší způsob jak zjistit, zda nám na zápraží chaloupky nesedí Ježibaba. Když získáme jistotu, že poblíž zátoky je čistý vzduch, můžeme startovat.“

„Velkou výhodu v tom nevidím,“ přihlásil se Ginger. „Co uděláme, když odhalíme základnu nebo dokonce samotnou ponorku. To si myslíš, že my čtyři přepereme dva tucty vrahounů?“

„Nemám rád rvačky,“ odvětil Biggles s úsměvem. „Naším úkolem je potopit ponorku na mělčině, anebo ji vyřadit z činnosti. Vůbec nejlepší by bylo, odříznout Němce od lodi. Umíte si představit lepší vězení, než je tenhle Kerguelen bez lodi či letadla?“

„Vycházíš z toho, že najdeme jejich základnu,“ řekl Algy. „Co uděláme, když objevíme U-517 na otevřeném moři? Jak se dozvíme, zda mají zlato na palubě? Ponorku potopit nesmíme, protože poklad by sel ke dnu, když to ale neuděláme, zmizí loď pod hladinou a můžeme začít s hledáním znovu.“

„Stále stejný zádrhel, Algy,“ kývl Biggles. „Upřímně řečeno na tenhle rébus nestačím a nenapadlo mne nic rozumného. Můžeme jediné hrát o čas. Budeme tu ponorku hledat tak dlouho, dokud ji nenajdeme. Když ji najdeme a zmizí nám, musíme hledat dál. Nic lepšího ti neodpovím. Je to něco jako přelévat jezero cedníkem! Doufám proto, že nás potká štěstí a objevíme U-517 kotvící někde na mělčině, dokud o nás nemají tušení. Až se totiž o nás dozvědí, bude s pátráním po ponorce na hladině na dlouho konec!“

„Co doba životnosti podmořských hnacích baterií?“ ozval se Ginger. „Ponorky přece musí občas na hladinu.“

„Správně. Každá ponorka musí čas od času na hladinu. Použije tam naftový motor, aby se dobily baterie. Ve válce se to dělalo většinou v noci. Pokud bude svítit měsíc, pokusíme se o letecký průzkum z velké výšky. Ponorky to dělaly také proto, že dosáhly na hladině vyšší rychlosti a bylo to příjemnější pro posádku.“

„Proč vlastně tak toužíme po jejich základně?“ ozval se tiše Bertie, který se obával, aby nešlápl vedle. „To kvůli zlatu?“

„Také,“ usmál se Biggles. „Hlavně však proto, abychom našli a zničili jejich zásoby paliva. Von Schonbeck má možnost tankovat jenom na své základně. Bez nafty by byl vyřízen. Musel by svou loď někde odstavit, což by nám vyhovovalo ze všeho nejvíc. Už ale dost pohádek! Takové štěstí nás sotva potká. Víc by mne zajímalo, zda je už někde poblíž. Nic naplat. Musíme čekat a hledat!“

„Kdy by tu vlastně měli být?“ zeptal se Ginger.

„Ptal jsem se,“ kývl Biggles. „Naši námořní odborníci posoudili vzdálenost, předpokládaný den odplutí, a výkon ponorek té třídy. Tvrdí, že U-517 nemůže ke Kerguelenu doplout dříve, než dvacátého čtvrtého. Měli bychom tedy mít ještě tři dny času. Co však, když se odborníci spletli? Důležité je, jak dlouho plula na hladině, a přesný den vyplutí lodi také neznáme. Vůbec nejsmutnější ze všeho je to, že von Schonbeck mohl zamířit někam docela jinam. Poklad mohl přece uložit i v nějakém pevninském zálivu.“

„Absolutně vágní zprávy,“ řekl Bertie. „Ale absolutně!“

„Je to tak,“ uznal Biggles. „S jistotou můžeme předpokládat jen to, že von Schonbeck připluje na základnu, rychle naloží kořist, a otočí příd' ponorky k Jižní Americe. Nezdrží se. Jestliže ho při tom nepřistihneme a nechytíme u krku, máme před sebou dlouhou cestu. Nemyslím si, že máme tři dny času. Musíme začít hledat co nejdřív. Vlastně hned a začneme na Kerguelenu. Jestliže...“

Biggles se náhle odmlčel, přiložil prst k ústům a nastražil uši. Ostatní ho napodobili, neboť stejně jako on zaslechli vzdálené zadunění.

„Výstřel z děla!“ vyjekl Ginger. „Ticho!“

Ozvalo se druhé zadunění a vzápětí třetí. Bylo to daleko.

Biggles odhodil mapu, vyskočil, rozběhl se ke dveřím, a právě když je otevřel, zazněla v dálce mohutná detonace. To už nebyla střelba, ale její výsledek. Dělový náboj možná zasáhl kotelnu lodi nebo skladiště střeliva!

Biggles se rozběhl ke břehu a zadíval se směrem, kde zmizel před krátkým časem *Tern*. Nad moře se již pomalu snášel soumrak a kalná šed přecházela v ponurou barvu noci. Zadíval se, zda na obzoru nezahledne záblesk výbuchu, ale na to už bylo pozdě. Moře bylo pusté a prázdné. A potom se něco objevilo. Nad temnou čarou obzoru vyrostl zřetelný, ještě temnější obláček. Nemohlo to být nic jiného než sloupec dýmu, jaký se zvedne, když vybuchne loď.

Beze slova se rozběhl k bližšímu z letadel, ukotvenému u břehu, a vsoukal se do kokpitu. Ostatní nastoupili do kabiny. Motory se probudily k životu a letoun se rozjel proti větru a mírným vlnám k otevřenému moři. Během dvou minut se stroj vznášel ve vzduchu a mířil k černému dýmu, který vítr rychle rozptyloval.

„Co se tam mohlo stát?“ zeptal se Ginger, který obsadil místo vedle Bigglese.

„Nevím,“ odpověděl zachmuřený Biggles. „Nic pěkného mě nenapadá, ale snad se mýlím. Obávám se však, že...“ Nedomluvil.

Letoun strmě stoupal a Biggles ho vyrovnal ve výšce tisíc stop. Oba muži mlčeli. Gingera patrně napadlo totéž co Bigglese a jeho oči teď napjatě sledovaly poslední stopy dýmu vpředu. Rozplývaly se rychle a ať se již na hladině stalo cokoli, nespatriil na moři nic! Měl by již

vidět *Tern*, ale dělový člun tu nebyl, měli pod sebou jen tmavě šedé, vzdouvající se vlny oceánu.

Biggles přidal plyn a vyklonil směrové kormidlo. Letoun kroužil nad pustou hladinou s levým křídlem zdviženým k nebesům.

„Hledej ve vlnách věž ponorky nebo periskop!“ zavelel. „Kdybys něco takového viděl, ozvi se! A nahlas!“

Ginger neodpověděl. Upřeně zíral dolů a dlouho neviděl nic než vlny. Pak rozeznal na vodní hladině olejovou skvrnu a kus opodál trosky záchranného voru, na němž leželi dva muži. Nehýbali se. Ginger rozevřel vyprahlé rty, ale nezmohl se ani na slovo.

„Jdu dolů,“ zasyčel Biggles. „Dávej pozor!“

Letadlo sklonilo před, velkým, ostře klesajícím obloukem se sneslo k hladině a bezpečně přistálo. Motory řvaly, jak Biggles se strojem rychle roloval k voru a pak se hluk zmínil.

„Vylezu na křídlo,“ vykřikl Biggles. „Hlídej běh motorů!“

Ginger se otočil k řízení letadla, kolébajícího se na vlnách, a koutkem oka sledoval, jak se Biggles plazí po křídle, aby se dostal co nejbliž k trosečníkům. Vor se pohupoval těsně vedle jejich stroje, ale Biggles se nad ním dlouho nezdržel. Ve chvíli byl zpátky.

„Jsem tady,“ řekl tiše, když sklesl do sedačky.

„Co s nimi uděláme?“ ozval se Ginger. „To je tam chceš nechat?“

„Neuděláme už pro ně nic,“ procedil Biggles mezi zuby. „Ti muži jsou mrtví. Velmi se omlouvám, že si troufám označit jejich smrt za rozřešení části našeho problému. Jsme na stopě!“

„Byl to *Tern*?“ ozval se zezadu Algy.

„Ano. Je mi to líto. Torpédo asi zasáhlo strojovnu. Po výbuchu se člun rozlomil a potopil se jako puklá láhev.“

„Jak víš, že to bylo torpédo?“

„A co jiného by to bylo? Sama od sebe nevybuchla a dělostřelba by loď nepotopila během pěti minut. U-517 je na světě, pánové. Dnes žádné zlato nehledali a potopili *Tern* bez zdržování! Ty dva chlapce z voru si dobře pamatuji. Měli radost, že je po válce a těšili se domů. Jsou mrtví. Provrtaly je střely z kulometu! Tak odporné svinstvo jako je vraždění trosečníků si vezme na svědomí málokterý gauner. Byl tu von Schonbeck. Hraje dál svou starou hru a my jsme v jeho starém révím!“

„Může potopení *Ternu* znamenat, že o nás ví?“ zeptal se Algy.

„Nemyslím. Potopil loď a nemusel vůbec vědět, co tu dělala.“

„Proč to pak, proboha, dělal?“

„*Tern* byla britská loď. Nacista jako Schonbeck nepotřebuje jiný důvod. Potopili snad za války našich lodí málo?“

„Jak myslíš, že se to stalo?“ ozval se Ginger.

„Kapitán *Ternu* o pátrání po U-517 věděl,“ řekl Biggles. „Také dostal rozkaz ji hledat. Ponorka se patrně vynořila na hladinu a on se ji pokusil zastavit výstražným výstřelem před příď. Von Schonbeck neváhal a odpověděl torpédem. Hlídka na *Ternu* nejspíše střelu zahlédla, ale posádce zbyl čas jen na dva výstřely. Jedno torpédo stačilo. Potom už kapitán postupoval podle svého vžitého zvyku. Muže, kteří přežili, povraždili kulometnou palbou.“

„To znamená, že zůstal s ponorkou na hladině?“

„Ovšem. Ponořil se, když zaslechl naše motory.“

„Vážně myslíš, že nás slyšel?“

„Určitě. Jinak bychom ponorku spatřili na hladině.“

„Takže by si mohl domyslet, co tu děláme?“

„Sotva. Ví jen to, že v blízkosti lodi operovalo letadlo. Jak by tušil, co zde letoun hledal? Nevím ovšem, co ho napadne.“ Biggles odtrhl oči od mořské hladiny.

„Nebudeme tu čekat,“ řekl. „Ponorka se nevynoří a i kdyby to udělala, nevěděli bychom si s ní rady.“

Odstartovali a bez potíží přistáli na základně. Do chvíle než ukotvili letoun, všichni mlčeli. Tragický konec posádky otrásl všemi, ale hlavně Gingerem, který si s příjemnými námořníky z *Ternu* rozuměl nejlépe. Biggles došel se strnulým výrazem k chatě a vstoupil. Promluvil, až když za posledním ze čtveřice klaply dveře.

„Tato událost mění situaci,“ řekl, když ztěžka dosedl na jednu z beden. „Jsme znovu ve válce, pánové. První úkol, který máme, je zničit ponorku U-517. Nemilosrdně zničit! Von Schonbeck si už asi domyslel, že ho sledujeme. Dosud neví, kde leží naše základna, a já nechci, aby se to dozvěděl. Po setmění nás nesmí prozradit žádná světla! Pamatujte na to. U-517 má na palubě dělo a až kapitán zjistí, kde jsme, okamžitě zaútočí! Rozstřílí nás na kousky. Nehodlám mu tu radost dopřát! Zítra prohlédneme Kerguelen od jednoho břehu k druhému,“ odkašlal si.

„Teď mi odpusťte. Ačkoli jsme ve válce, mám hlad.“

„Von Schonbeck má velkou výhodu,“ ozval se Ginger. „Kdykoli se pohneme, uslyší nás. My jeho motory slyšet nemůžeme.“

„Taková drobnost mne nevzruší,“ zavrčel Biggles.
„Jeho ponorka má také slabinu.“

„Jakou?“

„Naftu, Gingere. Tak jako psi sledují lišku po pachu, budeme my hledat na hladině naftové skvrny. Bez ní a bez olejů by se ponorka ani nepohnula. Moderní ponorky mají sice dobrá zařízení, bránící jejich úniku, ale dokonalá nejsou. Nepomáhají ani zvláštní úpravy ventilů na hřídelích vrtulí. Ani paluba se nedá dokonale zbavit oleje. Uzávěr palubního děla je nutné občas promazat. Prostě, když jde ponorka pod vodu, vždycky unikne pár kapek paliva. To docela stačí, aby na hladině vznikla mastná skvrna. Tahle ohavná U-517 neviděla doky po dlouhé měsíce, takže neměla řádnou údržbu. Podle prohlášení Müllera byla loď v pořádku, ale nevěřím tomu. Jsem si jist, že zanechává na hladině stopu viditelnou na míle daleko. Za války to bylo jiné. V některých vodách se to loďmi jen hemžilo a olej či nafta unikaly ze všech. Benzín a olej vytékal i ze sestřelených letadel. Poškozené tankery ztrácely celé stovky tun nafty! Tady je však moře čisté a nevíme o lodích, které by ho umastily! Jedinou výjimkou je plavidlo, které hledáme – U-517! Je to jasné, pánové?“

„Skvělá analýza, Biggles,“ vzdychl obdivně Bertie.
„Neměl sis raději doma otevřít benzínovou čerpací stanici?“

„Venku se už setmělo,“ ušklíbl se Biggles. „Zakryjte někdo okno! Chtěl bych zapálit alespoň svíčku.“

KAPITOLA ČTVRTÁ

BIGGLES NA OBHLÍDCE

Třem letcům přinesla následující noc příjemný odpočinek. Vyspali se dobře. Výjimkou byl Ginger, jemuž se zdály děsivé sny. Zápasil v nich s divokými kočkami, jejichž ohyzdné ječení ho nakonec probudilo. Nemohl pak dlouho usnout. O to lépe se mu spalo ráno, v době, kdy už Biggles vyšplhal na blízký skalní výběžek, aby si obhlédl ostrov, moře i to, jaké dnes mohou čekat počasí. Nejvíc toužil objevit na hladině šedý stín ponorky, ale nepřekvapovalo ho, když se jeho touha nenaplnila.

Sedavá jitřní obloha v něm nevzbudila naději na hezký den a už vůbec žádné nadšení. Barvy nebes, země i moře působily depresivně a příliš se nelišily od palety, kterou měl malíř jménem Příroda v ruce včera večer. Biggles viděl jen špinavě šedé odstíny.

Přesto se zdržel na skále tak dlouho, až ho tam našel zívající a smutně mžourající Ginger.

„Šeredný kus světa,“ řekl. „Ohavné počasí.“

„Co bys chtěl?“ ušklíbl se velitel. „Podle naší meteorologické služby je dnešní počasí slušné. Na Kerguelenu je takhle pouze osmdesát dnů v roce. Po dalších dvě stě padesát dnů je vysloveně ošklivo. Vichřice, liják nebo sníh. Ročně tu bývá i kolem třiceti nádherných dní, kdy se dá zhlédnout slunce!“

„Musím si teprve zvyknout,“ vzdychl Ginger.

„Čím dřív, tím líp! Já vstal před hodinou a už se mi tu líbí,“ řekl Biggles. „Celou tu dobu koukám na moře

abych zamával na von Schonbecka. Neukazuje se. Asi čeká na jeden z těch třiceti dnů, nebo pochopil, že včerejší potopení civilní lodi, na které někdo vzápětí přišel, mu jen tak neprojde. On i ti jeho chladnokrevně vraždící nacisté budou teď dvojnásob opatrní.“

„Neměli bychom přece jen ohlásit zprávu o potopení *Ternu*?“ navrhl Ginger.

„Ne! Znamenalo by to náš konec. Nejde mi spíš z hlavy podlost a krutost toho Němce. Po včerejšku se pro mne z té věci stalo něco jako osobní záležitost. Víím, že je to chyba, ale nemohu si pomoci. Jdeme dolů, Gingere! Něco sníme a do práce!“

Po snídani vyhledal Biggles brašnu s dalekohledem.

„Dříve než se pustíme do leteckého průzkumu, prozkoumáme zálivy na Kerguelenu. Ponorka může číhat někde za našimi zády. Určitě by byla připravena na nenadálý úder. Algy, starej se dál o rádio! Ani se od něj nehni, protože chci mít všechny čerstvé novinky. Vrátime se do oběda a pak se uvidí.“

Biggles doprovázený Gingerem a Bertiem zamířili na vysoký hřeben, který se tyčil nad zálivem a táhl se po délce ostrova. Vrcholek byl vyšší než se zprvu zdálo a stoupání jim trvalo téměř hodinu. Protáhlo se i proto, že se Biggles často zastavoval, aby zkoumal dalekohledem pobřeží a moře. Neobjevil nic.

Stáli na nejvyšším bodu ostrova a každý si zvolil vlastní způsob, jak pozorovat okolí. Bylo to ideální místo, ale mezi muži nepadlo ani jediné slovo. Viděli totiž jen chmurnou a chladnou přírodu a neměli k tomu co povědět. Smutný ráz krajiny působil nejtíživěji na Gingera. Místo aby si zvykal, cítil, že tu tesknotu snáší hůř a hůř. Pomalu z toho propadal depresi.

Na některých místech vyrůstaly vysoké, kolmé štíty přímo z moře a dosahovaly výšky tisíc stop, jinde příboj skály rozdrobil na stovky malých útesů. Tisíce let zvětrávání, mořského příboje a silných lijáků a mrazů rozryly jejich povrch hlubokými rýhami a puklinami. Při pohledu k úpatí se zdálo, že se tam moře vaří. Bílá pěna na hřbetech vzdutých vln vystříkovala do výše a někde už dávno voda dole masiv podemlela. Skalní stěna se pak sesula a rozpadla na stovky menších útesů a osamělých balvanů, které dnes poskytovaly útulek tuleňům, tučňákům a rackům. Jiná živá stvoření nebyla v dohledu.

A nikde také Ginger neviděl jediný keř či strom. Jediné co se tu uchytilo, byla tvrdá, drátovitá tráva vyrůstající v trsech, které však nikde nevytvořily souvislý porost. Trsy se objevovaly nejčastěji v prohlubních, kam dešťová voda naplavila něco, co se podobalo úrodné půdě.

Biggles natáhl ruku a ukázal na jediné místo, kde vyrůstalo trsů trávy více. Šlo o propadlinu připomínající menší přirozený bazén.

„Na tohle si dávejte pozor!“ řekl. „S podobnými místy jsem si užil své již v severní Kanadě. Vypadá to jako pevný podklad, ale tráva vyrůstá z měkké rašeliny. Stačí jediný neopatrný krok a zapadnete do té břečky až po krk. Bez cizí pomoci se z toho také nemusíte vůbec dostat!“

Ginger vrhl na Bigglese teskný pohled. Mlčel a otočil zrak ke středu ostrova. Hřeben tam stoupal podivně tvarovanými mohutnými schody ještě o kousek výš, načež následoval strmý sráz do jakési vnitřní uzavřené pánve. Co bylo dole se odtud nedalo zjistit.

„Jemináčku, pánové,“ ozval se Bertie. „V životě jsem neviděl tak roztomilé místo. Vypadá to jako výběh pro dinosaury.“

„Neutekli by,“ souhlasil Biggles. „Pokud si na německém štábu vybrali tohle Bohem zapomenuté místo za základnu, dobře věděli, co dělají. Řekl jsem sice místo, ale ať do mne udeří hrom, pokud ještě jednou tuhle pochmurnou díru nazvu tak hezky! Von Schonbeck si tu musel připadat jako svrchovaný král. Když hledal v okolních vodách kořist, nikdo ho nevyrušoval. Poznal tu každý kout a má teď proti nám úžasnou výhodu. My tu neznáme nic a jak se dívám na Gingera, ten o to ani nestojí. Jenže bez znalosti terénu nemůžeme tuhle hru na schovávanou vyhrát. Gingere! Pojd' se hezky podívat!“

Nabídl zrzkovi dalekohled a ten ho s nechtutí přiložil k očím. „Odporné!“ řekl pak. „A zblízka je to ještě hnusnější.“

Biggles pokrčil rameny.

„Cestou zpátky to vezmeme přes útes vpravo,“ řekl. „Bude z něho vynikající výhled na volné moře.“

„Napadají mě zábavnější výlety, starý brachu,“ namítl Bertie, když zahájili sestup. „Vedeš nás až dolů, abychom o kus dál zase šplhali nahoru? Já na té skále naproti nic zajímavého nevidím. To už by bylo chytřejší počkat si na toho lotra lotrů a jeho ponorku někde v Magalhaesově úžině?“

Biggles neřekl nic a šel dál.

„Upřímně doufám, že ti nevadí moje nápady,“ ozval se po chvíli mrzutě Bertie. „Znám urozené lidi, kteří moje nápady přijímají s větší úctou. Snad chápeš jak to myslím?“

„Víš, Bertie, tak špatná myšlenka to zase není,“ řekl konečně Biggles. „Potíž je v tom, že území kolem úžiny nepatří Britanii, a také mi trochu vadí, že tam nejsou žádná letiště.“

„Můžeme posadit hydroplán na moře!“

„To nechci zkoušet,“ ušklíbl se Biggles. „Tam by se spíš moře posadilo na nás. V úžině jsou divoké proudy a vichřice. Tam mají potíže i veliké lodi a asi proto ještě nikoho nenapadlo zřizovat tam parkoviště pro hydroplán.“

„Nikdy jsem tam nebyl,“ vzdychl Bertie. „Absolutně ne!“

Cesta k nové vyhlídce vedla po břehu jednoho ze zálivů. Pobřeží lemovaly obrovité, chaoticky poházené balvany, mezi nimiž byly přístupy ke krátké kamenité pláži, prudce se svažující k moři. Biggles se náhle zastavil a sáhl po dalekohledu. Přiložil si ho k očím, udělal pár kroků a podíval se znovu.

„Co se děje?“ vyhrkl Bertie.

„Tudy!“ ukázal Biggles a zamířil doleva, takže se museli kousek vrátit. „Ty tu můžeš zůstat, Gingere,“ dodal tiše.

Jenže zrzek byl přece jen zvědavý a tak těch dvě stě kroků ušli všichni tři. Pak se zastavili.

„Amen!“ zašeptal Bertie. „To je absolutní konec...“

Ginger ztuhl. Stáli na pláži, kde skončil jeden starý, tragický příběh. Ze záchranného člunu zbývalo jen pár omlácených trámů a prken a mezi kameny leželo zlomené veslo obalené cáry látky, která kdysi mohla být košilí. Vedle ležela rezavá plechovka od sucharů a nádoba na pitnou vodu. Nejsmutnější zbytky však ležely u velkého balvanu opodál. Kupily se tam lidské kosti.

Člun na kterém umírali lidé, doplul s mrtvými k ostrovu. Možná, že poslední z trosečníků ještě dokázal vyvléct mrtvé přátele na souš. Koster bylo pět.

„Bože! Jsme na ostrově beznaděje,“ zašeptal stísněně Biggles. „Někdo z těch lidí možná ještě doufal, že na této pevnině najde spásu a tady nebyl nikdo, kdo by je pohřbil...“

„Nemohou to být oběti řádění ponorky?“ řekl tiše Ginger, který se už trochu probral z otřesu.

„To sotva,“ pokrčil rameny Biggles. „Von Schonbeck vraždí svědky na místě a myslím, že tyto ubohé kosti zde už leží delší čas. Ať dál odpočívají v pokoji. Pro nás je to však drsné varování, jak bychom mohli skončit i my!“

Otočil se a vrátil se k místu odbočky. Oba společníci ho tiše následovali. Za chvíli již šplhali na vyhlídkovou skálu. Ještě než dosáhli vrcholku, vytáhl Biggles dalekohled z brašny. Udělali posledních pár kroků a rozevřel se před nimi široký rozhled na moře, jakoby z letadla, Biggles se nemýlil.

„Vidíte ji, u sta hromů?“ vykřikl Ginger. „Kdo z vás by tu čekal loď? A tak velikou!“ Viděli ji všichni. Plula asi pět mil od pobřeží.

„Vypadá to na velrybáře,“ řekl suše Biggles a přiložil k očím přístroj. „Co by tu kdo jiný pohledával?“ dodal, a dalekohledem pozorně sledoval pohyb plavidla.

„Co ještě vidíš?“ vyhrkl Ginger. „Jsou to velrybáři?“

„Jsou. A táhne se za nimi masná stopa od jižního cípu ostrova. Pokud tam někde nekotvili, museli minout Kerguelen jen v nepatrné vzdálenosti od břehu.“

„A co ta nafta?“ ušklíbl se pot'ouchle Bertie.

„Chceš říci, že moje včerejší úvaha byla hloupá?“ řekl Biggles. „Opravdu mě nenapadlo, že tu objevíme velkou loď. Samozřejmě vím, že olejové skvrny nezůstávají jen za ponorkami, ale i za jinými loďmi a nejvíce za velrybářskými! Budiž, Bertie, nečekal jsem tu takovou loď. Pro jistotu se podívám ještě jednou.“

„Tvá úvaha byla excelentní,“ omlouval se Bertie. „Tady, v tomhle počasí a v pustých vodách. Absolutně excelentní a...“

„Je to jasné,“ přerušil ho Biggles. „Neustále z ní teče nějaký omastek. Rád bych se na to podíval zblízka. Proletím se a mrknu na ní. Jdeme domů, pánové! Odtud už nic jiného nezjistíme.“

Zastrčil dalekohled do brašny a sestupoval ze skály. Pospíchal. Brzy uviděli chatu, a také Algyho, který čekal venku.

„Co je nového, Algy?“ zavolal Biggles. „Vypadáš vyplašeně.“

„V aparátu to bzučí, jakoby se rojily včely.“

„Kvůli nám?“

„Ne. Bylo to na jiné vlně!“

„U čerta!“ neudržel se Biggles. „Šlo o vysílačky, které si odpovídaly?“

„Ano.“

„Zajímavé, opravdu zajímavé. Náš přítel, von Schonbeck je někde poblíž a určitě užívá kód. O čem by si však mohl s někým povídat? Dalo by se odhadnout, jak byly vysílačky daleko?“

„Byly blízko! Signály byly velmi silné.“

„Zkusil jsi něco z toho zapsat?“

„Tady je záznam.“

Biggles se na papír zamyšleně podíval, ale pak zavrtěl hlavou a zabručel: „Ne, tuhle šifru žádný amatér nerozluští. Ve Scotland Yardu by to ale dokázali rychle.“

„Vyšleme to do Londýna!“ vykřikl Bertie s vykulenýma očima. „Rádi nám pomohou!“

„Než odvysílají řešení, uběhne spousta času. A my jsme si jasně řekli, že vysílačku nebudeme používat. To by bylo jako poslat Němcům navštívenku. Pokud tu někde pracují vysílačky, mají jejich operátoři nepřetržitou službu. Von Schonbeck by se rázem dozvěděl, že má návštěvu z Anglie. Přestože se možná připravíme o zajímavé novinky, budeme raději zticha!“

„Ty si opravdu myslíš, že vysílala U-517?“ zeptal se Algy.

„Myslím,“ zavrčel Biggles. Je to velmi pravděpodobné. Proč by někdo jiný používal kód? Lodi válečného námořnictva to nepochybně dělají, ale nejbližší z nich operuje asi tisíc mil od Kerguelenu. Víc by mne zajímalo, co donutilo von Schonbecka vysílat...“

Biggles se zarazil.

„Z té vyhlídky jsme přece viděli velrybářskou loď,“ zamyšleně řekl. „Mířila k jihovýchodu. Hned jak něco sním, poletím se na ni podívat. Něco se mi na tom nezdá.“

„Nikdy jsem neslyšel o velrybářích, kteří by vysílali kódované zprávy,“ namítl Bertie.

„Pokud skutečně loví vorvaně, šifrování je ani nenapadne.“

„Chceš tím naznačit, že se tihle velrybáři o velryby nezajímají?“ zeptal se Ginger.

Biggles pokrčil rameny.

„Velrybářská loď může doprovázet ponorku jako každá jiná,“ řekl. „Vozí jí palivo, zásoby a třeba i shromažďuje informace. Stojí za to, abychom lodi věnovali náležitou pozornost. Nepoznal jsem pod jakou vlajkou plují, a chování posádky mi připadalo podivné.“

„Co jsi viděl podivného?“ zeptal se Ginger. „Ničeho jsem si nevšiml.“

„Neměl jsi dalekohled,“ usmál se Biggles. „Jen pár mil východně od lodi jsem zahlédl párek velryb. Hlídka na lodi byla blíž, takže je nemohla přehlédnout. Domnívám se, že vypluli na moře proto, aby lovili velryby. Můžete mi někdo vysvětlit, proč si nechali ujít snadnou kořist? Nevěnovali jim nejmenší pozornost!“

„Třeba už mají tuku plnou loď,“ ozval se Algy.

„Pak by pluli zpátky domů. Do Evropy nebo do Ameriky.“

„Chápu tě,“ řekl tiše Algy. „Je to vážně divné.“

„U-517 operuje někde v sousedství, není od nás dál než takových sto mil,“ shrnoval Biggles. „Právě proto jsem zatím odložil start letadel. Chci, aby von Schonbeck věřil, že se plaví v bezpečných vodách. Když potopil *Tern* a poznal, že se blíží letadlo, ponořil se a zůstal pod hladinou. Čekal, co přijde. Za noci mohl být klidný, ale teď, když se rozednilo, je ve střehu. Byl bych velmi spokojen, kdyby se jeho obavy rozptýlily. Spolupráci ponorky s povrchovým plavidlem považuji za velmi pravděpodobnou. Dokonce si myslím, že se ty dvě lodi setkají! Podívejme se na mapu, snad nás napadne, kde by k tomu mohlo dojít. Velrybářská loď mířila přímo na širé moře a soudím, že někde tam se sejde s Němci.“

Rozložil na dřevěné bedně podrobnou námořní mapu.

„Pokud loď nezmění kurz a popluje stejnou rychlostí, bude během deseti hodin za polárním kruhem. A hleďme! Podívejte se! Vždyť v tom směru leží ostrov!“ Zabodl hrot tužky do malé tečky, která byla označena nápisem Corbie Island (E.D.).

„Pokud tohle místo existuje, leží takových dvě stě mil východně od místa, kde jsme velrybáře viděli. Je to od nás dost daleko, ale nemohu tu možnost vyloučit. Po jídle vyrazíme na výlet za velrybáři. Ty Gingere poletíš se mnou. Algy s Bertiem budou sledovat vysílačku a kdyby to bylo nutné, okamžitě odstartují nám na pomoc.“

Biggles vždy dbal na to, aby jeho muži netrpěli hladem, ale tentokrát sám zhltl své hovězí ve spěchu, a popoháněl i Gingera. Když zamířil ke kotvišti, zrzek upaloval za ním a ještě žvýkal.

Za několik minut byl letoun ve vzduchu a rychle stoupal vstříc podmračené a chladné obloze.

KAPITOLA PÁTÁ

PAST NA HLUPÁKY

Spodní hranice mraků se vznášela ve výšce dva tisíce stop a pod nimi srovnal Biggles stroj a zamířil jeho před' podél pobřeží ostrova k jihovýchodu.

„Měj oči otevřené!“ řekl Gingerovi. „Ponorka může být nablízku. Dávej pozor hlavně na mastné skvrny, i když při pohledu na ty vlny mám pocit, že toho moc nepoznáme.“

Byla to pravda. Ostrý víchr, ženoucí po obloze těžká dešťová mračna, nenechával hladinu moře v klidu. Ginger vytréštil oči a sledoval oceán i ostrov se sveřepou pozorností. Měl výhled téměř na celý Kerguelen, pouze nad jižním výběžkem ostrova visela hustá mlha, nedovolující rozeznat podrobnosti na pobřeží. Ať se však Ginger zadíval kamkoli, neviděl nic jiného než zvětšeninu obrazu, který ho zdrtil při prvním výletě. Dojem pustiny temných barev se z této výšky ještě znásobil. Navíc rozeznal jen pár malých oblastí seschlé tmavé zeleně. Byly to zrádné močály, před kterými varovala námořní příručka. Klikaté pobřeží ostrova tvořily ostré útesy a téměř celé bylo poseto neladnou změtí balvanů.

Moře skýtalo očím ještě méně krásy. Připomínalo šedou, mírně se vzdouvající mísu, která hraničila se zataženou oblohou. Jen daleko na jihu se sotva znatelně jevily obrysy plovoucích ledovců. Po ponorce a lodi nebylo ani vidu, ani slechu, velrybáře však dosud připomínal pruh mastnoty na hladině.

„Zdá se mi, že se vítr obrací,“ ozval se Biggles, „a je stále ostřejší. Ta dlouhá mastná skvrna se hodně roztáhla, ale než se docela rozptýlí, mohla by nás dovést k velrybářské lodi. Podívej! Lod' nevidím, ale velryby ano! Tam jsou!“

Ginger s vykulenýma očima chvíli pozoroval skupinu mořských obrů, brázdících hladinu, ale pak v něm opět zvítězil smysl pro povinnost.

„Kam zamíříš nejdříve?“ zeptal se Bigglese. „Hodláš sledovat tu olejovou stopu dál?“

„Ano,“ řekl Biggles, „Ale, když teď vidím, jak je obrovská, nejde mi do hlavy, kde ještě berou naftu na pohon lodi. Kdyby tolik nafty vyteklo z ponorky, měla by U-517 v nádržích prázdnost. Napadá mne, zda tím nechtějí zamaskovat menší skvrny, zanechané právě ponorkou.“

„Takže ty předpokládáš, že s ní spolupracují?“

„Myslím na horší možnost. Je mi prostě divné, když někdo tak plývá palivem. A neptej se pořád a dávej pozor na moře! Vůbec bych se nedivil, kdyby se ponorka ukázala na hladině. Nějak mi loupe v kloubech a svrbí mne dlaně.“

„Já zas mám oči ostříže a spáry orla!“ ušklíbl se Ginger.

„O tom nepochybuji,“ odbyl ho Biggles.

Ginger zmlkl a oba muži v kabině se soustředili na pozorování hladiny oceánu.

„Tamhle jsou,“ sykl Biggles. „Spočítej její plavební kurz!“

„Jihovýchod plus dva stupně,“ ohlásil za chvíli Ginger výsledek svého snažení.

„Vidíš,“ zavrčel Biggles. „Sotva zmizely velryby, objevili se velrybáři. Další důkaz, jací to jsou podivní

lovci! Teď jsi ale zjistil, že nemíří ani k ostrovu Corbie E.D. Asi o něm vědí víc než naše slavná Admiralita!“

„Ani bych se nedivil,“ řekl Ginger. „Ale protože je hledání ostrova, který neexistuje, velmi nevděčná práce, měli bychom těm velrybářům poděkovat. Jsou šikovnější než Admiralita.“

„Až začnou v Londýně využívat letouny s dlouhým doletem, jako je ten náš, budou tisknout nové mapy každý měsíc. S povrchovým plavidlem, i kdyby to byl ledoborec, to nedokážou. Ale upřímně řečeno, co bychom v těch nehostinných místech vůbec hledali? Snad by stálo za námahu vybudovat základnu pro naše letadla.“ Biggles ubral plyn a letoun se přibližoval k lodi, plující ve vzdálenosti asi čtyř mil od nich.

„Mění kurz,“ vyhrkl Ginger. „Teď míří přímo na východ.“

„Je to jasné. Uviděli nás. Proč by jinak měnili kurz? Úpravou směru se nás asi snaží poplést.“

„Třeba jen křížují,“ řekl Ginger smířlivě.

Hydroplán se přibližoval k lodi rychle. Už rozeznávali na palubě muže, kteří vzrušeně ukazovali k obloze. Na stožár vylétla vlajka. „Norové!“ vykřikl Ginger.

„Chtěl jsi asi říct, že plují pod norskou vlajkou,“ opravil ho Biggles. „Vytáhnout vlajku na stožár umí každý. Norové mají jednu z největších velrybářských flotil, takže se mi zdá, že i použitá vlajka je jen dobře promyšlená kamufláž. Nechtějí budit podezření. Je škoda, že nepřečteme, co mají napsáno na zádi. Strašně by mne zajímalo jméno a domovský přístav té lodi!“

Letoun zakroužil nad škunerem.

„Budeme se k nim chovat jako k přátelům,“ řekl Biggles jakoby mimochodem. Kdyby však námořníci měli možnost podívat se mu do očí, pochopili by, že přítele v něm nemají.

Letoun zamával křídly a Biggles otevřel boční okénko, aby mohl zamávat posádce rukou. Muži na palubě radostně opětovali pozdrav. Stálo jich tam asi sedm.

„Přistaneme?“ otázal se Ginger.

„Proč bychom to dělali?“ odvětil Biggles. „Když se jich budeme na něco ptát, neřeknou nám nic a ani bychom neměli příležitost si jejich slova ověřit. Pokud jsou doprovodnou lodí U-517, nesmí tě ani napadnout, že by nám o tom vyprávěli. A i kdyby nám tvrdili, že mluví čistou pravdu a nic než pravdu a odpřísáhli to na bibli, nevěřil bych jim.“

„Pak tu ale jenom lelkujeme,“ zabručel Ginger.

„Ano,“ uznal Biggles. „Vracíme se. Nemá cenu mařit palivo pro nic za nic. Jejich kurz známe a víc se nedozvíme.“

Biggles otočil stroj a vraceli se podél masné skvrny, která se opravdu roztáhla na desítky mil.

„Nikdo mi nevymluví, že tihle Norové ztrácejí asi desetkrát víc omastku, než by bylo přirozené. Jestliže ulovili dvojici velryb, vypustili už do moře víc nafty, než by utržili za získaný tuk.“

„Neuniká jim nakonec právě ten tuk?“ napadlo Gingera.

Biggles zavrčel něco nesrozumitelného a do chvíle, než doletěli nad Kerguelen, nepromluvil ani slovo.

„Tady nám stopa končí,“ řekl konečně. „Vida. Museli tu někde kotvit. Sletím dolů a najdu ten záliv.“

Snesl se s letounem níž nad hladinu a sledoval skvrnu až ke břehu. Začínala mezi dvěma skalisky a když mezi nimi letadlo prolétlo, dostalo se nad uzavřenou zátoku, kterou by neodhalil ani ten nejmazanější stopař. Skalní stěny zde vytvořily jakési uzavřené jezero, či spíše dok pro malé a střední lodě. Klidná hladina byla pokrytá naftou, lpící i na oblázcích pobřeží. V ústí přírodního přístavu se hladina vlnila jen mírně a chvílemi tudy vychlístla do moře další dávka mastnoty.

„Koukám, že jsme si celý ten výlet mohli ušetřit,“ zavrčel tiše Biggles. „Vidíš tu naftu? Příroda tu stvořila dokonalý přístav a člověk ho vzápětí zničil. Kdybych nevěděl o velrybářích, myslel bych si, že tu nafta pramení ze země! Jenže tuhle spoušť zavinili oni! Takovou katastrofu by normální rybář nedopustil. Gingere, podle mého, jsme u cíle. Tady je, či spíš byla, základna ponorky kapitána von Schonbecka. Dokončím obrat a podíváme se na to ještě jednou.“

Strhl stroj a zakroužil nad umaštěnou zátokou nejméně třikrát, ale jeho zájem nepohasínal.

„Ovšem,“ vrčel při tom. „Základna tu byla a nepochybuji o tom, že ji užívali před nedávnem. Tam musel ležet tábor a vedle byly sklady!“

„Nevidím žádný tábor,“ řekl Ginger.

„Jen se podívej pořádně!“ vyzval ho Biggles. „Až vzadu za tím pobřežním pásem. Tam u útesu. Ty otvory ve skále jsou čtvercové a pravidelné. To nejsou přírodní jeskyně! To udělali lidé!“

„Odpusť,“ řekl Ginger. „Vidím ty díry! Jsou tři!“

„Přistanu,“ rozhodl Biggles. „Kdyby se tam dole něco pohnulo, křikni! Nerad bych někoho přejel.“

Opatrně vytočil stroj a nalétával na přistání. Chvilí se nedělo nic, ale náhle Ginger strnul a vzrušeně vykřikl. „Hej! Něco tam je! Mezi skalami se něco hýbe! Je to...“

Jeho slova náhle přehlušil výbuch. Na břehu mezi skalami cosi explodovalo s takovou silou, že následná vzduchová vlna zacloumala i s jejich letounem. Díky Gingerovu varování přidal Biggles plyn včas, ale i tak musel pracně vyrovnávat stroj. Vzápětí stoupali.

„Nevlídne přivítání,“ řekl Biggles naoko klidně, ale rty měl sevřené. „Nesluší se zdravít hosta hromem a bleskem.“

Pobledlý Ginger mrkl na Bigglese a pak sklouzl očima k motorům letadla a dozadu, zda někde nešlehají plameny a netryská kouř. Potom vzhlédl k nebi, ale nikde nic. Jediný oblak dýmu se nesl nad pobřežím nedaleko jeskyní. Pokrčil rameny.

„Stroj je v pořádku,“ hlesl.

Letěli opět v bezpečné výšce a Biggles stácel letoun k druhému pokusu o přistání.

„Co to, k čertu, mohlo být?“ zahučel.

„To kdybych věděl?“ řekl Ginger. „Právě jsem ti chtěl povědět, že tam dole pobíhá divoké prase.“

„Prase? To ale muselo být strašně zdivočelé prase. Ještě jsem neslyšel o praseti, které umí střílet z děla!“

„Nemyslím, že to bylo dělo,“ vzdychl Ginger.

„Jistě, Gingere,“ kývl Biggles. „Bylo tam prase a žádné dělo. Chápu. Jdu znovu na přistání. Snad tomu zvířeti došla munice.“

Letadlo se snášelo k mastné hladině. Tentokrát se nedělo nic. Zátoka ležela pod nimi bez pohybu a dokonce se uklidnil i vítr. Biggles svíral páku připraven okamžitě přidat plyn, kdyby někoho napadlo zopakovat svérázné

přivítání. Nedělo se však nic, zdálo se, že překvapení jsou vyčerpána. Stroj bezpečně přistál. Jak rolovali ke břehu, zmizely poslední pochyby o tom, že otvory ve skále jsou dílem člověka. Kýl hydroplánu zadrhl o oblázky a Biggles se kousl do rtu. Na pobřeží ležela porůznu těla racků a jiných vodních ptáků zčernalá povlakem nafty. Celému okolí vládla smrt.

„Už jsme poznali, jak drsné místo je Kerguelen, ale tohle je jeho nejhorší část. Páchne to zde po velrybářích, ale rybí pach by mi vyhovoval víc! Ta nafta je odporná hmota!“

Chvilí zkoumal očima pobřeží s rukou připravenou k rychlému pohybu u plynové páky. Uplynula tak celá minuta a nikde se nic nepohnulo.

„Jdeme na pláž!“ řekl Biggles konečně.

Ginger se chopil kotevního lana a vstoupil s ním jako první do nevábné vody pokryté vrstvou nafty. Biggles ho následoval. Mazlavá hmota jim sahala po kolena, vsakovala se a lepila na kalhoty a každý pokus zbavit se jí byl marný.

„Mastný hnus,“ zavrčel Biggles.

Dobrodili se na břeh a zamířili ke třem otvorům ve skále, které je upoutaly již za letu. Ginger zrychlil krok, ale Biggles ho chytil za rameno a zadržel ho.

„Počkej!“ sykl Biggles a natáhl ruku. „Podívej se tam!“

Zrzek upřel zrak směrem, kterým mířil Bigglesův ukazováček a trhl sebou. Na šedé skále nedaleko nich jakoby někdo rozstříkl rudou barvu. Potřísnila i jakési beztvaré předměty poházené po skále. Nebyl schopen rozeznat, co to tam leží.

„Bože, Biggles, to je krev,“ kousl se do rtu.

„Vidím.“

„Co se tu stalo?“

„Nevím. Někoho nebo něco tu před chvílí postihla velice nepěkná nehoda. Krev je čerstvá,“ řekl Biggles, aniž se pohnul z místa a rysy v jeho tváři ztuhly. Jen oči mu bloudily z místa na místo a vždy se vracely k hrůznému krvavému tratolišti.

Gingerovi se ta scéna vryla hluboko do paměti. Rozstříknutá krev, Biggles napjatě pozorující okolí, a celé skalnaté pobřeží, kde nepochybně ještě nedávno žili lidé. Nejdůležitější zde byly tři jeskyně vytesané do skály tak, aby nebyly vidět z dálky a aby zůstaly utajeny lidem, kteří vplouvají do zátoky. Rozeznával také sotva znatelné šlépěje v písku. Vedly od jedné jeskyně ke druhé a viděl je i na břehu.

Jako všude, kde žili lidé, nechyběly ani zde odpadky. Hromádka vyplaveného dřeva, prázdné plechovky, zmuchlaný papír a odhozený kus slupky z pomeranče. A pak si Ginger všiml předmětu, který se sem nehodil. Asi třicet yardů od nich stála na plochem balvanu plechovka se sušenkami, lákající na dálku barevnou a lesknoucí se etiketou.

Ginger se otočil k Bigglesovi, který se právě pohnul a pomalu, krok za krokem šel ke krvavé skvrně. Sehnul se a opatrně se dotkl jednoho z beztvarych kusů.

„Maso,“ řekl Biggles. „Surové maso!“

Ginger by rád něco řekl, ale rty se mu rozechvěly a nevypravil ze sebe ani hlásku. Nechybělo mnoho a omdlel by.

„Řekněme raději vepřové,“ opravil se Biggles, ale bylo na něm vidět, jak je nervózní. „Vyprávěl jsi něco o praseti, ne?“

„To ano, ale...“

„Muselo šlápnout na něco, co ho roztrhalo na kusy. Na docela malé kousky! A já ti prozradím, co to bylo!“

„Mina?“

„Něco takového. Chudák zvíře někde odpočívalo, když ho vyplašil hluk našich motorů. Vyběhlo ven z nějaké díry a... Stůj! Počkej! Kam zas letíš?“ vykřikl přísně Biggles.

„Chci se jen podívat na ty sušenky,“ řekl Ginger. „Ta plechovka vypadá jako z nejnovější dodávky.“

„Právě!“ zavrčel Biggles. „Raději to zjistím na dálku. K zemi!“

„Já? Proč?“

„Nemluv a lehni si!“

Vyjevený Ginger se položil na kameny a užasle vzhlížel ke svému veliteli. Biggles si lehl vedle něho, vytáhl pistoli a zamířil na plechovku.

Ginger zamrkal.

„Drž si klobouk,“ řekl – úsečně Biggles a vzápětí zazněl výstřel. Plechovka se zakymácela a zůstala stát. Nic víc se nestalo.

Biggles tlumeně zavrčel, znovu stiskl spoušť, a pistole sebou trhla podruhé. Tentokrát ale za suchým prásknutím výstřelu zazněl hrom. Sušenky vybuchly s dunivým třeskem a do všech stran létaly kusy kovu a kamení. Nad místem, kde stála plechovka, se vznesl oblak dýmu a prachu a kamenné štěpiny padaly z nebe. Ještě chvíli to kolem rachotilo a pak zavládlo ticho.

Ginger vytrěštěně hleděl na místo, kam si chtěl dojít pro pamlsek. Sušenky zmizely a spolu s nimi i plochý balvan, k němuž měl namířeno, když ho Biggles zarazil. Postavil se na roztřesené nohy a podíval se na Bigglese.

„Co to u čerta bylo?“ vydralo se mu z vyprahlého hrdla.

„Past na hlupáky,“ odvětil Biggles tiše, „Ten ubohý čtvernožec obětoval své šunky za naše,“ dodal s ponurým humorem. „Nacisté už jsou takoví hračičkové. Podobných suvenýrů tu bude víc. Dávej si pozor, kam šlapeš! A ještě něco. Nenalíčili je na tučňáky a na divoká prasata. Teď už tě mohu ujistit, že von Schonbeck o nás ví a je mu jasné, koho tu hledáme!“

KAPITOLA ŠESTÁ

MRTVÍ VELRYBÁM

Viditelně otřesený Ginger vzdychl a rozhlédl se po okolí. Jeho špatný vztah k ostrovu se po krvavém zážitku ještě zhoršil.

„Nemám to místo rád,“ vzdychl. „Chci pryč, Biggles. Vypadněme odtud!“

„Hlavně, že já jsem si ho oblíbil,“ ušklíbl se Biggles. „Je mi líto, ale máme tu ještě co dělat.“

„Myslíš, že zde měl Schonbeck základnu? V tomhle zápachu nafty, v zimě, větru a na kamení?“

„Asi není tak precitlivělý jako ty. Bud tady byl jeho hlavní stan, nebo nouzová základna a přístaviště.“

„Snad tím nechceš říci, že tu na něj budeme čekat?“ zhrzil se Ginger.

„To určitě ne. Schonbeck se sem nevrátí. Kdyby to chtěl udělat, nechal by tu hlídky a určitě by nerozmísťoval zákeřné nálože. Využíval Kerguelen jako zásobárnu potravin a nafty.“

„Mohl tu uložit i zlato?“

„Tohle zrovna nevím,“ pokrčil Biggles rameny. „Ať už tu však měl hlavní základnu nebo ne, zcela určitě tady byl od začátku jeho hlavní sklad paliva. Z Evropy se sem vrátil asi ve stejné době, kdy připlul *Tern*. Ti chlapci měli smůlu. Nějak se o nich dozvěděl a jejich přítomnost na ostrově ho vystrašila. Patrně sledoval každý jejich pohyb. Na koho jiného než na posádku *Ternu* by zde chystal pasti? Tehdy pochopil, že Kerguelen je pro něj ztracen.“

„Ale vždyť tady von Schonbeck stejně končí,“ namítl Ginger.

„To je pravda, ale zapomínáš s kým máme tu čest. Francouzskou specialitou jsou pašтики, nacisté zas mají rádi nášlápné miny a Hitler je učil bojovat až do konce. Nebýt toho prasete, byl by to náš poslední start! Bez křidel!“

„Asi máš pravdu,“ kývl Ginger. „A jak do tvé úvahy zapadá ten velrybářský škuner? Bez něho bychom tuhle zátoku nevypátrali.“

„Zatím nijak,“ řekl Biggles a zamyslel se. „Ale dozvíme se to. Chce to jenom čas.“

„Jestliže zde měl Schonbeck cisternu a vzdal se jí, znamená to, že má plné nádrže. Jinak by se k pobřeží Chile nedostal.“

„Dobrá úvaha,“ kývl Biggles. „Podle mého naložil všechny sudy a kanystry, co se do ponorky vešly. To co vidíme kolem, může být důkazem spěšné a neopatrné přepravy paliva na palubu. Budeme se tady muset víc rozhlédnout, ale k d'asu, také si přitom dávat pozor na každý krok.“

„Už mi to neříkej,“ otrásl se Ginger.

„Stůj kde jsi a moc se nehýbej!“

Biggles se pustil do pečlivého průzkumu okolí. Hledal místa, kde by, podle jeho mínění, mohly být nastraženy další výbušné pasti, a měl překvapivě brzy úspěch. První nálož ležela pod kamenným prahem u vstupu do první jeskyně. Dalo se rozeznat, že plochý kámen nedávno někdo zvedl a neuložil na stejné místo. Poklekl, namířil a zasáhl. Znovu zahřmělo, znovu létalo kamení. Pak objevil tabulku čokolády, ležící na polici uvnitř skalní kuchyně. Na zrádný pamlsek střílel dvakrát,

neboť měl značné obavy, aby ho nesmetla smršť, ženoucí se z uzavřeného prostoru. Stačil po dvakrát včas uskočit, ale když nálož vybuchla, měl on i Ginger pocit, že skála nadskočila.

Ani potom nehodlal riskovat, vážil každý krok a nedotýkal se ničeho, čemu se mohl vyhnout. Z pistole vystřelil ještě třikrát, ale to ho již instinkt zklamal. To co považoval za pasti, byly nevinné a neškodné předměty. Končil prohlídku se střídavými pocity. On i Ginger z ní vyšli bez úrazu, na druhé straně však neobjevili nic zajímavého. Dvě lékárníčky, které vlastnoručně rozstřílel na kusy, krabici s haraburdím a zapomenuté pouzdro s náboji do německé pistole.

Upřímně vzato, Biggles nic jiného nečekal. Zkušený válečník von Schonbeck zde svou novou jihoamerickou adresu nezanechal. Jediným nálezem, který stál za zmínku, byl objev podzemního prostoru, který sloužil jako cisterna. Velký bazén byl vylámán ve skále zhruba padesát yardů od tří jeskyň. Vybetonovali ho a jistě se do něj vešlo několik desítek tun paliva. Ted' byl prázdný až na louži nafty na dně, kterou Němci nedokázali odčerpat.

Biggles ukázal na tmavou linku táhnoucí se podél stěn ve výšce asi pět stop nade dnem.

„Možná ještě včera byl plný až sem,“ řekl. „Víc vidět nemusíme. Von Schonbecka zásobovali skvěle! Ted' si přijel natankovat a má ponorku plnou paliva.“

„Ty myslíš, že se tolik nafty vejde do jedné ponorky?“ užasl Ginger.

„To je přesně to, co si nemyslím,“ ušklíbl se Biggles.

„Tak jel třeba dvakrát. Třeba má někde poblíž další doupě.“

„Ne, ne,“ odmítl to Biggles. „To neudělal. Hladina v nádrži by poklesla a my bychom tu našli další čáru. Přece jen by uběhl nějaký čas, než by se vrátil. Kdepak. Cisterna byla vyčerpána najednou.“

„A co když ten kapitán docela úmyslně vypustil celou zásobu do zálivu. Čerti vědí, proč je jí tam tolik.“

„Nevím, proč by to dělal a nezapomínej, že stačí jeden galon nafty, aby pokryl obrovskou rozlohu vody. Na hladině se vytvoří velmi tenký povlak. Mluvíme tady o tunách ropy! Kam se poděla? Existuje jen jedna rozumná odpověď. Shrňme si fakta. Schonbeck měl plnou cisternu. Doplnil si zásoby na ponorce a na nic

jiného mu nezbýval čas. Vyplývá z toho, že mu někdo musel pomoci, a já ti povím, kdo to byl.“

„Myslíš ty velrybáře?“

„Samozřejmě. Je to smutné, že mě to nenapadlo hned. Velrybářská loď plující pod norskou vlajkou je široko daleko jediné plavidlo. Jeho stopa vedla odtud a dovedla nás zpátky sem! Naše podezření se potvrdilo. Na té lodi bychom našli málo velrybářů a možná tam není ani jeden! Kdepak vorvani, plejtváci či jiní kytovci! Muži na palubě se nezajímají o velryby. Těm leží v hlavě jediné osud ponorky U-517!“

„Proč by pomáhala norská loď Němcům?“

„Neopakuj stále, že jde o Nory. Schonbeck byl a je nacista duší i tělem. Mohl posádku přinutit, umí to dobře. A třeba je nenutil! Mohl udělat ještě něco horšího, víme, že je schopen všeho! Nyní chci získat jistotu, že loď veze zásobu nafty pro ponorku.“

„Takhle to mohli dělat celá léta,“ uvědomil si náhle Ginger jednoduchost spolupráce ponorky s povrchovým plavidlem. „Když Němci obsadili Norsko, neměli potíže dosadit na nějaký škuner své lidi. Třeba stačil kapitán.“

„Možné to je,“ souhlasil Biggles. „Tady si ale myslím, že jde o něco jiného. Němcům pomohla náhoda a pokud jde o spolupráci, je vynucená. Pokud by totiž škuner pracoval se Schonbeckem za války, dozvěděli bychom se to od Müllera v Berlíně. Takovou věc by nám nezamlčel. Ba ne, tak to není. Schonbeck chce do Chile a rybáře si vybral jako doprovod. Pokud to skutečně udělal, Bůh bud těm Norům milostiv.“

„Měl bych nápad,“ řekl Ginger. „Potopíme škuner a ponorka bude v koncích. Jenže můžeme si vůbec dovolit zaútočit na širém moři na civilní plavidlo?“

„Ne! Co tě to napadá?“ zavrčel Biggles. „Pravdu máš v tom, že kdybychom se chovali jako piráti, měli bychom to lehčí. Takhle jsou naše možnosti omezené. Můžeme jediné velrybáře sledovat, ale museli by být slepí a hluchí, aby si letadla nevšimli. Budou před námi ponorku varovat a ta zůstane pod hladinou. Udržíjí přece radiové spojení. Můžeme proto počítat i s tím, že budou vymýšlet triky, kterými by nás svedli ze stopy. Nesmíme je však potopit i proto, že zatím máme málo důkazů o spolupráci s ponorkou. Zatím se to jen dohadujeme. Je tu naftová stopa a fakt, že velrybářská loď pluje odnikud nikam. Musíme mít důkaz. Třeba je nachytat ve chvíli, kdy se s ponorkou setkají.“

„Ty myslíš, že se setkají?“

„To je zásadní otázka. Když Algy zachytil šifrované signály, tak si asi kapitáni vyměňovali údaje o kurzech. Zároveň se nejspíše dohadovali o místě schůzky. Ponorka se může před námi skrýt pod hladinou, ale to hladinová loď nedokáže. Náš následný přelet nad palubou jim také nepřidal na klidu. Von Schonbeck se však určitě spoléhá na to, že plavidlo je pod norskou vlajkou v bezpečí. Nikdo si nedovolí zaútočit na neutrální loď v době míru. Norská vláda by se rozzlobila a v diplomatických kruzích by zavládla panika. Pokud bychom přesvědčili Raymonda, že tihle Norové nejsou Norové, možná by nám pomohl ovlivnit i vládu v Oslo. Jenomže Raymond by se silně zapotil, řada diplomatů by zešedivěla a co horšího, uplynuly by týdny! U-517 by v té době dávno kotvila v Chile. Ne, Schonbeck se o své velrybáře nemusí bát!“

„Biggles, vždyť ty naříkáš,“ řekl užasle Ginger. „Pověz raději, co tedy uděláme!“

„Nejdřív se vrátíme, abychom doplnili nádrž,“ prohlásil Biggles hrdě. „Pak si znovu ověříme kurz škuneru. Možná, ačkoli by to byla ryzí náhoda, zastihneme ponorku a velrybáře na hladině vedle sebe. Protože zas na šťastné náhody tolik nevěřím, doporučuji výlet k tajemnému ostrovu Corbie. Může to být zajímavé.“

„Olejová stopa nás k velrybářské lodi dovede vždycky.“

„Nejsem si tím tak jistý,“ podíval se Biggles na oblohu. „Vítr sílí a mořské vlny se rozhýbají.“

Bez ohledu na zápach nafty, sáhl po cigaretě a v zamyšlení poklepal jejím koncem o hřbet ruky. „Předpokládám, že Schonbeck ještě nenaložil svůj poklad, a to je povzbuzující úvaha,“ řekl pak. „Sleduj mne! Škuner míří k jihovýchodu, a pokud se nemýlím, stejným směrem vyrazila i U-517 po srážce s *Ternem*. Kdyby měli zlato na palubě, pluli by k severozápadu, směrem k Chile. Snažili by se odtud zmizet co nejrychleji. Uděláme proto poslední kolečko a letíme domů.“

Ginger neodpověděl a Biggles ještě naposledy obešel kamenný tábor. Dole už nenašel nic zajímavého a tak ještě vystoupil na nízký vršek, aby se podíval na druhou stranu útesu. Ginger šel za ním a když se před jeho očima zjevilo pobřeží, otřásl se. Všude to vypadalo stejně. Zoufale pustý a pochmurný kraj, oživený jen mořskými ptáky a jejich ostrými skřeky. Biggles přiložil k očím dalekohled.

„Vidíš něco?“ zeptal se Ginger.

„Ano,“ řekl váhavě Biggles. „Nejsem si ale jist. Ti rackové se chovají podivně, jakoby na břehu našli něco

zvláštního. Ano, něco tam je! Vlny nejspíš vyvrhly na břeh mrtvého tuleně nebo nějakého jiného obyvatele moře. Na vlnách se něco pohupuje, nedokážu však rozeznat, co to je. Pojd' se tam podívat. Není to daleko.“ Uložil dalekohled a vydali se k hlučnému břehu.

Trvalo jim to asi deset minut. Většina okřídlených obyvatel pobřeží vzlétla a sledovala vetřelce z uctivé vzdálenosti, jiní ptáci váhali, neopustili hnízda a pozorovali muže se strašlivým křikem. Vřeštění ptactva a tlukot křídl se vystupňovaly, když procházeli nejhustším hnízdištěm, položeným nad skalnatým břehem. Muži se zastavili.

Ginger zhluboka vzdychl.

Vlny vnikající mezi skály a dorážející na pláž kousek stranou pod nimi si pohrávaly s těly dvou mrtvých mužů. Biggles sešel na břeh, vstoupil do mělkého příboje, a se staženými rysy obličeje se sklonil k mrtvým. Jednoho z nich obrátil a podíval se mu do tváře.

„Ještě včera žil,“ řekl chraptivým hlasem. „U všech čertů! Tomuhle blondákovi je jen málo přes dvacet!“ hlas mu zakolísal. „Asi plavčík.“

Mladík měl na sobě silný vlněný svetr s dlouhými rukávy a modré kalhoty, jaké obvykle nosí námořníci. Tvář měl hladce vyholenou, byl vysoký, štíhlý... a mrtvý.

Z ostatků druhého muže se dalo vyčíst víc. Byl to již starší člověk s prošedivělými vlasy a s obličejem, do něhož vepsaly stopy léta strávená na slunci a větru. Starý námořník byl oblečen do silného kabátce s vybledlým zlatým označením na rukávech. To nebyla vojenská uniforma, ale spíš stejnokroj velitele z civilní lodi. Mohl

to být i kapitán! Zděšený Ginger upřel zrak na malý otvor těsně nad jeho obočím a odvrátil se.

„Ten muž se neutopil, zastřelili ho,“ řekl Biggles drsným hlasem. Sklonil se k důstojníkovi a sáhl mu do kapsy kabátu. Když vytáhl ruku, držel v ní hrst rozmočených listů. Byly to dopisy. Inkoust na obálkách voda rozmazala, ale většina adres se ještě dala vyluštit. Byla to jedna, stále stejná adresa: „*Sven Honritzen, Maritime Hotel, OSLO.*“ Biggles to přečetl nahlas, zvedl hlavu a jeho pohled se střetl s Gingerovým očima. „Nor!“ řekl. „Klíč zapadl do zámku! Tenhle nešťastník velel původní posádce velrybářského škuneru. Už jsem jednou řekl, že na té lodi nemusí být Norové. Schonbeckovi lidé pobili posádku a usadili se na palubě sami. Škuner byl norský, dokud Němci z U-517 neskoučili svou špinavou práci. Umím si docela dobře představit, jak k tomu došlo. Rybáři pluli za svou běžnou prací, když loď spatřil von Schonbeck a napadlo ho, jak mu může takové plavidlo pomoci. Vynořil se na hladině a dal posádce na vybranou. Zvolit si však nemohli, neboť ať by pro něj pracovali nebo ne, skončili by stejně. Víme dobře, jak Schonbeck smazává důkazy. Tito dva byli chladnokrevně zavražděni a mrtvých je možná víc. Ty, kteří se vzdali, povraždí až jim nebudou k užitku. Na palubě patrně zbylo pár prostých námořníků, kteří tam vykonávají těžké práce. Nedá se jim nic zazlívát a osud jim nezávidím. Možná, že ho sami znají. Nacisté se chovali všude stejně. I v Norsku!“ Otřesený Ginger stále mlčel.

Biggles se zamračil a znovu se zadíval na mrtvá těla námořníků. Ve tváři mu blesklo pohnutí a soucit, ale vzápětí je vystřídal tvrdý, odhodlaný výraz.

„Můj Bože!“ řekl. „Teprve druhý den o něm víme a počet jeho obětí neustále stoupá. Je to stonásobný vrah, který se neštítí ničeho. Ale já ho dostanu. Já ho skutečně dostanu! Půjdu za ním a nedám se setrást, kdybych ho měl honit do Arktidy a zase zpátky sem, k Jižnímu pólu. Víím dobře, že bych měl posílat vrahy před soud, ale tuhle chladnokrevnou bestii sprovedím ze světa sám!“

Se zjevnou námahou se ovládl.

„Ano,“ vydechl. „Teď musíme něco udělat pro tyhle ubohé muže. Je to jen jedna věc. Gingere, pomoz mi.“

Odnesli těla z dosahu přílivu. Nebylo myslitelné tesat jim hrob ve skále, měli jedinou možnost uložit je mezi balvany a navršit na mrtvá těla mohylu. Kameny nemuseli hledat, ale i tak jim práce trvala dlouho. Z vyplaveného dřeva vybrali pak trámký, ze kterých udělali dva pokřivené kříže. Potom vzdali čest námořníkům, kteří vypluli na moře a nikdy se nevrátí domů.

Oba smekli a Biggles odříkal slova modlitby. Slaný vítr jim čečral vlasy a pohřební rekviem obstaral neladný pokřik racků, poletujících nad skalami.

„Amen,“ zakončil pochmurný obřad Ginger.

„Víc nemůžeme udělat. Pojd’!“ řekl tiše Biggles a rychlým krokem zamířil k letounu kotvícímu v zátocě.

„Proč ten spěch, já ti skoro nestačím,“ vydechl Ginger, když ho konečně dohonil.

„Toužím po tom, pohovořit si s jistým von Schonbeckem,“ řekl úsečně Biggles.

Gingerovi zamrzla další slova na rtech. Už se naučil, kdy je lepší na velitele nemluvit.

KAPITOLA SEDMÁ

BEZ MOŽNOSTI POHYBU

Po celou dobu cesty na základnu si Biggles něco bručel sám pro sebe a kloudnou větu ze sebe nevypravil. Algy a Bertie netrpělivě čekali a Biggles se hned dozvěděl, že vzduchem opět vířil veliký včelí roj. Vysílání proběhlo v neznámém kódu a podle síly signálu se dalo usuzovat, že oba včelíny neleží daleko.

Při obědě Biggles s vydatnou pomocí Gingera vyličil jak proběhl jejich výlet.

„Zjistili jsme dvě důležité věci. Škuner spolupracuje s U-517 a ještě důležitější je odhad, že Schonbeck dosud nestihl naložit zlato. To by už obě plavidla mířila k Jižní Americe a vysílačky by se odmlčely. Schonbeck dobře ví, jak je pro něj provoz rádia nebezpečný, a až naloží zlatý poklad na palubu, zakáže vysílání. Do té doby nám společný postup obou lodí dává velkou příležitost. Velrybářská loď by nás měla k ponorce zavést, jako splávek na hladině upozorňuje rybáře na rybu pod vodou! Nás nezajímá rybář, ale ta rybí obluda! Náš úkol se vůbec nemění. Musíme najít tu zatracenou U-517!“

„Jenomže když ji najdeme, jak ji chceš udržet na hladině?“ nechápal Algy. „Von Schonbeck na naší návštěvu nebude čekat. On přece ví, že mu neneseme dort, květiny a láhev vína!“

„Není hlupák,“ zavrčel Biggles. „Jenže ponorka nemůže trčet pod hladinou věčně. Musí někde přistát, i kdyby měli jen doplnit zásoby pitné vody. Pokud ji objevíme na nějakém kotvišti, bude to naše příležitost.“

Něco mi říká, že ještě dnes nám ten zákeřný lotr aspoň na chvílku sedne na lep.“

„Kde, Biggles? Co tě to zase napadlo?“

„Na ostrově Corbie. Kdybychom tam U-517 nenašli, tuším, že tam objevíme stopy jejich pobytu!“

„Jaké?“ zavrčel Bertie. „Zmuchlaný sáček od mouky, kost od šunky a ztracenou beranici? To bude excelentní nález.“

„Mírní se Bertie,“ řekl Biggles. „I když tam najdeme jedinou ztracenou tkaničku od bot, bude to důkaz, že se tam nepotloukali jen tučnáci a sněhuláci. Von Schonbeck zná ostrovy do posledního zálivu a na některém uložil svůj poklad. Proč by si k tomu nemohl vybrat právě Corbie?“

„Jemine!“ řekl Bertie. „To by mohl. Tys nám přece říkal, že tam mířili velrybáři. To je absolutní pravda.“

„A co když škuner míří někam úplně jinam?“ ozval se Ginger.

„Je to možné,“ ušklíbl se Biggles. „Nemám jistotu ani v tom, zda ostrov Corbie existuje. Promiňte mi, že tu jsem poprvé a řadu věcí neznám. Za to von Schonbeck je tady jako doma a proto se na mne nezlobte, že se hodlám řídit tím, co dělá on a jeho lidé. Škuner měl namířeno k ostrovu Corbie. Letíme tam! Jsem přesvědčen, že i z větší výšky můžeme za příznivých okolností ledacos zahlédnout. Poletí se mnou Ginger a vezmu i pár hlubinných pum. Možná se nám budou hodit.“

„A co já?“ zvedl Bertie obočí. „Připadám si tu jako nezaměstnaný a Algy je na tom stejně.“

„Pusťte si rádio, pánové,“ usmál se Biggles. „V těchto vodách nevíme, co na nás vybafne za pár minut, a jsem šťastný, že tu mám stroj v záloze. Sed'te u vysílačky

a ani se od ní nehněte! Když se dostaneme do ošemetné situace, přiletíte na pomoc. Možná se potom zapotíte, až vás to bude mrzet!“

„Uznávám to,“ ušklíbl se Bertie. „Velitel má vždycky pravdu a všechno zná líp.“

Biggles dopil kávu a vstal.

„Jdeme!“ řekl Gingerovi. „Zkontrolujeme nádrže a letíme!“ O dvacet minut později s Gingerem po boku a s dvěma hlubinnými pumami za zády nabíral Biggles výšku a namířil před tarponu tam, kde by měl ležet ostrov Corbie. Ginger se díval dolů, kde byly vrcholky vln ozdobeny bílými čepicemi pěny. Vítr neustále sílil, jakoby chtěl odradit letce od pátrání. U jižního cípu ostrova zahlédli poslední stopy po mastné skvrně, a Biggles se nemýlil. Vítr již pokrýv nafty téměř rozptýlil.

Letěli stejným směrem a ve stejné výšce celou hodinu a oba letci sledovali moře. Pod nimi se vzdouvala pustá a prázdná hladina až do chvíle, kdy se na ní začaly zjevovat první ledové kry. Ledovce byly větší a větší a pak Ginger objevil škuner.

„Hlídej ho!“ vykřikl Biggles. „Vrátil se na původní kurz. Vida! Tou změnou směru nás chtěli jen oklamat. Máme je, neřády!“

„Budeme je sledovat?“ zeptal se Ginger.

„Ani nápad. Musím se držet z dohledu. Nad obzorem vidím mlhu, a to se mi vůbec nelíbí. Je to patrně zvláštnost zdejšího počasí, ledovce vyvádějí divné věci. Pokud se teď vítr stočí k severu, čekají nás krušné časy. Škuner mě přestal zajímat, musíme najít ten zatracený ostrov.“

O další hodinu později kroužili nad místem, kde byla na mapě tečka označená nápisem Corbie (E.D.). Jenže

dole neviděli vůbec nic, ani osamělé skalisko tam nestálo v cestě řadám vln, které před sebou hnal vítr. Biggles zakroužil nad pustým mořem a mávl rukou.

„Nikde nic,“ řekl. „Přejmenoval bych Corbie E.D. na ostrov Nula. Nebudeme však nic Admiralitě vyčítat. Varovali nás.“

„Kam dál?“ zeptal se Ginger.

„Podle směru, kterým plul škuner odhaduji, že mířil o několik stupňů dál k jihovýchodu,“ odvětil Biggles. „Jestliže tam není ostrov, a podle mapy tam není, míří přímo do srdce Antarktidy. Kdyby se nás jejich kapitán ještě teď snažil přesvědčit, že tam hodlá lovit velryby, měl by nás za úplné pitomce. Jenže oni dobře vědí, kam plují a mapa je nezajímá. Ani bych se nedivil, kdyby jim pod kýlem plula von Schonbeckova ponorka.“

„Dávno se domluvili rádiem,“ pronesl Ginger, aniž by tušil, jak moudrá je jeho úvaha.

Biggles lehce změnil kurz. Pokračovali v letu asi čtvrt hodiny a nezáživná vyhlídka na moře se neměnila, jen ledovců přibývalo.

A potom pilot tiše hvízdal.

„Podívej Gingere!“ řekl pobaveně. „Jestli jsi chtěl vidět E.D. Corbie, tady ho máš. Opravdu existuje a leží jen osmdesát mil od polohy označené na mapě. Když vezmu v úvahu, kolik je tady všude vody, tak se ti staří námořníci moc nespletli. Vypadá to tak, že budeme slavní. Zapišou nás do mapy! Nechci ostrov Biggles, ale líbil by se mi zrzavý ostrov Ginger, co na to povíš?“

„Že to je hloupost,“ ušklíbl se Ginger. „Ostrov jméno má a kdyby měl dostat jiné, novodobý objevitel je na světě. Jmenuje se von Schonbeck!“

Biggles se zasmál a stočil hydroplán k ostrovu, který jim velmi připomínal zmenšeninu Kerguelenu. Corbie měřil asi deset mil na délku a tři míle na šířku. Klikatící se divoké pobřeží a opuštěná skaliska tvořila pochmurný obraz prochladlé souše ležící nedaleko jižního pólu. Biggles, který se snažil oddálit časné prozrazení, se držel od ostrova v uctivé vzdálenosti, ačkoli věděl, že je jeho úsilí marné. Hukot motorů tarponu by je prozradil, i kdyby zůstali skryti v husté oblačnosti. Ubral plyn a stroj začal klesat.

„Ponorka!“ vyhrkl Ginger. „Vidím ji! Ona tam je!“

Biggles neřekl nic. Také on zřetelně rozeznal doutníkový trup, jehož zjev přinutil Gingera ke křiku. Byla to U-517, kotvící blízko skalní stěny v uzavřené zátoce, připomínající krátký fjord. Vstup z otevřeného moře na klidnou hladinu byl dostatečně široký i pro podstatně větší lod.

„Nic se tam nehýbe,“ ozval se Ginger. „Posádka je pryč.“

„Nebudou daleko,“ zavrčel Biggles.

„Co uděláme?“

„Dám von Schonbeckovi dárek, na který nezapomene do chvíle, než o něm budu vyprávět Admiralitě a než si ho tu vyzvedne nějaký náš obrněnec.“

Bigglesovy rysy ztuhly, za řeči se dotkl levou rukou spouště, uvolňující hlubinné pumy, a namířil nos letounu přímo na tichý doutník ponorky.

„Pozor!“ vykřikl poplašeně Ginger, když se dole ze skalního úkrytu, vyrojila skupina mužů.

Biggles beze slova otevřel naplno plyn. Nezměnil směr, kterým stroj letěl, motory se rozburácely, a hydroplán, mířící na ležící cíl, zvyšoval rychlost.

Posádka ponorky již byla na místech, zahájila palbu a vzápětí vybuchl první granát. Druhá střela minula vyjící letadlo velmi těsně.

„Tihle hoši nezanedbávali ostré střelby,“ zasyčel Ginger.

„Kapitán je nenechal zahálet,“ zavrčel Biggles s očima upřenýma na cíl a se zaťatými zuby. „Nezapomeň, jak často ti lotři stříleli po trosečnicích!“

Ginger zadržel dech. Stále přesnější střelba pokračovala, ale Biggles neuhnul ani o píd. K místu, kde odhodí pumy zbývalo ještě čtvrt míle a letoun letěl vstříc palebné cloně.

„Proboha kolik tam mají zbraní?“ zaúpěl Ginger.

Zdálo se mu, že je zhola nemožné proletět stěnou kulometných a dělových projektilů a že se Biggles rozhodl pro sebevraždu. V té chvíli dostal hydroplán první zásah a vzápětí další. Střepina patrně zasáhla pevnou část trupu, neboť celé letadlo se otřáslo. Letělo však dál a pilot neprojevil sebemenší snahu změnit kurz. Bigglese by teď odradila od náletu na ponorku patrně jen střela, která by ho na místě zabila!

Konečně zrzek pocítil, jak se letounu odlehčilo, když se od něj oddělily obě hlubinné pumy. Stroj se lehce zhoupł a Biggles snad konečně uznal, že by mohl myslet i na bezpečí své posádky. Strhl letadlo stranou.

V tom okamžiku se staly dvě věci. Pravé křídlo letounu zasáhla série kulometných střel a dole v zátocě zaduněl dvojitý výbuch. Vyšlehly tam plameny a následná tlaková vlna postrčila letadlo tak blízko k vyčnělému skalisku, až měl Biggles plné ruce práce, aby stroj zvládl.

„Jsme z toho venku,“ vydechl Ginger.

„Dostal jsem ji?“ sykl Biggles. „Dívej se!“

Zdalo se, že vlastní život teď Bigglese zajímá méně, než úspěch náletu, zničení ponorky.

Ginger hleděl dolů, ale oblak hustého dýmu zahalil zátoku natolik, že mnoho neviděl. Dým se valil z místa, kde kotvila U-517, ale on nedokázal rozeznat, zda ji zničili nebo alespoň vážně poškodili.

„Nevím,“ zavrčel. „Jestli jsi ji minul, bylo to jen o fous.“

Biggles pokrčil rameny.

„Tady už nic nezmůžeme,“ řekl. „Letím na základnu! Když Bůh dá, ověříme výsledek útoku zítra.“

„Docela mi stačil jeden nálet,“ prohlásil Ginger. „Nepamatuji se, kdy mě naposled někde vítali s tak otevřeným srdcem jako tady a na bližší setkání s von Schonbeckem také nemám chuť.“

„Nikdo to od tebe nechce, Gingere. Jdi se raději podívat, co nám kde upadlo. Řekl bych, že toho bylo dost.“

„To ti povím hned,“ řekl Ginger. „Cítím benzín.“

„Tak pokračuj!“

Výsledek prohlídky nebyl veselý. Trup hydroplánu připomínal cedník. Všude ležely třísky a střepiny. Obě křídla byla vážně poškozena. Na pravém chyběl tak velký kus potahu, že kdyby stroj dostal ještě jeden podobný zásah, šel by patrně k zemi. Takové kosmetické úpravy však Gingera nevyvedly z rovnováhy. Vojenský letoun musí přece něco vydržet. Daleko více ho trápilo čpění benzínu. Pak objevil louži na podlaze a nemusel dlouho hledat, kde se tu vzala. Hlavní nádrž byla provrtána dvěma úhlednými kulatými otvory.

„Dostala to hlavní nádrž,“ oznámil Bigglesovi. „Hned dvě díry, jakoby nám nestačila jedna! Rozhodně si nezapaluj cigaretu! Zatím to jen teče, ale mohlo by to také bouchnout!“

„Dají se nějak zalepit?“

„Těžko, ale zkusím to.“

„Mrskni sebou! Kdyby tě výpary dusily, okamžitě se sem vrať! Zdá se, že budu muset někde přistát.“

„Na těch vlnách to nedokážeš!“ vykřikl zděšeně Ginger. „Našel jsem díry v trupu. Půjďme ke dnu, Biggles, nejsme ponorka!“

„Tak dělej, co umíš.“

Ginger se vrátil k hlavní nádrži a snažil se utěsnit otvory ucpávací látkou z pohotovostní výbavy. Asi vteřinu si myslel, že má vyhráno, jenže vzápětí benzín prosákl a unikal dál. Nešťastný opravář ztrácel dech, neboť výpary docela naplnily kabinu. Napůl omámený se vrátil do kokpitu.

„Nejde to,“ zavrtěl hlavou.

Biggles se podíval na ručičku palivoměru a kousl se do rtu. „Domů nedoletíme,“ řekl. „Zavolej Algymu! Vyšli smluvený signál, ať pro nás přiletí. Můžeš odvyšlat, že nemáme co pít! Pochopí to.“

„Myslíš, že vydržíme ve vzduchu, než se objeví?“

„Pochybuji,“ řekl Biggles a mírně upravil kurz. „Vlastně jsem si jistý, že ne!“

„Co to děláš?“ zeptal se Ginger.

„Hledám nějaký delší a plochý ledovec,“ ušklíbl se Biggles. „Většina z nich nestojí za nic, ale možná najdu nějakou plochu vhodnou pro přistání. Na pevném ledu přežijeme mnohem spíš, než kdybychom přistáli na otevřeném moři. Dej si záležet, ať se to Algy dozví co

nejdřív! Udej mu polohu ostrova a musí také vědět o ponorce. Pokud nás do dvanácti hodin nenajde, ať zaútočí na U-517 sám! Ať naloží pumy!“

„Von Schonbeck náš signál zachytí,“ namítl Ginger.

„S tím se nedá nic dělat?“ řekl Biggles odevzdaně.
„Dělej! Moc času nám nezbývá.“

„O.K. Jdu na to.“

Ginger vtrhl do kabiny. Stačil mu jediný pohled na vysílačku a pochopil, že Algy se nedozví nic! Z přístroje zbývaly střepy, pár nerozbitých tlačítek a vyhřezlé dráty. Němečtí střelci měli podivuhodný talent. Oprava nepřicházela v úvahu.

Když se vrátil k Bigglesovi, všiml si, že hydroplán pomalu a nezadržitelně klesá. „Algy s Bertiem mají po starostech,“ řekl smutně. „Kdyby kočkám chutnal bakelit, mohly by si dát naši vysílačku ke svačině. Von Schonbeckovi kanonýři nám přístroj rozmlátili na kousky. Alespoň se kapitán nedozví, co jsme Algymu chtěli.“

Biggles sevřel čelisti.

„Tvůj humor mi jde někdy na nervy. Máš štěstí, že jsem právě začal pochybovat, k čemu by nám to vysílání vůbec bylo.“

„Jak to myslíš?“

„Podívej se ven!“

Zrzek vyhlédl prostřeleným sklem v bočním okénku a rázem mu bylo jasné, jak to Biggles myslel. Letoun obklopovala hustá mlha. Nebe zmizelo a nikde ani stopa po obzoru.

„Vítr se otočil a zesílil,“ řekl Biggles tiše. „Bál jsem se té změny už při startu. Schyluje se k tomu od rána.“

Mlha houstne a jde to pěkně rychle. Sotva k těm ledovcům doletíme.“

„Myslíš, že si pomůžeme?“ zasténal Ginger. „Když se ti poštěstí přistát, Algy nás nenajde, i kdyby měl na palubě smečku psů s nejbystřejšími čenichy!“

„Pořád bude lepší sedět na ledě, než plavat o život na dlouhou vzdálenost. Tenhle drak nás už daleko nedonese a maratóny nemám rád. Podívej! Ledovec je tady! Věděl jsem, že tu musí být.“

Bigglesova věštba o konci letu se vzápětí naplnila. Motory začaly pokašlávat a ručička palivoměru sjela až na konec červeně označeného pole. Měli už víc benzínu na podlaze než v nádrži. Stroj klesal mlhou, která měla nad mořem barvu čerstvého mléka. Biggles stěží rozeznával mohutné ledové těleso vyčnívající nad hladinou.

„Přistanu na vodě, abych dostal stroj co nejbliž k ledu,“ řekl. „Myslím, že to zvládnou. Kdyby šlo letadlo pod vodu rychleji, než zabalíme kufry, musíme co nejrychleji ven. Nějak se už na ledovec dostaneme.“

„Ano, co nejbliž!“ odevzdaně řekl Ginger. „Ta voda bude odporně studená. Nechci se koupat!“

„Asi budeš muset. Neraď bych rozervat kýl o led pod hladinou,“ odpověděl Biggles. Je mi líto, Gingere, ale nohy si namočíš i v tom nejlepším případě.“

Přistál asi sto yardů od vyčníhlého hrotu ledovce. Nestalo se nic zvláštního až na to, že se v letounu okamžitě objevila voda. Děravý kýl ji nasával jako houba.

„Nabíráme,“ ozval se Ginger. „Jde to ale pomaleji, než jsem se bál. Máme tak pět minut času.“

Biggles neodpověděl. Zápasil s chrchlajícími motory ve snaze dostat těžknoucí hydroplán co nejbližší ke kře. Trup se nořil stále hlouběji a pak se ozvalo hrozivé zapraskání. Stroj najel na led, trhl sebou a než se zastavil, urazil ještě několik stop. Zadní část omývaly vlny, zatímco před nadskočila na led.

Ginger vyskočil a snaživě se pokoušel přitáhnout letadlo k sobě. Bylo jasné, že se mu to nezdaří.

„Není nad pevnou zem pod nohama,“ potěšené se šklebil Biggles, když se ocitl vedle Gintera. „Řekl bych, že nám tu stroj chvíli vydrží, než ho spláchne první velká vlna a promění ho v ponorku. Nebo...“ ukázal do mlhy.

„Nebo co?“ vyjekl Ginger.

„Nebo do něj drcne tamhle ten ledovec, co se k nám zrovna řítí. Jen se podívej!“

Ginger se otočil a jako očarován hleděl na mohutný bílý stín, který se vynořil z mlhy jako přízrak a překvapivě rychle se sunul k jejich stanovišti.

„Kam jsme se to dostali?“ zasténal.

„Na absolutně kuriózní místo, jak by řekl náš lord,“ ušklíbl se Biggles. „Pokud se ty kry srazí, začnou se drolit. Mlha znamená oblevu a až vysvitne slunce, budeme mít brzy slanou vodu v uších i v nose.“

„Doufám, že sluníčko zůstane tam kde je,“ toužebně řekl Ginger. „A nestraš mne! Náhodou dobře vím, že tahle zmrzlá voda není ani trochu slaná!“ Zahleděl se na blížící se hustý bílý oblak a řekl: „Spletl ses. To není kra, ale ta zatracená mlha!“

„Ano,“ řekl Biggles, „ale nadáváním si moc nepomůžeš. Spíš bys měl uvažovat, co bude dál, možností je spousta. Třeba nás najde Algy, nebo nás objeví škuner. Obě možnosti však můžeme vyloučit,

pokud se nezvedne mlha. Jestli se rozptýlí a Algyho napadne, že dřepíme na některém ledovci, začne nás hledat. Bude však hledat dlouho, ledovců tu je moc. Je to však naše jediná naděje!“

„Nechtěl bys mne raději dál strašit?“

„Klidně,“ usmál se Biggles. „Nic snazšího. Nejhorší pro nás bude, když se mlha nerozptýlí a vítr nezmění směr. Ted' nás žene k severu a to znamená náš konec!“

„Tomu nerozumím,“ zakroutil Ginger hlavou. „Proč konec?“

„Protože čím se ocitneme severněji, tím tam bude tepleji. Asi chápeš, že náš ledovec nikdy nedopluje k rovníku. Hádej proč?“

„Roztaje.“

„Právě to mám na mysli,“ řekl Biggles. „Ale rovník je velice daleko, vid? Víš co? Pojd' se raději podívat, zda se nedá zachránit něco z letadla. Třeba objevíme kus, který nás udrží na hladině. Led se nám může začít rozpadat pod nohama, a pak budeme vděční za každé prkénko.“

Ginger se zadíval do mlhy a mlčel. Silný jižní vítr nepolevoval a jedinými zvuky, které rušily ticho ledové pustiny, bylo praskání ledu, když do sebe kry narážely. Ginger se otrásl.

„Jdeme!“ řekl Biggles. „Pohni se, práce nečeká!“

KAPITOLA OSMÁ

ALGY PŘIKLÁDÁ RUCE K DÍLU

Když se šed' chmurného odpoledne pomalu měnila v tmavý soumrak, Algy už podvacáté, pokud to nebylo třicetkrát, vyběhl před chatu a nervózně zkoumal jižní obzor. Pak se vrátil k Bertiemu, který hlídal vysílačku, a bezradně rozhodil ruce.

„Nic! Vůbec nic!“ řekl.

„Absolutně nic?“ zvedl Bertie oči. „Tak mi pověz, co tam mohou tak dlouho dělat?“

„Dej mi nějakou lehčí otázku,“ zavrčel Algy. „Ale povím ti dvě věci, které vím s jistotou. Jednak se mění počasí a potom, pokud se Biggles nevrátí do půl hodiny, nevrátí se vůbec! Jestli někde nepřistáli, dojde jim benzín. Možná našli ostrov Corbie, nebo přistáli na opačné straně Kerguelenu. Nelíbí se mi to!“

„Mně také ne,“ zabručel Bertie. „Kdyby musel nouzově přistát, oznámil by nám to přece vysílačkou. Copak oni nevědí, že tu bez nich usycháme steskem, jestli víš jak to myslím? Ale tenhle náš zatracený přístroj oněměl. Ani nekvikne!“

„Tos už říkal,“ odsekl Algy. „A to se mi také nelíbí. Bude tma, i ten nehloupější racek už složil křídla a přistál na kamení a ti dva nikde!“

„Myslíš, že někde vařili čaj a hrnec jim překypěl?“

„Právě. Mám strach, aby se neopařili. Ale můžeme jen čekat.“

„Co kdybychom naskočili do letadla a podívali se po nich?“

„Ještě ne,“ zavrtěl hlavou Algy. „Víš jak je Biggles citlivý na dodržování rozkazů. Nařídil, abychom se odsud nehýbali. Kdyby se vrátil a našel tu jen vystydlá kamna a prázdno, schytali bychom to. Počkáme ještě chvíli.“ Podíval se na hodinky. „Pokud se během půl hodiny nevrátí, omrkneme situaci ze vzduchu. Nemohu se ale ubránit dojmu, že měli nehodu. Třeba přistáli do husté kaše a teď z ní nemohou ven. Jenže nechápu, proč se neozvali.“ Posadil se na bednu a založil si ruce. Ještě jim trochu času dáme!“

Půlhodina mýjela. Vysílačka nejevila známky života a zvenčí se ozývalo jen šplouchání příboje a ojedinělé výkřiky mořských ptáků, kteří patrně trpěli nespavostí.

„To už stačí,“ ozval se konečně Algy. Zamáchl cigaretu a vstal. „Čas vypršel a mám toho právě dost. Něco se jim stalo. Letíme se podívat.“

Sebral ze stolu leteckou čapku, otevřel dveře a zastavil se na prahu s výrazem naprostého úžasu a ohromení.

„Co tě tak absolutně konsternovalo, starouši?“ vyhrkl Bertie, vstávající od vysílačky.

„Mlha,“ zachrčel Algy. „Tolik mlhy, že by se dala nalít na talíř a jíst lžící. Pojd' se podívat a pak si zase můžeš sednout.“

Bertie došel ke dveřím a vyhlédl ven. Neřekl nic, jen zakroutil hlavou, vrátil se, a usedl. Jeho bedna byla ještě teplá.

„Máme vysvětlení,“ ozval se po chvíli Algy. „Padlo na nás z nebe a Biggles se o tom dozvěděl dřív než my. Musel někde přistát a teď jen čeká, kdy se ten neřád zvedne. Nemůžeme pro ně nic dělat!“

„Tak já aspoň přiložím ucho k tomu křápu a budu čekat, jestli se v tom praskání neozvou Bigglesovy kletby,“ řekl Bertie.

„Poslouchat můžeš, ale neuslyšíš nic,“ zapochyboval Algy a jeho pesimismus se ukázal jako oprávněný. Noční tma jakoby se slepila s mlhou a venku už nebylo vidět ani na půl metru. Zavřel dveře.

„Teď jsi nás zachránil,“ řekl Bertie. „Mám pocit, že kdybys je nezavřel, nateče nám mlha dovnitř, jak hrachová polévka.“

Algy vzdychl, posadil se, a nějakou chvíli si pak vyměňoval s Bertiem názory na vzniklou situaci a na to, co dál. Anglický šlechtic se totiž spokojil s vysvětlením, které přinesla mlha, zatímco Algy byl i nadále zachmuřený.

„Nemám představu, kde by mohli slušně přenocovat,“ uzavřel své úvahy. „Prostě se mi to nelíbí!“

„Jakmile se rozední, jdeme na to,“ kývl Bertie. „Teď bychom se na to měli vyspat. Považuješ to také za excelentní nápad, jestli vůbec víš, co tím myslím?“

Jeho přítel to věděl. Kývl, ale stejně pak nemohl dlouho usnout.

Ráno zastihlo Algyho, jak pohání Bertieho. Mlha nad ostrovem Kerguelenem se rozptýlila, ale to neplatilo o Algyho obavách.

„Hrome, to je ale zima,“ vykřikoval lord. „Vždyť ti dva zmrznou a já taky. Od jihu sem určitě plavou ledovce.“

„Tak vezmi termosku s kávou a letíme!“

O deset minut později byl letoun ve vzduchu a nabíral kurz k ostrovu Corbie, o němž sice Algy nevěděl,

zda existuje, kde však hodlal najít pohřešované přátele. Viditelnost byla mizerná a po krátké chvíli letu uviděl vpravo těžká mlžná oblaka, stoupající od hladiny oceánu až do výše, ve které letěli.

„Budeš muset nahoru,“ poradil mu Bertie. „Vypadá to jako kopec šlehačky.

„Nesmysl!“ odsekl Algy. „Poletím dolů, chci si trochu líznout. Jde nám přece o Bigglese a Gingera a ti asi budou plavat někde na hladině. To bych tomu dal, kdybych je propásl!“

Sklonil před letounu, ten vklouzl do mlhy, a několik set stop mírně klesal, obklopen bílými neprůhlednými závoji. Algy se marně snažil provrtat očima mlhu, ale zkušený pilot očekával, že těsně nad vodou se viditelnost zlepší. Potom však, muselo to být jakési tušení hrozícího nebezpečí, stočil zrak doprava a trhlo to s ním, jakoby ho někdo bodl nožem.

Měl pocit, že se ocitl s letadlem v horách. Těsně vedle pravého křídla rozeznal v mlžném závoji temnější stín a pochopil, že vidí rozeklaný útes ledovce, mohutnou ledovou horu!

Algyho reakce byla bleskurychlá. Ve zlomku vteřiny přidal plyn a přitáhl páku. Silné motory zabouřily, nos letadla se zvedl a stroj stoupal. Vyděšené oči pilota se zavrtávaly do mlhy a jeho rty se sevřely. Uvědomoval si, že unikli smrti snad jen o pět yardů, o které minulo křídlo letounu hranu ledového štítu.

„Co to tropíš?“ zaprotestoval Bertie, který ledovec nezahlédl, protože se marně snažil rozeznat v mlze mořskou hladinu. „Netušil jsem, že máš tak výbušnou povahu.“

„Moc nechybělo a vybuchl bys se mnou,“ řekl Algy a přejel si jazykem přes vyschlé rty. „Málem jsem vrazil do kusu ledu, který vážil pár tisíc tun, kamaráde. Zapomněl jsem, jak se létá v mlze a zasloužil bych za to svěrací kazajku a řádku skotských střiků. Poslechnu tvoji radu a jdu nahoru.“

„Absolutně korektní rozhodnutí,“ zabručel Bertie. „Snad jednou přece dostaneš rozum. „Nikomu nedoporučuji, aby postrkával velký ledovec letadlem. Byl blízko?“

Odpověděl mu hukot motorů stoupajícího letadla. Algy jen zvedl obočí. Tarpon se vyšplhal nad mlhovou kupu, až opět uviděli širé moře. Zkoumali pak hladinu soustředěně a dlouho, ale po ztraceném letounu nenašli nikde ani stopu.

„Takže směr Corbie?“ zeptal se Algy.

„Na můj doprovod se můžeš plně spolehnout.“

Za půl hodiny se vznášeli nad místem, kde měl ostrov Corbie ležet. Chvíli kroužili nad pustými vodami, než se přesvědčili, že dole není nic než voda. Algyho napadlo zvětšovat okruh v jakési spirále a vyplatilo se jim to. Byl to Bertie, který náhle spatřil vzdálený tmavý bod, který by mohl být jejich cílem.

„Tamhle!“ vykřikl. „Ostrov E.D.“

„Mapa lhala,“ řekl Algy, když kroužili nad ostrovem Corbie, „ale soudím, že jsme o nic nepřišli. Bída bude, když tu Bigglese nenajdeme. Vůbec nevím, co potom dělat.“

Průzkum mu dal za pravdu. Viděli jen kamennou a pochmurnou tvář zdejší divočiny.

„Jemináčku, Algy,“ ukázal Bertie pod sebe. „Vidíš tu absolutní zátoku? Tu bych si vybral jako ideální hnízdo pro svojí ponorku. Co ty?“

„Vidím,“ řekl Algy. „Jenže nějaká U-517 mě teď vůbec nezajímá. Navíc tam nic nekotví a myslím, že jsme se tu už zdrželi příliš dlouho. Měli bychom se vrátit.“ Otočil nos letounu ke zpátečnímu letu.

Jediná událost, ke které došlo při první etapě jejich návratu, byla další změna počasí. Zlepšilo se. Zatažené mraky se potrhaly a dokonce se objevily i pruhy blankytné oblohy. Mlha zmizela.

„Nic překvapivého,“ řekl Algy. „Tady se počasí mění často a máme konečně příležitost pořádně se rozhlédnout.“

Pohled na širošířý oceán byl skutečně pozoruhodný. Na modravé hladině se pod nimi pomalu sunuly bílé řady větších ledovců a malých ledových ker. Zmírnil se i vítr, který je hnál od jihu k severu. Netrvalo však dlouho a přehlídka zmrzlé vody začala pozorovatele nudit. A právě v té chvíli se ozval Bertie.

„Algy!“ vykřikl zděšeně. „Podívej se!“

Ukázal na jeden z velkých ledovců, na jehož bílém okraji se rýsovalo něco jako tmavá jizva, zasahující až do vody. Algymu se sevřel žaludek, neboť okamžitě poznal, že jde o letadlo. Ubral plyn a jejich letoun rychle klesal.

„Je to tarpon,“ řekl skřípavým Hašem. „Pokusili se v té hnusné mlze přistát a nevyšlo to. Asi do toho ledovce narazili. Letoun je ohořelý. Přistávám!“

Bertie mlčel.

Stroj se snesl na hladinu lehce jako peříčko a doklouzal po ní co nejblíže k vraku. Co tam najdou, si Algy uměl představit, ale stroj ho v této chvíli ani moc

nezajímal. Očima bloudil po ledové ploše a Hedal v okolí lidská těla. Pak se přece jen otočil k ohořelému letounu. Bylo možné, že posádka dosud leží v troskách. Seskočil do vody s kotevním lanem v ruce a dobrodil se na led. Bertie ho následoval.

V letounu nenašli nic! „Nejsou tu,“ zašeptal Algy.

„Je to excentrická věc, starouši,“ vyjádřil se dosti nejapně Bertie. „U všech hromů absolutně excentrická věc!“

Jenže Algy ho neposlouchal. Všiml si malé skvrny na ledě kousek opodál a vyrazi k ní. Byla červená a člověk nemusel být génius, aby pochopil, co zbarvilo led.

„To je krev,“ vyjekl Bertie. „Jeden z nich byl zraněn.“

„Samozřejmě,“ řekl Algy. „Ale mně je na tom divné něco jiného. Kdyby byl jeden z nich zraněn při nárazu, táhla by se sem krvavá stopa od vraku, a nic takového nevidím.“

„Náraz mohl Bigglese vymrštít z kokpitu,“ navrhl Bertie řešení, z něhož by neměl jeho velitel radost.

„Kdyby padl na hlavu, bylo by na ledě mnohem víc krve,“ odmítl Bertieho surový nápad Algy a sklonil se ke skvrně. „Tak to nebylo. Podívej se sem! Vypadá to, jako kdyby tady někdo ležel. Kde však jsou teď? Z ledovce se bez letadla nedostali.“

„Mohla je naložit nějaká loď,“ řekl Bertie, jehož vynalézavost byla bez konce.

„Lod?“ vzdychl smutně Algy, narovnal se, a rozhlédl se po moři. Z letadla žádnou loď neviděli a také nyní byla hladina oceánu prázdná až na putující ledovce. Na okamžik zasvitlo slunce a bílý povrch ledovců zajiskřil. „Nevidím nic než vodu a led. Nevím sice kam

se poděli, ale podle toho, co vidím, mám jistotu, že stopa krve není přímým důsledkem jejich tvrdého přistání!“

„To je excelentní nápad,“ řekl Bertie. „Mne to už také napadlo. Podívej!“ ukázal na ledové krápníky s ostrými hroty, pokrývající okraj ledovce. „Kdyby na tohle letadlo narazilo, ty rampouchy by se ulámaly a našli bychom tu rozdrčený led. Nic takového tu není a letoun by také dostal co proto. Led by byl i uvnitř.“

„Je to divné,“ souhlasil Algy.

„Chci tím říct, že stroj do ledovce nenarazil!“

„Ty myslíš, že tu přistáli schválně?“ Absolutně schválně!“

„Ale proč?“

„To nevím, starouši,“ pokrčil Bertie rameny.

„Dobře. Připusťme tedy, že tady přistáli dobrovolně. A co dál? Ani Biggles a ani Ginger by nebyli takoví blázni, aby zapalovali vlastní letadlo.“

„Jemine, ty máš nápady! Proč by to dělali?“

„Tak kdo, když ne oni?“

„Absolutní záhada,“ zavrčel Bertie. „Nejsem detektiv.“

Algy náhle vykročil k letadlu, zastavil se u zčernalého krytu motoru a vykroutil z plechu podivný kus kovu. „Podívej!“ vykřikl užasle. „Tohle přece není součást letadla! To není nic jiného než střepina z německého granátu!“

Bertie zamrkal a sledoval, jak Algy rychle obchází ohořelý stroj a nahlíží do zpustošeného vnitřního prostoru.

„Měli naložené dvě hlubinné pumy,“ řekl Algy, když se konečně zastavil. „Víš co by zbylo z vraku,

kdyby při požáru vybuchly? Já to vím. A také už vím, co se stalo!“

„Ano?“

„Jasně. Oni totiž tu zatracenou U-517 objevili a zaútočili na ni. Shodili pumy a Němci po nich stříleli ze všech hlavních a také je zasáhli! Tenhle stroj to schytl a Biggles byl přinucen přistát. Tak je to, Bertie! Tak se to stalo!“

„A co bylo dál?“ vzhlížel k němu obdivně Bertie.

„Po nouzovém přistání vzplála nádrž. Jeden z nich byl zraněn, ale oběma se podařilo opustit letadlo včas.“

„Dobrá,“ kývl Bertie. „Ten zraněný se položil na led a druhý stál nad ním. Jenže teď tu nejsou. To si myslíš, že oba skočili do vody, a plavou teď na Kerguelen?“

„Nebud' hlupák!“

„Něco se muselo stát!“

Algy se vrátil ke krvavé skvrně a pomalu ji obcházel ve stále větších kruzích. Náhle se zastavil.

„Tady je to!“ sykl. „Vidím stopy! Šli tudy.“

V Bertiem se probudila duše stopaře. Vyrázil za Algym, přidal do kroku a předhonal ho. Mířil k místu, kde uviděl na ledě malý předmět. Zastavil se, a zvedl malý zakrvácený kus látky.

„Bigglesův kapesník,“ řekl sklesle Algy.

Sledovali stopu podle kapek krve, kterých však bylo méně a méně. Poslední malou červenou skvrnu našli těsně před místem, kde ledovec omývala voda.

Algy zvedl zrak a zahleděl se po mořské hladině směrem, kterým by stopa pokračovala. Asi půl míle odtud plul další veliký kus ledu. Algy se zarazil a křečovitě sevřel Bertieho rameno.

„Můj Bože,“ vydechl. „Podívej se!“

Lord ho poslechl a tiše zaúpěl. Na sousední ledovec právě vylézala dvojice ledních medvědů. První obrovské zvíře již stálo na ledě a otáčelo k nim svou velkou tmavou tlamu, zatímco druhé, patrně mládě, se teprve šplhalo na ledový břeh.

Oba muži chvíli stáli tiše a sledovali, jak oba medvědi mizí za vysokým ledovým útesem.

„Těla asi nenajdeme,“ chraplavě vydechl Algy.

„Určitě ne,“ řekl Bertie.

Vrátili k letadlu.

KAPITOLA DEVÁTÁ

CO SE STALO NA KŘE

Algyho závěry o vývoji situace na kře byly správné až na to, že jako detektiv neměl všechny potřebné informace. Nemohl je mít...

Když Biggles s Gingerem začínali prohlídku letounu, byli dost nedůvěřiví. Naděje, že z letadla udělají hladinové plavidlo pohasla rychle. Moudřejší se jim zdálo, naučit zas tarpona létat.

„Jako ponorka by to nebylo špatné,“ řekl Ginger.

„Jistě,“ ušklíbl se Biggles. „Ponorka na jedno potopení! Ale když už mluvíš o ponorce, nejde mi z hlavy osud U-517. Kdepak je teď? Moc by mě zajímalo, zda jsme do ní udělali díрку.“

„Přímý zásah to nebyl, ale bude mít natrženou kůži,“ prohlásil Ginger. „Hádám, že jde o poranění, které si vyžádá nějaký čas nemocniční péče.“

„Moc toho o ponorkách sice nevím,“ dumal Biggles, „ale myslím si něco podobného. Představuji si, že i drobná porucha může pro ponorku znamenat velké nebezpečí. Pod vodou jsou veliké tlaky a možná i malá prasklina vyžaduje opravu v doku. Tam s ní kapitán nemůže. Třeba se nám to opravdu povedlo!“

Prohlídka hydroplánu přinesla potěšitelný výsledek, ale Biggles se nepřestal škaredit. Stroj by byl schopen letu, kdyby jim ho někdo pomohl vytáhnout z vody. Ta by vytekla stejnými děrami, kterými se dostala dovnitř.

„Máme křídla, máme motory a nemáme benzín,“ vrčel pilot. „To tu budeme jen tak lelkovat, než si pro nás někdo přiletí? Doufám, že si Algy nedá pokoj, dokud nás nenajde. Jen co se zvedne mlha. A ještě se bojím, aby nepropadl lovecké vášni. Jestli objeví ostrov Corbie, najde tam ponorku. Ti lotři zas budou střílet a zasahují až moc dobře. S dvěma stroji sedícími na ledě a neschopnými letu bych to už viděl černě. Ta mlha trochu řídne, vidíš to?“

„Vidím to černě jako ty,“ zabručel Ginger. „Ale s mlhou máš také pravdu.“ Náhle se zarazil a nastražil uši. „Co to bylo?“ vyhrkl.

„Asi kry. Narážejí do sebe,“ řekl Biggles. „Nebo snad...“

Zarazil se.

„Nebo co?“ chtěl vědět Ginger.

„Nebo se naše kra bortí,“ dodal Biggles tiše. „Led je mokrý a vítr nás nese k horkému severu. Pořád se mi to plete, ale tady to tak už prostě je.“

„Ta mlha se zvedá nějak moc rychle,“ zamumlal Ginger. „Podívej! Tam už prosvítá další ledovec a vedle něj...“ Slova mu zamrzla na rtech.

Svěží vítr jim vál do tváří, mlha se měnila v průhledné cáry, které ustupovaly přes jejich hlavy, a tam kam hleděli, jasně zářilo slunce. Oceán byl modrý, sluneční paprsky se jiskřivě odrážely od ledu a vedle nejbližšího ledovce plula loď. Sotva míli od nich brázdil hladinu jejich starý známý velrybářský škuner!

„Rychle!“ řekl Biggles. „Musíme zmizet z dohledu.“

Bylo však pozdě. Z paluby lodi k nim vítr zanášel ostrý štěkot německých povelů.

„Viděli nás,“ sykl Biggles. „Spouštějí člun.“

„Vidím,“ zavrčel Ginger. „Budeme se bránit?“

Biggles se zamračil. „Nebudeme, Gingere, nebudeme. Nemělo by to smysl. Nedokážeme potopit škuner a přeprat celou posádku. Zábavná věc. Na škuner jsem docela zapomněl a není nic divného, že nás tu objevil. Viděli nás cestou k ostrovu Corbie a slyšeli chrchlání našich motorů při cestě sem. Jsem docela zvědavý na posádku.“

„To já ne,“ řekl Ginger. „Možná nás hezky pozdraví, ale pak se s námi rozloučí jako s každým, kdo se jim připlétl do cesty.“

„Uvidíme,“ zamumlal Biggles.

U vesel v záchranném člunu se tužilo šest veslařů a na zádi stála dvojice mužů. Oba měli přes šedý svetr navlečen dvouřadový modrý námořnický kabát. Odznaky na čepicích se matně leskly zašlým zlatem. Starší z nich, rozložitý chlap s plochým obličejem a malýma vypočítavýma očima, svíral kormidlo. Jeho společník byl trochu jiný typ. Byl to vysoký muž s hubenou, bezbarvou tváří tvrdých rysů, jakoby vytesanou z mramoru. V bleděmodrých očích tkvěl výraz chladnokrevného vraha.

Biggles pomalu přešel k okraji kry a čekal.

„Nacisté,“ řekl tiše Gingerovi. „Právě takové tváře a hranaté hlavy jsem očekával. Nejsem rasista, ale tito lidé si jsou něčím podobní. Určitě se takoví nenarodili a zajímalo by mne, kdy a jak získávají tak odpuzující tváře. Bude to asi tou úděsnou výchovou k naprosté poslušnosti a tvrdosti, a snad i dlouhým návykem.“

„Mně je jedno, jak vznikají,“ vzdychl Ginger. „Vypadají, že se nikdy v životě nezasmáli a mám obavy, že nás dva také brzy přejde smích.“

„Nepochybně,“ zamumlal Biggles.

Námořníci zvedli vesla a člun měkce přirazil bokem ke kře. Dva z veslařů vyskočili na led a zajistili člun a vzápětí vystoupili i oba důstojníci ze zádi. Pohybovali se jako stroje. Rozložitý, starší důstojník se ušklíbl a podíval se na Bigglese se zjevným uspokojením.

„Tak vida,“ řekl.

„Jaké vida?“ zeptal se Biggles.

Nacista mlčel a jeho oči se upřely na letadlo.

„Tak vida,“ zopakoval a obrátil se ke svému společníku. „Je to ten stroj,“ řekl německy.

Dlouhý Němec se vydal k letounu a mávl rukou ke člunu. Oba muži, kteří již stáli na ledě, se vrátili do člunu pro pušky, a spolu s nimi pak vystoupili všichni ostatní. Netrvalo dlouho a všech šest mužů obklopilo letadlo.

„Skoro bych řekl, že ještě nikdy neviděli hydroplán,“ řekl tiše Ginger.

„Nediv se, když žijí jen mezi rybami,“ odpověděl Biggles. „Ale tentokrát se mýlíš. Oni si jen ověřují, zda to je skutečně stroj, který už několikrát viděli. Neradi by se spletli.“

Podsaditý nacista se beze spěchu otočil k Bigglesovi. „Co tady hledáte?“ řekl drsným hlasem.

„Čekáme až nás někdo zachrání,“ odpověděl Biggles. „Museli jsme tu nouzově přistát.“

„Co hledáte v těchto vodách!?“

„To je přece naše věc,“ usmál se Biggles.

„Vaše? Jaká věc to je?“

„Mohu se vás zeptat na totéž?“ řekl Biggles. „Co jste zač? Co dělají němečtí důstojníci na palubě norské obchodní lodi?“

„Jmenuji se Thom, poručík Thom,“ odpověděl nacista. „Třeba vám moje jméno něco napoví. Tu

norskou loď vzalo pod ochranu německé námořnictvo! Stačí?“ Sledoval Bigglesovu tvář, jak zapůsobila jeho slova.

„Ty můj Bože,“ usmál se Biggles. „Válka přece skončila. Vy to ještě nevíte?“

„V tom se mýlíte,“ zazněla úsečná odpověď. „Pro některé z nás neskončí válka nikdy! Heil Hitler!“

„Tak tohle už neříkají ani v Německu,“ podivil se Biggles. „To ještě také nevíte?“

Němec přikročil těsně k Bigglesovi a narovnal se v ramenou. „Co tady hledáte? Mluvte!“

„Rád poznávám nové kraje,“ řekl měkce Biggles. „Jsem už takový výletník.“

Bez varování a bez nejmenší známky vzrušení vyrazil Thom levou rukou, která se zaryla Bigglesovi do žaludku jako píst. Hned nato následoval drtivý úder pravou pěstí do jeho tváře. Tohle Biggles skutečně nečekal. V bezvědomí se zhroutil na led a zůstal ležet. Z nosu mu tekla krev a led se barvil do červena.

„Ty bestie!“ vykřikl Ginger. Chtěl se vrhnout na nacistu, ale než se stačil pohnout, viseli na něm dva námořníci. Chytili ho a zkroutili mu ruce za záda.

Thom, na jehož tváři lpěl nepříjemný úsměv, něco řekl jednomu z námořníků, a pokynul hlavou k letadlu. Choval se zcela klidně a sebejistě, jakoby jeho předchozí zákrok byl běžnou věcí.

Ginger se vymanil ze sevření, poklekl k Bigglesovi, vytáhl mu z kapsy šátek, a otíral z obličeje krev. Nebyl ještě hotov, když ho kdosi drsně chytil za límec a postavil na nohy. Rozhlédl se a spatřil, že jejich letoun je v plamenech. Němci právě ustupovali od stroje, který

zapálili, a Thom, s milým úsměvem ve tváři, jim ukazoval, aby rychle nastoupili do člunu.

Ginger se sice bránil, ale postrkování dvou mužů neodolal. Viděl, jak jiní dva Němci zvedají bezvládného Bigglese, nesou ho ke člunu a házejí ho dovnitř. Rád by nějak pomohl, ale ti dva mu nic nedovolili. Nastoupil.

Právě když člun přirážel k boku škunem, vrátila se rozmarná mlha a rozestřela svůj hustý závoj nad hladinou. Ginger zaťal zuby. S hořkostí si uvědomil, jakou měli smůlu, že ji vítr odvál přesně v krátkém čase, kdy je Němci mohli spatřit.

Ani nevěděl, jak se ocitl s Bigglesem v poměrně slušné kajutě. Dveře zapadly, klíč se otočil v zámku a z nich dvou se stali vězni. Ve chvíli kdy loď rozechvělo dunění startujících motorů, Biggles se pohnul a otevřel oči.

„Kde jsme?“ zeptal se. „Na škuneru?“

„Ten špinavec Thom tě udeřil tak silně, žes omdlel.“

Biggles se posadil a promnul si tvář. Je to nacista,“ řekl. „Měl jsem vědět, jak se zachová. Od chlapa, který vraždí nevinné lidi, jsem mohl čekat totéž, co od vzteklého psa!“

„Jsi v pořádku?“

„Kosti se zdají být celé,“ usmál se Biggles. Vstal z lůžka a protáhl si ruce a nohy. „Vypadá to se mnou dobře, Gingere. Ještě jsem neskončil! S kapkou štěstí si s panem Thomem brzy pohovořím. Co se dělo? V bezvědomí se toho člověk moc nedozví.“

„Nic, než to, že loď zvedla kotvy a znovu spadla mlha.“

„Určitě plujeme k ostrovu Corbie. Brzo se tak aspoň dozvíme, zda jsme zasáhli U-517.“

„Von Schonbecka naše návštěva nepotěší. Jistě si uvědomí, jaké dárčky jsi mu seslal z nebes. Sotva nás bude objímat.“

„Z toho co o něm vím, von Schonbeck vítá málokoho s otevřenou náručí. Spíš bych čekal otevřený nůž,“ zavrčel Biggles a přejel si jazykem okoralé rty. Ochotný Ginger uviděl umyvadlo a ručník. Došel tam, namočil ho a podal Bigglesovi, aby si utřel tvář.

„Díky,“ řekl Biggles. „Hned je mi líp.“

„Thom si domyslel, co jsme zač,“ prohlásil Ginger. „Uvědomuješ si to?“

„Musel by být hlupák, kdyby to nepochopil. Tihle pirátští lotři moc dobře vědí, co se kolem děje. Bez toho by dlouho nepřežili. Jediné co o nás ještě nevědí, je to, že máme v záloze ještě jedno létající překvapení.“

„Algymu určitě vrtá v hlavě, co se s námi stalo.“

„Však on si nějak poradí. Je to naše jediné trumfové eso. Ale tady není moudré o něm mluvit. Na cizí lodi nikdy nevíš, kdo tě poslouchá.“

„Ano,“ kývl Ginger. „Vážně ti nic není?“

Biggles zamrkal a usmál se. „Připouštím, že ty dva údery na mne zapůsobily. Myslím, že by nepotěšily ani

mistra světa v boxu. Kdyby ty rány schytl, měl by možná také černo před očima a ztuhlou tvář.“ Posadil se na lůžko v rohu kajuty a natáhl se. „Za hodinku bych měl být v pořádku. Trochu si zdřímnu, pokud dovolíš.“

„Myslíš, že Thom už poslal o nás Schonbeckovi zprávu?“

„Určitě. Kdyby nás s ním nechtěl seznámit, tak by nás s sebou netahal. Uvedl by nás do stavu mrtvolné ztuhlosti už na ledovci a buď by nás nechal ležet na ledě, nebo bychom skončili ve vodě. Všiml sis něčeho zajímavého na palubě? Cos tam viděl?“

„Jen pár námořníků.“

„Vypadali jako Norové?“

„To nevím,“ zavrtěl hlavou Ginger. „Nemluvíli. Koukali na nás jako na zjevení.“

„Brzy se dozvíme víc,“ zabručel Biggles a otočil se na bok. „Sebrali nám zbraně.“

„A ty sis myslel, že nám nějaké přidají?“ zavrčel Biggles. „Ty pistolky by nám stejně nepomohly. Z téhle kaše vybredneme jediné díky myslícím mozkům. Na ostrov Corbie je to daleko, takže máme dost času něco vymyslet. Ty uvažuj, já si zdřímnu. Nežli škuner prokličkuje mezi ledovci, bude ráno. Nech mě spát. Možná, že budu mít geniální sen, jak s těmi nadlidmi zatočit!“

V časovém odhadu se Biggles příliš nespletl. Když se probudil a vyhlédl kulatým okénkem, svítalo. Nízká, šedá oblaka se sunula k severu, na východě se jasnilo, a na jižním obzoru ležel ostrov. Byl to Corbie. Loď opsala malý půlkruh a před přídíl se zjevil vstup do zátoky.

Biggles si zamnul bolavý nos a očima hledal ponorku. Bylo pro něj zklamáním, když ji na kotvišti nenašel. Tlumeně zavrčel, neboť nevěděl, co si má o tom myslet. Buď zvedla kotvy a odplula, nebo šla po jeho zásahu ke dnu.

A potom ji uviděl. Šedý obrys doutníkového tvaru se dal jen těžko rozeznat na pozadí temné skály, která se klenula nad vodou zátoky a vytvářela jakousi obří jeskynní výduť. U-517 tam byla, ležela v pološeru, a kolem ní panoval čilý ruch. Několik mužů se pohybovalo na ploché palubě a až k Bigglesovi doléhaly zvuky práce, řinčení kovu a jakési tupé údery.

„Je tam!“ zasyčel Ginger, který se již také probudil.

Biggles uznale kývl hlavou, když si uvědomil, jak dokonale je podmořský člun ukryt. V hlubokém stínu skály nebylo možné jeho nevýraznou barvu a tvar rozeznat, ani z velmi nízko letícího stroje. V té chvíli si uvědomil, jaké měli štěstí, když útočili v okamžiku, kdy ponorka nebyla v tomto kotvišti. Ušla by jejich pozornosti. Vůbec by ji nenašli!

Náhle Biggles vzrušeně sykl. Uvědomil si, že vidí část kýlu lodi, a ani ostrá příď plavidla nebyla zcela ponořena ve vodě! To přece nebylo pouze dílem odlivu, to nebyla náhoda! Ponorka byla poškozena natolik, že ji teď opravují, což byl také jediný smysl onoho ruchu a zvuků, které zněly kolem!

„Tu nestvůru jsme poškodili!“ obrátil se k Gingerovi. „Nádhera! Hlubinné pumy zabraly!“

„Vsázel jsem na to,“ ušklíbl se zrzek a uznale klepl Bigglese po rameni.

Škuner zakotvil sotva sedmdesát yardů od ponorky. Viděli Thoma, jak vybíhá nahoru, a setkává se s mužem

v uniformě, který se náhle vynořil ze dveří ve skále. Thom před ním srazil podpatky a jeho paže vylétla vzhůru k nacistickému pozdravu.

„Kapitán Schonbeck,“ zasyčel Biggles. „Příští chvílky budou pro nás dost vzrušující.“

Sledovali důstojníky, kteří se o čemsi krátce, ale o to živěji dohadovali. Nezdálo se, že by jim osud poškozené ponorky dělal starosti. Pak se Thom obrátil a vracel se na škuner.

„A máme to tady,“ řekl Biggles.

O minutu později zaduněly na lodních schodech kroky a vzápětí se rozlétly dveře. Stál v nich Thom doprovázený dvěma muži s puškami.

„Tudy!“ přikázal.

Malá skupina vystoupila na palubu, kde čekali nastoupení muži. Posádka byla rozdělena do dvou skupin. Větší jednotku tvořili Němci, původně členové posádky U-517. Měli na sobě pevné kalhoty, huňaté svetry a nepromokavé pláště. Skuteční velrybáři byli v menšině. Stáli odděleně a podle výrazu v jejich tvářích nebylo těžké poznat, komu patří jejich sympatie. Obě skupiny spojovalo jen jedno – nikdo se neodvažoval promluvit.

Zajatci a jejich doprovod sestoupili do člunu, který vzápětí zamířil ke břehu.

Kapitán von Schonbeck je očekával. Byl mladší, než si Biggles původně myslel. Mnohem mladší! Určitě mu nebylo více než dvacet pět let. A byl to i švihák, neboť se navlékl do uniformy, v níž by mohl rovnou na přehlídku. Ale jeho krutý výraz, pánovité držení těla, chladná, nevýrazná tvář a nemilosrdná, tvrdá ústa dokazovaly, že jde o typického fanatika.

„Hitlerův mladší bratr,“ zašeptal Biggles a Ginger se ušklíbl.

Stáli před von Schonbeckem, který neztrácel čas a s neskryvaným nepřátelstvím začal s výsledkem.

„Předpokládám, že víte, kdo jsem?“ řekl mrazivě.

„Ano,“ kývl Biggles. Jste von Schonbeck, že?“

„Jsem kapitán Ulrich von Schonbeck,“ zaznělo ostře. „Německé válečné námořnictvo!“

„Tohle je německé námořnictvo?“ zeptal se Biggles a ukázal na ponorku palcem.

„Jsem důstojník německého válečného námořnictva,“ opakoval von Schonbeck zvýšeným hlasem.

„Neznám německé válečné námořnictvo,“ pokrčil rameny Biggles. „Německo už nemá válečné lodi! Prohrálo ve válce, pane! Německý voják, který to dosud nepochopil, je pirát. Sprostý a podlý pirát!“

Von Schonbeck polkl, zhluboka se nadechl a trhl hlavou ke své ponorce. „Vy jste chlap, který tohle zavinil?“ vydralo se mu z hrdla staženého zlostí.

„Co jsem zavinil?“

„Poškození této lodi!“

„Mrzí mne to,“ řekl Biggles. „Chtěl jsem ji potopit jednou provždy! Bohužel se mi to nepovedlo. Lituji. Máte s tím jistě práci. A co to poškození? Je alespoň vážné?“

Von Schonbeckovy chladné oči lpěly na zajatcově tváři. V duchu žasl. Mátla ho lehká nenucenost, se kterou Biggles mluvil.

„Zprvu to vypadalo, že ji pošlu na dno sám,“ řekl. „Pak mě ale hlavní inženýr ujistil, že během čtyřiaadvaceti hodin budeme moci znovu vyplout.“

„Příště se polepším,“ ušklíbl se Biggles. „Slibuji.“

„Nebude žádné příště!“ zavrčel von Schonbeck.
„Hned jak s vámi skončím, budete zastřelen.“

„Teprve až skončíte?“ zamrkal Biggles. „Co bude mezi tím?“

„Určitě vás zajímá, proč jsem vás sem vůbec dal přivést!“

„Víte, že ne?“ usmál se drze pilot. „Nepochyboval jsem ani vteřinu, že se na mne budete chtít podívat.“

Kapitán po něm přešel pohledem a stáhl rty. „Vaše sebevíra ve mně budí zvědavost.“

„A byl byste ještě zvědavější, kdybyste věděl, co všechno víme my,“ ušklíbl se Biggles.

„Skutečně? Pak mi nezbývá, než to zjistit. Ale varuji vás! Sledujte dobře moje otázky a odpovídejte pravdivě! Tak tedy: Kdo vás vyslal na tuto akci? Mluvte!“

„Na akci?“ podivil se Biggles. „Na jakou akci?“

„Na akci, jejímž smyslem je vypátrat mou ponorku! Nedělejte ze mne hlupáka!“ vyštěkl von Schonbeck.

„To je docela zajímavý předmět hovoru,“ uznal Biggles.

„Kdo vás poslal?“

„Britská vláda.“

„Vida! Jak se dozvěděli, kam plují?“

„Byl byste překvapen, co všechno o vás vědí.“

Von Schonbeck sevřel rty a jejich koutky poklesly.
„Zajímavé,“ zavrčel. „Jenže vy jste neodpověděl! Jak se o mně britská vláda dozvěděla?“

„Je mi líto, kapitáne, ale v téhle věci si budete muset najít jiný zdroj informací. Moc mě to mrzí.“

„Zacházíte příliš daleko, člověče! Dejte si pozor!“

„Víte...“ rozšafně protáhl Biggles. „Podle toho co o vás víme, je zhola jedno, zda si dám pozor nebo ne. Hodláte mně zavraždit střelbou z kulometu, nebo jen z pušky? Určitě však při tom budu bezbranný, na to bych se vsadil!“

Nacista ztuhl. Na pár vteřin se zdálo, že mu to vyrazilo dech. Pak se s viditelným úsilím ovládl.

„Nebudete mluvit?“ zasyčel.

Biggles trhl hlavou. „Rozhodně ne teď a tady. Zdejší společnost mi nevyhovuje, je mi zima na nohy a mám hlad. Nenašlo by se něco k jídlu? Později, až se dám trochu dohromady, uvidíme.“

Thom, stojící opodál, se v té chvíli neovládl. Přiskočil před Bigglese s napřaženou pěstí, ale von Schonbeck ho ostrým gestem odkázal do patřičných mezí.

„Uznávám, že patříte k tvrdým Angličanům, pane,“ obrátil se k Bigglesovi. „Jenomže tady vám to nepomůže.“

„Ani vy na tom nejste nejlíp,“ ušklíbl se Biggles.

„Jak myslíte,“ řekl Němec. „Takže další otázka: Kolik nás hledá lodí?“

„Rozumím vám a chápu, že z toho máte těžkou hlavu,“ soucitně vzdychl Biggles. „Nečekejte však ode mne odpověď. Nevím to!“

„Kdybyste si zkusil vzpomenout, pomohlo by vám to.“

„Silně pochybuji,“ zabručel Biggles. Von Schonbeck zaváhal.

„Dám vám chvíli na rozmyšlenou,“ řekl pak. „Nezkoušejte však mé velkorysosti zneužít! Žádné hlouposti, žádné pokusy o útěk!“

„Jak si přejete,“ usmál se Biggles. „Uznávám, že v téhle chvíli zcela rozhodujete o mém čase. Když tu už ale musíme trčet, nenašlo by se pro nás trochu kávy?“

„To mohu zařídit,“ kývl von Schonbeck a obrátil se ke Thomovi. „Odvedte je zpět na loď. Vyřídím si to s nimi později.“

Na kávu nečekali v kajutě dlouho a dostali k ní slušnou porci sušenek, džemu a dokonce i malý kousek másla. Obsluhující muž pak nezapomněl za sebou zamknout dveře.

„Se zásobami na tom nejsou ti ponorkáři špatně,“ usoudil Ginger, usrkávající kávu. „A ten nacista se zachoval jako slušný člověk.“

„Jak můžeš říci takový nesmysl?“ vyprskl Biggles. „Ten chlap nenáviděl všechny Angličany už za války a po porážce Německa se zlobou přímo zalyká! Jen se třese netrpělivostí, kdy už nám bude smět vystřelit mozek z hlavy! Jsi živý jen proto, že od nás chce získat informace. Bojí se! Nechce padnout do pasti a předpokládá, že my víme kolik obrněnců po něm pase a kde jsou. Touží po tom dozvědět se, jaké průlivy kontroluje britská flotila.“

Biggles se odmlčel a pokračoval šeptem: „Nesmí ho ani napadnout, že ho sledují jen tři starší pánové a ty! Že když potopil *Tern*, zničil jedinou loď, která s námi spolupracovala. Náš život záleží na tom, jak dlouho ho budeme vodit za nos. Chce získat čas, aby vymyslel trik, kterým z nás potřebné informace dostane. A čas na to, abychom vybědli z téhle kaše, potřebujeme i my. Je to však jediná věc, ve které se s ním shodnu!“

Ginger horlivě kývl. „Algy získá víc času, aby...“

„Mlč!“ sykl Biggles a ukázal na dveře. „Chovej se tiše, jakoby venku ležely rakve a svítily svíčky. Když už musíš mluvit, šeptej!“

„Kolik času nám zbývá?“ zašeptal Ginger.

„Málo. Snad přečkáme do rána. Vzpomeň si, co řekl Schonbeck o opravě ponorky. Budou hotovi za jediný den a pak hned vyplují. Nás tu kapitán nechá a místo snídaně polkneme nějakou tu kulku. Než k tomu dojde, budeme se střídat u okna. Chci vědět, jak to vypadá venku. Může to být docela poučné.“

KAPITOLA DESÁTÁ

NA ŘADE JE ALGY

Mezitím si užili dobrodružství i Algy s Bertiem.

Pohled na párek odplouvajících medvědů je utvrdil v přirozeném, na štěstí však mylném závěru, že své přátele už nikdy neuvidí. Zmocnily se jich chmurné úvahy a touha zmizet z ledovce. Vrátili se k letadlu a chvíli se úsečně dohadovali kam zamíří. Bertiemu se nechtělo vracet se nad ostrov Corbie.

„Mám ho plné zuby,“ řekl Bertie, jakoby ani nebyl šlechtického původu. „Nikde tam nic nebylo!“

„Zkusíme to ještě jednou,“ namítl Algy. „Biggles byl zasažen střelbou z ponorky nedaleko odsud. A my oba víme, že by nenapadl U-517 na širém moři. Proto si myslím, že k tomu mohlo dojít jedině u ostrova Corbie.“

Bertie se vzdal a nakonec se dohodli na kompromisu. Nejprve se vrátí na Kerguelen, kde doplní nádrže, a pak se znovu vydají na průzkum. Cestou na základnu si ještě prohlédnou okolní ledovce. Naděje na objevení zmizelých přátel zcela nevyhasla a na krátký průzkum jim palivo stačilo.

Bylo to bezútešné zaměstnání, ale přece jen se domnívali, že by mohli objevit něco zajímavého. Naděje se vytrácela rychle. Bídou viditelnost jednou zlepšil záblesk slunečních paprsků a pak se na pár vteřin pás temného moře rozjasnil a na ledových krách jakoby zaplanul oheň. Pak se zas zatáhla nebeská opona, obraz ztemněl, a pod nimi se rozkládal tmavý oceán posetý plovoucími kusy ledu. Nikde neviděli ani stopu života,

nelétali zde ani ptáci. Byl to pustý, smutný a jednotvárný svět.

Algy to vydržel půl hodiny. Kroužil s letadlem ve velikých kruzích a snašel se k některým větším ledovcům, aby zjistili, zda na nich nejsou lidské stopy. Blížili se proto k základně velice pomalu. Pak mávl rukou. „Nemá to smysl,“ řekl otupěle.

„Ukaž mi ještě tam ten ledovec,“ ukázal Bertie vpravo, kde plulo něco jako ledová hora. „To je tak strašně velký kus ledu, jaký jsem ještě neviděl. Pak už namíříš domů.“

„Dobře,“ kývl Algy bez nadšení. Přitlačil berany dopředu a stroj se snašel k ledovému štítu, tyčícímu se vysoko nad hladinou. Když obléтал plující ostrov nevysoko nad mořem, strnul. Ze zákrytu mohutné ledové věže vyběhl náhle muž, divoce mávající rukama a hned za ním běžel druhý.

„To jsou ti rybáři!“ vykřikl Bertie.

Jak letoun obléтал masiv, objevovali se další mávající lidé, až jich žasnoucí Algy napočítal pět. Shlukli se na ledě, mávali a křičeli.

„Jemináčku, to je nadělení,“ vyhrkl Bertie. „Co uděláme?“

„Nevím,“ váhal Algy. „Mohou to být Schonbeckovi muži.“

„Jdi ještě níž,“ navrhl Bertie. „Ponorku bychom viděli.“

„Máme další záhadu,“ zabručel Algy, ale poslechl. „Co jsou zač a co na tom ledě hledají?“

„Zeptáme se jich,“ objevil nejprostší řešení Bertie. „Přistaň! Ty bys sem neletěl a neobjevil je.“

Algy vzdychl, naklonil letoun a přeletěl těsně nad vrcholkem. Z chování mužů na kře bylo jasné, jak touží po tom, aby letadlo přistálo.

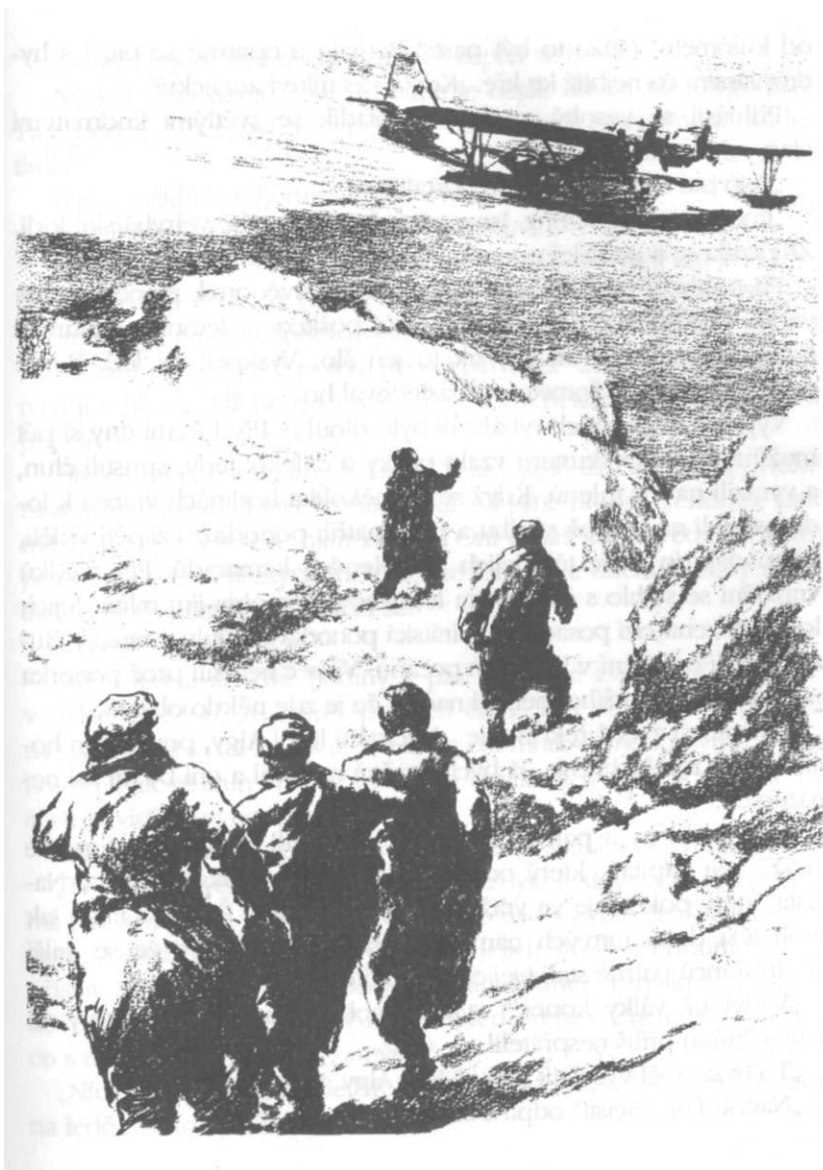
„Zkusím to,“ rozhodl se Algy. Letadlo dokončilo poslední okruh a sneslo se na hladinu tak, aby se zastavilo nedaleko ledovce. Pilot pak opatrně roloval k ledovému břehu. Muži se mu hnali vstříc.

Algy otevřel kryt kokpitu. „Kdo jste?“ vykřikl.

„Námořníci!“ ozvalo se. „Norští námořníci!“ Křičeli to anglicky s výrazným cizím přízvukem.

„Jemináčku!“ vyjekl Bertie. „Jsou to opravdu velrybáři!“

„Už to tak bude,“ kývl Algy. „Pro každý případ se však nehýbej od kulometu. Může to být past.“ Pomalu a opatrně se blížil s hydroplánem co nejbliž ke kře. „Kdo z vás mluví anglicky?“

Přihlásil se vysoký modrooký mladík se světlými kudrnatými vlasy. „Já!“ zvedl ruku.

„Kdo jste a jak jste se sem dostali?“

„Jmenuji se Axel Prinz. Jsme námořníci z norské velrybářské lodi. Zmocnila se jí pirátská ponorka a naše loď odplula.“

Při pohledu na zubožené muže si Algy uvědomil, že nesmí déle váhat. Dokonce zanedbal nebezpečí poškození letounu a přirazil k hranici ledu tak blízko, jak to jen šlo. Vyskočil na led. Bertie nechal kulomet kulometem a následoval ho.

Vyprávení norských rybářů nebylo dlouhé. Před třemi dny si pět mužů z posádky škuneru vzalo pušky a dalekohledy, spustili člun, a vyrazili na lov tuleňů. Když se po několika hodinách vraceli k lodi, uslyšeli na palubě střelbu a pak spatřili ponorku. Vzápětí viděli, jak padají do moře těla jejich zastřelených kamarádů. Pět svědků vraždění se stáhlo s člunem za ledovec a pomohla jim mlha. Jejich loď obsazená cizí posádkou i pirátská ponorka odpluly a muži v člunu zůstali opuštění v ledovém oceánu. Vůbec netušili proč ponorka zaútočila a co horšího, neměli naději, že je zde někdo objeví...

„Absolutní zvěř,“ řekl Bertie. „Nacističtí lotři! Algy, pověz těm hochům, jak to všechno je. Já bych strašně nadával a oni by mi asi nerozuměli.“

Algy stiskl rty a pak se toho ujal. Vysvětlil Norům, že ponorce U-517 velí kapitán, který odmítá pochopit, že válka skončila. Nacista, který pokračuje ve vraždění nevinných lidí. Řekl jim také, jak našli těla dvou mrtvých námořníků na Kerguelenu a že se další obětí Němců patrně stali i jejich dva přátelé.

„Vždyť už války konec!“ vykřikl mohutný starší muž, který se s angličtinou příliš nespřátelil.

„To byste měl vysvětlit jemu,“ řekl Algy. „Je to nacista!“

„Nacist? Fuj, nacist!“ odplivl si velrybář.

„Co uděláme s těmi chlapci, Algy?“ zeptal se Bertie.

„Nechat je tu nemůžeme. Musíme je nějak dostat na Kerguelen. Tam budou v bezpečí, než připluje nějaká loď. Nacpeme je do letadla!“

„Jejda,“ ušklíbl se Bertie. „Praskne ve švech.“

„Kde máte člun?“ obrátil se Algy k Axelovi.

„Je zničen,“ řekl Prinz. „V mlze jsme narazili na ostrý led pod hladinou. Snažili jsme se dostat na Kerguelen a měli jsme štěstí, že k tomu došlo právě u tohoto velkého ledovce.“

„Nezuhlédli jste ještě potom nějaké plavidlo?“ zeptal se Algy s beznadějí v hlase. „Už jsem vám říkal, že tady někde zmizeli naši dva přátelé.“

„Slyšeli jsme letadlo a viděli loď,“ řekl k jeho úžasu Axel. „V řídké mlze jsme rozeznali náš škuner a skákali jsme radostí. Jenomže pak mlha zhoustla a loď se nám ztratila. Oni o nás ani nevěděli. Potom jsme slyšeli řev leteckých motorů, ale ten náhle utichl, jakoby to letadlo někde přistálo.“ odmlčel se.

„Co dál?“ vyhrkl Algy.

„Mlha ležela asi dvě hodiny a pak se náhle zvedla. Viděli jsme v dálce naší loď, ze které spouštěli člun. Ten doplul k nějakému menšímu ledovci a za chvíli se tam zvedl mrak černého dýmu. Něco hořelo. Pak se člun vrátil k lodi. V té chvíli znovu padla mlha a my si už neviděli ani na špičku nosu.“

Algy s Bertiem na sebe pohlédli a oběma svitla v očích naděje.

„Ti dva medvědi jsou asi nevinní,“ vzdychl Algy. „Celý případ se mi teď jeví zcela jinak. Biggles dolétl nad Corbie, našel tam ponorku, zaútočil, a dostal se do ohně jejich střelby. Přinutilo ho to přistát. Němci to vystihli a poslali za ním škuner. Tarpon z nějakého důvodu shořel a Biggles s Gingerem teď dřepí v zajetí. Jen nevíme, co s nimi von Schonbeck zamýšlí.“

„Nic pěkného to nebude,“ řekl Bertie. „A nevysvětlil jsi mi tu krev na ledě. Jak to bylo?“

„Došlo tam ke rvačce. Jako bych ji viděl!“ věstil Algy. „A ještě jsem ti neřekl, kde teď jsou!“

„Kde?“ vyhrkl Bertie. „Ty jsi excelentní detektiv!“

„Mají schůzku s von Schonbeckem. Jsem si téměř jistý, že je škuner zavezl na ostrov Corbie. Jsou tam všichni! Hledat je na otevřeném moři nemá smysl!“

„Ale jak je tam najdeme a hlavně jak je dostaneme z nikou toho piráta?“ zasténal Bertie.

„Bude tam škuner, takže je najdeme snadno,“ zabničel Algy. „Moje tušení o ostrově Corbie bylo správné. Tam to všechno skončí a čím dřív tím líp! Nejprve ale musíme tyhle trosečníky dopravit k nám na Kerguelen. Potřebují něco teplého do žaludku. Postarají se tam o sebe sami. My naplníme nádrže a poletíme za škunerem!“

„Chci vidět, jak je náceme do letadla,“ řekl Bertie.

„To se zvládne,“ prohlásil Algy. „Nepoletíme daleko a jsou to hubení hoši. Jmenuji tě ubytovatelem. Někak je uvnitř srovnej!“

Bertie vzdychl a ujal se Norů. Rovnal je do letadla jednoho po druhém jako sardinky do krabičky na stojato.

Posledního z nich musel do malého prostoru přímo nalisovat. Muži trpěli, ale brali to s úsměvem. S nosností stroje si Algy nedělal starosti, neboť tarpon měl dostatečně silné motory.

Za letu na Kerguelen uvažoval Algy o způsobu, jak vyřeší novou situaci. Biggles by, bez ohledu na osobní vztahy, jistě trval na původním operačním plánu. Algymu však teď bylo jasné, že on sám zvolí jinou cestu. Přiletěli sem sice získat uloupené zlato, ale on dá teď přednost záchráně přátel!

Algy však také chápal, že přímý útok na Corbie je nesmysl. Byl si jistý, že tam kotví ponorka i škuner. A tak, ještě než přistál na Kerguelenu, měl rozmyšleno, co udělá! Jednotlivé podrobnosti pak probral s novými společníky chvíli poté, co jeden z Norů řekl, že byl lodním kuchařem, ujal se přípravy jídla, a jejich základna se naplnila líbeznou vůní smažící se cibule.

„Naši dva přátelé jsou na Corbie,“ řekl. „Chceme je zachránit. Víme však, že nemůžeme útočit na Němce za dne. Ale troufl bych si přistát tam za tmy. Ostrov je dlouhý několik mil a hned tak nás nenajdou!“

Axel okamžitě prohlásil, že rádi pomohou. Řekl, že ostrov dobře znají, protože u něj několikrát kotvili. Brali tam čerstvou vodu, lovili tuleně a dokonce tam prý našli jakési zelí, které jim zpestřilo lodní jídelníček. Teď však nepoletí na ostrov pro zelí, ale vezmou s sebou ručnice, původně určené k lovu tuleňů.

„Nic by mně a chlapcům neudělalo větší radost, než navrtat těm zabijáckým lotrům pár dírek do hlav!“ ukončil Axel.

„Skvělý projev,“ řekl Algy. „Díky. Ať si muži chvíli odpočinou, my se mezitím mrkneme na letadlo. Když to dovolí počasí, vyletíme hned po západu slunce.“

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

TENKÁ ČÁRA ŽIVOTA

Pohled věžeňským oknem dával Bigglesovi i Gingerovi dost námětů k přemýšlení. Práce na opravě ponorky neustávaly. Ozývaly se rány kladiv a rámus jiných nástrojů. Přicházely hlavně od zádi ponorky, od její kormidelní části. Několik dělníků loď opravovalo také z malého člunu, který zřejmě patřil k výbavě U-517.

„Zdá se, že to nebyl moc přesný zásah,“ zamračil se Biggles. „Škoda. Stačil by zásah o pár yardů blíž a měli by po kormidle.“

Potom se jejich vězení pohnulo. Námořníci dovlekli škuner k nízké, ploché skále, kde loď rychle a důmyslně zamaskovali hustou síťovinou. Barva sítě přesně odpovídala zbarvení okolních skalisek.

„Tu barvu snad vyráběli speciálně pro Corbie,“ řekl Biggles užasle. „Němci si vždycky potrpěli na drobnosti a tady odvedli velice důkladnou práci. Von Schonbeck nedá protivníkovi nejmenší příležitost. Jsme teď skvěle maskováni proti leteckému průzkumu. Byl by zázrak, kdyby někdo ze vzduchu rozeznal skálu od téhle lodi!“

„Možná, že je to pro nás dobře,“ podotkl Ginger. „Nepotěšilo by mne, kdyby přilétl Algy s Bertiem, objevili škuner, a věnovali by nám výbušný dárek.“

„Ponorku najít můžou?“ ušklíbl se Biggles. „No, Algy se určitě objeví, ale pokud nebude Schonbeck zbrklý a sám nezahájí palbu, nikdy nás nenajde.“

„Ty si myslíš, že Němci po nich nezačnou střílet?“

„Nezačnou, pokud nebudou mít důvod, a Algy z letadla nemůže loď objevit. Zahájili by palbu, kdyby byli prozrazeni. Sám Schonbeck přece potřebuje čas na opravu a byl by břídil, kdyby udělal tak hrubou chybu.“

Bigglesova předpověď se potvrdila. Z dálky sem dolehlo bzučení leteckých motorů a muži uvěznění v kajutě se na sebe podívali.

„Je to Algy,“ zašeptal Biggles. „Hned uvidíš, co se stane!“

Od ponorky zazněl táhlý hvizd a v té vteřině ustal v zátoce veškerý pohyb a ruch. Dělníci zmizeli a všechno jakoby zkamenělo s výjimkou racků, poletujících s křikem mezi útesy.

Pak se objevil nízko letící hydroplán, zakroužil nad zátokou, zmizel, patrně oblétl celý ostrov, a vynořil se z dmhé strany. Podruhé se již pilot nezdržoval kroužením. Stroj nabíral výšku a bylo jasné, že se vrací k severu. Za chvíli hukot motorů utichl.

„Měl jsi pravdu,“ zavrčel Ginger. „Neviděl nic.“

„Kdyby se rozhodli postavit nám tu kamennou věznici, stejně by na to Algy nepřišel,“ ušklíbl se Biggles.

Vzápětí se opět rozběhly práce na ponorce. Den se pomalu vlekl a až mnohem později mohli zajatci sledovat na skalní plošině něco jako přehlídku mužstva. Divné bylo jen to, že muži, nastoupení před Schonbeckem s Thomem nesli místo zbraní krumpáče a lopaty.

„Docela by mne zajímalo, co se z toho vyklube,“ řekl Biggles, když se jednotka ve vzorně seřazeném šiku dala na pochod.

„Asi se to nedozvíme,“ odpověděl Ginger. Muži odpochovali z dohledu, práce na ponorce pokračovaly

a odpoledne uplývalo. Nebýt toho, že jim přinesli trochu jídla, nedělo by se nic. Jen Biggles neúnavně sledoval opraváře a nudil se při tom. Náhle však lehce hvízdł.

„Pojď se podívat!“ otočil se ke Gingerovi, odpočívajícímu na lůžku.

Zrzek vstal a uviděl venku čtyři muže, kteří vrávorali pod váhou mohutné dřevěné truhly. Nesli ji odkudsi ze skal, mířili k U-517, a složili ji nedaleko ponorkové věže.

„Co to k čertu může být?“ zeptal se Ginger.

„Můžeš dvakrát hádat,“ ušklíbl se Biggles. „Myslel jsem, že jsi důvtipnější. K čemu asi měli ty krumpáče a lopaty?“

„Jak to mám vědět?“

„Hochu, hochu! Zapomínáš! Pročpak se von Schonbeck vrátil skoro až k jižnímu pólu? Co? Proč jsme tu vlastně my?“

Ginger sebou trhl a vyvalil oči. „Zlato!“ vyhrkl. „Jsem to ale truhlík!“

„Ano. A ta bedna je zas speciální obal k přepravě mincovního kovu,“ zabručel Biggles.

„Takže poklad byl zakopán na Corbie – existence pochybná?“

„Už to tak vypadá,“ souhlasil Biggles. „A co my? Můžeme něco dělat?“

„Neřekl bych,“ řekl Biggles. „Podívej, nesou druhou bednu!“

Blížila se druhá čtveřice mužů, vlekoucí další bednu. Když se mýjeli s vracející se první skupinou, ozvaly se veselé hlasy a smích. Muži se zřejmě dobře bavili.

„Šťastní chlapci,“ sykl Ginger.

„Nediv se jim,“ usmál se Biggles. „Komu se poštěstí stěhovat pět milionů liber ve zlatě?“

„Bereš to na lehkou váhu,“ řekl Ginger a změřil svého velitele přísným pohledem.

„Vlastně máš pravdu,“ pokrčil rameny Biggles. „Ti veselí hoši z ponorky se dlouho smát nebudou. Když jim to nezatrhne my, udělá to jejich přísný kapitán. Zdalipak někoho z nich napadne, jaké s nimi má plány?“

„Tak vidíš,“ řekl Ginger. „A ty si myslíš, že jim závidím.“

Kolem ponorky bylo stále rušněji. Práce na opravě pokračovaly bez přerušení, poblíž ponorkové věže přibývaly další a další bedny, a zdálo se, že přibývají i další muži.

„Podívej se, jak vypadá pět milionů pohromadě,“ vyzval konečně Gingera Biggles. „Řekl bych, že to je všechno!“

Stmívalo se, ale činnost posádky nekončila. Naopak. Několik mužů vtrhlo na zád' ponorky a stahovali maskovací síť. Šlo jim to velmi rychle. Pak se vynořil na palubě von Schonbeck a jeho věrný stín Thom.

„Co chce dělat?“ zeptal se Ginger. „Myslíš, že zvednou kotvy?“

„Neodplují,“ řekl Biggles. „Ještě nenaložili zlato.“

Vzápětí oba pochopili, proč zmizely maskovací síť. Zaduněly silné motory ponorky, zčeřila se hladina a plavidlo majestátně sklouzlo do zátoky. Loď provedla na hladině dva malé obraty, načež se vrátila na původní kotviště.

„Vypluli, aby zkusili, co ponorka po opravě vydrží. Je mi líto, ale všechno se zdá být v pořádku,“ řekl Biggles.

„To znamená, že vyplují i s námi,“ zavrčel Ginger. „Budeme mít pohřeb bez hudby a květin, Biggles.“

„Nepospíchej! Musí ještě naložit zlato. Jeho rozložení na lodi jim zabere dost času. To už bude tma a myslím, že von Schonbeck dá přednost vyplutí za denního světla. Výstup ze zátoky je úzký a on nemá důvod zbytečně riskovat. A je tu naše cela. Na palubě téhle lodi je zatím klid. Přece tu škuner nenechá!“

Noční tma překazila Bigglesovi pozorování. Když se snesla, ležely ještě bedny se zlatem na skále, což potvrdilo jeho úsudek o tom, že Schonbeck počká s odplutím na ráno. Vzápětí to potvrdil vstup námořníka, který jim přinesl další jídlo.

„Bál ses nedůstojného pohřbu, a teď tu strávíš další noc krásně živý,“ ušklíbl se Biggles. „Vyhovuje ti to? Můžeš být delší dobu ve vězení! Není to nádhera?“

„Děkuji,“ vzdychl Ginger.

„Nemáš zač,“ řekl nenucené Biggles.

„Co myslíš? Vráti se Algy?“

„Mohl by. Nevidím ale žádný důvod, proč by to dělal. Průzkumem tu nenašel nic než racky a těch má na Kerguelenu dost a dost. Je však možné, že podceňuji zájem o mořské ptactvo u Bertieho. Ten mívá kuriózní nápady. Ale dříve než ráno ho nečekej.“

„Kouzelná a radostná představa,“ zasténal Ginger.

„Nemyslím,“ řekl Biggles, „ale měl by ses naučit pohlédnout pravdě do tváře. Ráno nastane hodina ‚H‘. Pamatuj na to!“

Ginger ztichl. Trvalo to notnou chvíli a když se pak k němu Biggles otočil, zjistil, že spí jako špalek. Sám zavřel oči. Měl pocit, že sotva zdříml, uslyšel dusání těžkých bot na schodech. Zatřásl Gingerem a ten se

posadil právě ve chvíli, kdy se dveře otevřely a do kajuty vstoupil Thom.

„Hodina ,H’, poprava ,P’,“ stačil Biggles špitnout svému druhu do ucha.

Thom vrazil dovnitř a zastavil se na prahu s výrazem zlovolného zadostiučinění ve tváři. Ukázal napřaženým prstem na Bigglese: „Jdeme!“ zavelel.

Ginger vcelku přirozeně vztáhl jeho laskavé pozvání k popravě i na sebe a také vstal. Sotva však udělal první krok ke dveřím, Thom ho zarazil.

„Vy ne!“ vyštěkl a drsně ho odstrčil rukou.

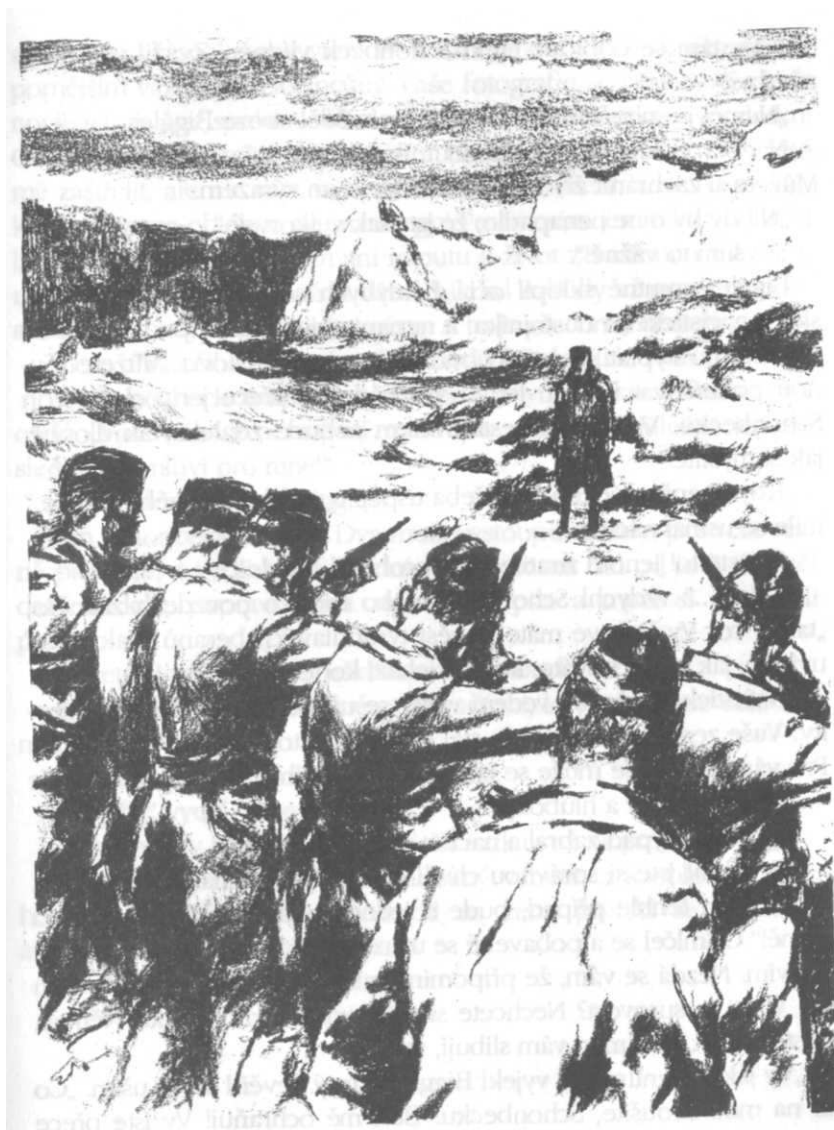
Zrzkovi v žilách vzkypěla krev. Vztekem stáhl rty a pěsti se mu sevřely. Biggles však zlehka zavrtěl hlavou a pokynem paže Gingera zadržel. „Zbytečně se ježiš!“ řekl tiše. „Ničemu by to nepomohlo. Pro každý případ na mne vzpomínej v dobrém.“

Thom vyvedl Bigglese z kajuty, dveře za nimi zapadly, zámek klapl, a Ginger osaměl. Doběhl k okénku, vyhlédl ven a uviděl nad zátokou první záblesky šedého rána.

Biggles dobře věděl, že ho očekává rozhovor, který mu Schonbeck včera slíbil. Když spatřil kapitána poblíž ponorkové věže, hned pochopil, že půjde o rozhovor poslední! Bedny se zlatým obsahem zmizely ze skály a tam kde ležely, stála řada šesti mužů, kteří si Bigglese prohlíželi s netečným výrazem. Všichni měli u nohou pušky.

Vedle nich čekal rozkročený von Schonbeck. Námořnickou čepici měl furiantsky nasazenou do týla, v zubech doutník, a ruce měl hluboko vražené v kapsách modrého saka. Biggles nakrčil čelo a na tváři se mu zjevil

úsměv. Připadlo mu nějak komické, dívat se do očí popravčí četě, která zde nastoupila výlučně kvůli jeho osobě.

„Chystám se odplout,“ řekl Schonbeck vlídně. „Zvážil jste moje návrhy?“

„Neměl jsem o čem uvažovat,“ odpověděl stroze Biggles. Nacista odklepl popel z doutníku. „Dám vám ještě příležitost. Můžete si zachránit život!“ řekl s lhostejným výrazem. „Nikdy by mne nenapadlo, že jste tak velkorysý.“

„Myslím to vážně!“

Biggles smutně sklopil oči. „I kdybych se mohl spolehnout na slovo nacistického důstojníka, a nepamatuji se na případ, kdyby se to někomu vyplatilo, neřekl bych vám nic. Ani slovo. Můžete rovnou pokračovat v akci. Jednu věc vám ale přece jen povím, von Schonbecku. Vaše další cesta světem nebude zdaleka tak dlouhá, jak si myslíte!“

„Když nepřesvědčím vás, třeba uspěji u vašeho zrzavého přítele,“ mile se usmál nacista.

„Zkuste to! Jenom ztratíte čas,“ prohlásil Biggles.

„Takže...“ vzdychl Schonbeck, nebo to jako povzdech zaznělo, „takže co? Vy Britové máte pověst tvrdohlavých beranů. Takže teď uvidím, jak se zachováte, když přichází konec?“

„Nacistické způsoby vedení války se už Německu vrátily i s úroky. Vaše země je v troskách, stal se z ní hřbitov. Vesele pokračujte. Pro vás a pro vaše muže se tam ještě místo pro hrob najde! A navíc – oceán je velký a hluboký.“

Bigglesův výpad zabral a nacista ztratil trpělivost.

„Nevybral jste si správnou chvíli na hloupé poznámky,“ zavrčel. „Až uzavřu tenhle případ, bude o jednoho zatraceného Angličana méně!“ Odmlčel se a pobaveně se usmál. „Ani bych nevěřil, co se tu dozvím.“

Nezdá se vám, že připomínat mi na tomhle místě pohromu mé vlasti, je surovost? Nechcete si pohovořit v klidu? Jako Němec, důstojník a džentlmen vám slibují, že...”

„Vy jako džentlmen?“ vyjekl Biggles, který nevěřil svým uším. „Co to na mne zkoušíte, Schonbecku? Bůh mě ochraňuj! Vy jste přece sprostý a chladnokrevný vrah! Vy a džentlmen? Patříte k těm nejodpornějším válečným zločincům! Vaše fotografie se objeví ve všech novinách světa spolu s článkem o vašem řeznickém podniku! O tom, jak jste vraždil ženy, děti a bezbranné námořníky! Můžete mě zastřelit, ale nic vám to nepomůže. Vy a džentlmen? To je jako když se hyena oblékne do smokingu! Povím vám jen jedno! Nechtěl bych žít s vaším svědomím ani minutu a život z vaší milosti by pro mne byl nesnesitelný. Každý námořník od Arktidy až po Antarktidu si odplivne, když uslyší vaše jméno. A to je všechno, džentlmene!“

Thom přiskočil a hřbetem ruky uhodil Bigglese do tváře.

Von Schonbeck zrudl vztekem a přes pevně stisknuté čelisti procedil: „Vaše názory nemají význam. Pro mne jsou důležité jen výsledky. Ty mluví pro mne!“

„Už nezdržujte,“ řekl Biggles.

Von Schonbeck zavelel. Dva muži vystoupili z řady, postrčili vězně pažbami, a vedli ho ke skalní stěně kousek dál od lodi. Zazněl další rozkaz, popravčí četa se rozestoupila a muži si připravili pušky.

„Přejete si zavázat oči?“ ušklíbl se Schonbeck.

„Ne,“ řekl Biggles lhostejně. „Ale vadí mi, když si o mne dělá starost nacista!“

Von Schonbeck zvedl niku. „Zamířit!“ vydal Thom rozkaz.

Pušky vylétly k ramenům, ale další rozkaz už nezazněl.

Místo něj zahřměl nad zátokou silný výbuch a k obloze vzlétlo hejno racků. Biggles sebou hodil na zem, přitiskl se ke skále a užasle přelétl očima zátoku.

KAPITOLA DVANÁCTÁ

GINGER SE POKOUŠÍ O NEMOŽNÉ

Zatímco vedli Bigglese k místu, kde se měl mezi nehostinnými skalami rozloučit se světem, Ginger uzavřený v kajutě si zoufal. Když kulatým okénkem pozoroval, jak Biggles vzpřímeně kráčí po pobřeží, pocítil, že propadá panice. Pak uviděl Schonbecka a muže s puškami, uvědomil si, že to je popravčí četa a panika se ho zmocnila docela. Nemohl nic dělat! Zhola nic! Snažil se, to tedy ano. Vrhł se na dveře a kopal do nich, křičel, a pokusil se vyrvat kovový rám okna, ale všechny pokusy byly marné a pošetilé. Rezignovaně se zastavil u okénka s tesknou myšlenkou, že se snad s Bigglosem zase uvidí na onom světě...

Dotkl se čela a pocítil, že je docela mokré, pokryté potem, studeným jako led. Právě sahal pro kapesník, když uslyšel tichý zvuk z chodby. Někdo stál za dveřmi! Napadlo ho, že teď odvedou jeho, pocítil nepochopitelnou úlevu, a přikročil k nim.

Dveře se před ním otevřely a do kajuty vklouzl starší muž s vráscitou tváří, ošlehanou mnoha vichřicemi. Přiložil si prst k ústům, pozdravil Gingera mrknutím, a němým pohybem paže ho zval za sebou ven na chodbu.

Kožená tvář, napadlo Gingera, který si uvědomil, že ten člověk nepochybně patří k norské posádce, že sem přišel jako přítel, a že je jeho poslední nadějí.

„Kdo jste?“ zašeptal.

„Já přítel,“ ozvalo se. „Pojďte! Musíme rychle pryč!“

„Kam?“

„Schovat se!“ mávl prudce rukou. „Němci střílet!“ Jazykové znalosti Kožené tváře za mnoho nestály, ale smysl slov byl jednoznačný. Ginger byl ostatně ve stavu, kdy by květomluvu ani nepochopil. Norovi věřil, aniž by si byl jist, že je Nor, a následoval by ho třeba do pekla, jen aby byl z kajuty venku. Jste norský námořník?“ vydechl.

„Ano, my jsme Nor,“ kývl Kožená tvář a znovu přiložil prst ke rtům. „Pojď! Žádný hluk!“

Ginger ho následoval na chodbu, aniž by tušil, co s ním jeho nový společník zamýšlí. Proběhli uličkou ke schodům a po nich na palubu až k zábradlí na přídi. Rozevřel se jim výhled na zátoku a Ginger se bleskově přesvědčil, zda nehrozí nějaké nebezpečí. Kus opodál stálo několik námořníků, kteří napjatě sledovali drama, odehrávající se na břehu. Ani na vteřinu z něj neodtrhli zrak. Gingerův průvodce však nemařil čas. Chytil ho za rukáv, ukázal na skálu potaženou maskovací sítí, a rukama naznačil šplhání na útes, kde s ním chtěl Němcům zmizet.

Jenomže tohle Gingera vůbec nezajímalo.

Chudák Kožená tvář Gingera neznal a nemohl tušit, že přestože je mu zrzek neskonale vděčen za vysvobození, jeho mysl se zabývá vyřešením docela jiného problému. Útěk měl přece Ginger za sebou, byl volný, a jeho život zas patřil jemu! Únik odtud nepřicházel v úvahu, pokud je Biggles v nebezpečí smrti! Sklouzl zrakem na pobřeží, uviděl odsouzence i rozestupující se muže s puškami a měl před sebou jediný úkol. Jak to okamžitě zastavit! Jeho norský zachránce to

dosud nepochopil, byl připraven k výstupu na skálu a čekal.

„Hej,“ vykřikl Ginger. „Máte pistoli?“

Kožená tvář nechápavě zavrtěl hlavou a zval Angličana k sobě, už aby zmizeli z dohledu nacistů. Ginger se od něj odvrátil a divoce se rozhlédl po palubě. Hledal zbraň! Střelnou zbraň, která by zastavila hrůzné dění na pobřeží a odvrátila smrt, která se každou vteřinou blížila k Bigglesovi. Věděl, že jedna pistole je zoufale chabá zbraň proti šesti německým puškám a palebné síle soustředěné na palubě ponorky, jenže stejně dobře věděl, že mít tu pistoli, vystřelil by z ní, a střílel by tak dlouho, dokud by v ní zbyl jediný náboj! Pociťoval jako strašlivou křivdu, že na palubě žádnou pistoli nemají, nebo mu ji odmítají dát.

Divoce pohlédl na skupinu námořníků a vzápětí si uvědomil, že by u nich hledal mamě, že jim Němci odebrali všechny zbraně hned, když dobyli loď. Rozhlédl se po palubě, nervozita s ním lomcovala, a pak utkvěl vytřeštěnýma očima na zařízení, které ještě nikdy neviděl, ale které na této palubě být muselo!

Ginger si uvědomil, že stojí na velrybářském škuneru, a to, nač se dívá, je harpunové dělo! Bylo blízko něj, na přídi, odkud lovci velryb posílali smrtící pozdravy nevinným mořským obrům. Z ústí hlavně vyčníval lesklý hrot harpuny ozdobený hrozivě vyhlížejícími zpětnými háky.

Ginger se nadechl, neboť pochopil, že objevil předmět své touhy a zasmál se. Tohle bylo lepší než pistole!

„Tam!“ ukázal na dělo a obrátil se ke svému zachránci. „Umíte z toho střílet?“

Kožená tvář, který se mezitím vzdal snahy přesvědčit zrzka o nutnosti ústupu, pokrčil rameny. Nerozuměl. Ginger ho dostrkal k dělu.

„Kde jsou náboje?“ vykřikl a přímo geniální pantomimou předvedl střelbu na velryby. „Rychle!“

Námořník pochopil a ukázal na velkou dřevěnou bednu.

Ginger zvedl víko a s úžasem hleděl na několik řad neobvykle velkých nábojnic. „Jak se ten krám nabíjí?“ řekl a ukázal rukama, oč mu jde.

Kožená tvář nakrčil čelo a zavrtěl hlavou. Zrzkův nápad se mu ani trochu nelíbil.

„Ale ano!“ vnucoval se mu Ginger. „Ano! Jak to mám nabít?“ Námořník se rozhovořil norsky, ale zrzek ho zarazil. „Ukaž!“ řekl. „Nabij to! Rychle!“

Nor vzdychl, pokrčil rameny a s obratností, prozrazující dlouhé roky zkušeností, sáhl po nábojnici, která jakoby sama vklouzla do komory. Cvakl závěr.

„Hotovo,“ řekl prostě. „Tady spoušť a střilet!“

S pocitem zlomyslné radosti se Ginger sklonil k dělu a otáčel hlaveň směrem k ponorce, za kterou stála na břehu popravčí četa. Šlo to jako po másle. Ke své hrůze však spatřil, že muži právě zvedají pušky a míří na Bigglese. Divoce zmáčkl spoušť a odskočil od děla s očima upřenýma na dl.

Zvuk výstřelu byl mnohem hlučnější a ostřejší, než čekal. Dělo i Ginger sebou trhli. Harpuna jako lesknoucí se světelný paprsek opustila hlaveň a opisovala v šedém ranním vzduchu ladnou křivku, mířící k ponorce. Vlekla za sebou rybářskou šňůru, lano, o němž Ginger jako vzdělanec věděl, ale na které v této chvíli absolutně zapomněl.

Harpuna minula cíl, což se dalo čekat. Ginger nebyl velrybář a neměl čas na míření. Zasáhla bok velitelské věže ponorky, ozval se ostrý kovový zvuk a velký šíp se od boku šikmo odrazil. Jakoby na střelcovo přání, letěl správným směrem! Divoce se zmítající ocelový oštěp mířil k místu, kde stála popravčí četa. Vtrhl tam jako smršť. Ginger zahlédl Bigglese, jak padá na skálu, a v první děsivé chvíli měl pocit, že ho srazila harpuna. Ta si však našla jiný cíl. Ocelový šíp zasáhl Thoma a ten letěl vzduchem snad deset yardů, než dopadl na zem. Nestačil ani vykřiknout. Lano svíjející se jako had v křečích vyvolalo v popravčí četě naprostý zmatek.

Ginger si však nebyl jist, zda dosáhl svého. Jasně mu bylo jen to, že na čas oddálil popravu. Skočil k dělu, aby znovu nabil, a právě se ohlížel po další harpuně, když ho Kožená tvář chytil za rameno a něco se mu snažil vysvětlit. Jenomže Ginger neměl náladu poslouchat. Vyškubl se mu.

Všude kolem vládl zmatek. Třaskaly výstřely. Zprava, zleva, z různých míst. Ozývaly se výkřiky a Ginger nemohl najít druhou harpunu. Bezradně se zastavil. Jeho velrybářský učitel mu nedal pokoj a dorážel na něj svou mateřštinou, které nešťastný zrzek vůbec nerozuměl. Starý námořník, který se před chvílí nakláněl přes zábradlí, se k nim rozběhl, sebral ocelovou tyč povalující se u děla, a pádil s ní za ostatními Nory na zád'. Zrzek vůbec nechápal o co jde.

A konečně to pochopil. Výstřelem z děla odstartoval všeobecný boj Norů s Němci. Zavínil to on sám! Zád' škuneru zřejmě střezili nacisté a Ginger zahlédl starého námořníka jak tam doběhl a jak se ocelová tyč zvedla.

Jeden z Němců, mířící puškou kamsi na břeh vykřikl a padl na palubu.

Ginger užasle vytřeštil oči. Na celé palubě se rozpoutala řada osobních soubojů. Nacistů byla jen hrstka a norští námořníci zde byli doma. Nadešel čas, aby svým věznitelům oplatili krutost krutostí! Střelné zbraně byly nacistům málo platné. Norové se vynořovali z neuvěřitelných úkrytů a vrhali se na své nepřátele překvapivě a s touhou zabít. Vzduchem se míhaly dřevěné palice, kladiva, zaleskly se čepele nožů. Ginger si musel přiznat, že likvidují nacistické piráty neúprosně a dokonce s chutí.

Díval se na bojovné námořníky s obdivem, ale hned si uvědomil, že zmatek brzy skončí, a pak přijde ke slovu německá přesila. Vítězství velrybářů nebude trvalé. Ponorka s kulomety a s dělem snadno potlačí odpor mužů s železnými tyčemi. Náhle si uvědomil, že vlastně podepsal svému zachránci a jeho přátelům ortel smrti. A aby jeho úzkost o osud námořníků nezůstávala sama, s úlekem si vzpomněl na Bigglese. Pro zmatek na palubě se mu docela vytratilo z hlavy, co se děje na břehu. Doběhl k zábradlí.

Očekával, že spatří seřazené Němce a Bigglese opět v zajetí, ale obraz, který uviděl, ho zcela zaskočil. Teprve nyní pochopil odkud přichází zvuk výstřelů, bubnující mu do uší. Na skalnatém břehu, u něhož kotvila ponorka, zuřila přestřelka. Bojovaly tam dvě skupiny vybavené střelnými zbraněmi!

Gingerovi to vyrazilo dech.

Bitva v pravém smyslu slova to sice nebyla, ale co chvíli tam třeskl výstřel a vyšlehl ohnivý jazyk, prosvětlující ranní šero. Zdálo se, jakoby na pobřeží vtrhl

menší výsadkový oddíl, který se teď snaží probíjet se zpět do vnitra ostrova. Biggles byl mezi nimi! Živý a zdravý! Ginger nechápal kdo jsou ti lidé a kde se tam vzali. Biggles se však zdál být v pořádku a měl spojence.

„Kdo je to, u všech hromů?“ zavrčel. „Záhada všech záhad!“

A aby to nebylo málo, objevil se na scéně, přesněji řečeno nad ní, nový překvapující prvek. Tentokrát mohl zrzek snadno pochopit o koho jde, ale jeho užaslý, obluzený mozek již přestával chápat i prosté věci. Zdálo se mu, že se ocitl v říši zázraků.

Nad hřebenem vysokých skal se zjevil hydroplán a teprve když ho Ginger spatřil, uvědomil si, že již notnou chvíli slyší zvuk jeho motorů.

Téměř přesně ve chvíli, kdy se stroj objevil, zazněl na břehu od ponorky ostrý hvizd. Zapůsobil jako mávnutí čarovným proutkem. Němci ukrytí za skalami vyskakovali jak čertíci z krabičky a hnali se k ponorce. Střelba utichla a ozvaly se drsné povely. Ginger si všiml von Schonbecka, stojícího na velitelské věži ponorné obludy, a křičícího jako šílenec.

Kapitán se bál! Zřejmě ho vyděsila představa leteckého útoku a hnal své muže dovnitř, Ginger pozoroval, jak se tam soukají jeden přes druhého a znovu zatoužil po střelné zbraní.

Letoun se blížil rychle. Chybělo mu však sotva pět set yardů ke kotvícímu nepříteli, když se stroj naklonil stranou a vytočil nad zátokou oblouk. Ginger pochopil, že pilot zaváhal a bylo mu jasné proč. Zřejmě dole zahlédl spolubojovníky, nechtěl je ohrozit a aniž by to zamýšlel, poskytl ponorce čas. Ta odrazila od břehu a

zamířila k úžině, vedoucí na širé moře. Stále zrychlovala, aby byla co nejdřív venku z přirozené pasti.

Podle chování pilota, ať už to byl Algy nebo Bertie, poznal Ginger, že už nehodlá věnovat ponorce ani o vteřinu víc času. Stroj dokončil obrat a řítil se k ponorce. Jak se k ní blížil, stupňoval se ostrý rachot leteckých motorů až k nevydržení. Pak se od trupu oddělil letící předmět a dopadl na hladinu. Ginger se vrhl na palubu, protože se mu zdálo, že puma vybuchne nedaleko od škuneru. Mýlil se. Zahřměl výbuch, ale pilot mířil špatně. Škuner se jen lehce zahoupal na vlnách, neporušená U-517 plula dál a na její palubě se vyrojili muži.

Vlny na hladině se tišily a rychlopalné dělo ponorky se probralo k životu. Bylo to čilé dělo a jeho obsluha měla zkušeností víc než dost. Při druhém náletu na loď si musel pilot připadat jako ve velmi ošklivém snu, a tuze si vyčítat promarněnou příležitost. Měl velké štěstí, když prolétl palebnou clonou bez vážného poškození a jistě si oddechl, když odhodil druhou pumu a mizel z dostřelu.

Ginger sebou podruhé praštil na palubu a zazněl druhý výbuch. Přestože měl pilot těžší úkol, výsledek byl podstatně lepší. Vodní sloupec se zvedl nedaleko boku ponorky a dělo se odmlčelo. U-517 se mírně vychýlila ze směni, ale hnala se dál. Posádka zmizela z paluby, jakoby si nacisté byli jisti, že nepřijde třetí útok, a loď se prosmýkla úžinou. Za útesy se mírně stočila doprava a začala se ponořovat. Zmizela Gingerovi z očí za skalou a ten si uvědomil, jak dokonale Němci znají zdejší pobřeží a hlubiny.

Vstal, nespokojeně zavrčel a zamával na letadlo. Jen myšlenka na bohatství uložené v ocelové rakvi označené jako U-517 mu zabránila v tom, aby nezatratil pilota,

který nedokázal potopit docela obyčejnou ponorku. Sám neměl tušení, jaké hloubky může dosahovat moře v těchto fjordech.

„To asi někdo nechtěl přijít o podíl,“ ušklíbl se. „Ať to byl Bertie nebo Algy, schytá to ode mne, a slíbí mi půlku ze svého!“

Houpání škuneru se zklidnilo, tarpon, který odhodil všechny pumy nasazoval na přistání, a Ginger měl konečně čas rozhlédnout se po palubě.

Ještě poněkud omráčený spádem událostí a s vědomím děsivého blázince, kterým všichni prošli, se zhluboka nadechl. Na palubě škuneru leželo několik těl, obětí divokého a hrůzného zápasu. Bylo jasné, že velrybáři zvítězili a to co viděl, byly neveselé stopy velkého triumfu Norů.

Gingerův zachránce, který to všechno začal, Kožená tvář, stál poblíž se zkrvavenou tváří a usmíval se. Ani teď však nezbylo Gingerovi dost času, věnovat se mu. Potřeboval si promluvit s Bigglesem, jehož osud mu dosud nebyl zcela jasný.

„Díky a hodně zdaru!“ křikl na svého nového norského přítele a naklonil se přes zábradlí, blízko místa, odkud vyslal harpunu. Předpokládal, že muži na pobřeží nevědí, k čemu došlo na palubě, a myslí si, že škuner je dosud v rukou nacistů. Aby je upozornil na svou maličkost, jal se poskakovat, mávat rukama a ječet.

Koutkem oka zahlédl, jak se hydroplán snáší dolů, ale jeho pozornost se upínala ke břehu. Stál tam hlouček mužů, kteří se skláněli nad podivnou hromádkou ležící na skále. Poznal mezi nimi Bigglese. Ten právě vzhlédl, podíval se ke škuneru a zamával. Otočil se k jednomu z mužů a ukázal na nedaleko kotvící člun.

Netrvalo déle než pět minut a oba dva si podali ruce.

„V pořádku?“ zeptal se Ginger.

Biggles beze slova pokynul k hromádce, ležící na zemi. Ginger se tam podíval a zachvěl se. Ještě nedávno to byl člověk jménem Thom!

„Můj Bože,“ hlesl. „To jsem vážně udělal já?“

„Dobrý zásah, ale velmi tvrdý,“ řekl Biggles. „U toho děla jsi stál ty?“

„Ano.“

„Díky. Netušil jsem, co dokážeš udělat pro kamaráda. Ten výstřel přišel v pravý čas. Viděl jsem harpunu letět a byl to děs a hrůza. Chovala se jako živá! Něco mezi klem zuřícího slona a kobrou!“ řekl Biggles a poklepal zrzka po rameně. „Seber se. Thom si nic lepšího nezasloužil. Když budeš víc cvičit, můžeš jednou skončit jako dobrý velrybář,“ zašklebil se. „Co se stalo na lodi?“

„Norové se rozpomněli, komu loď opravdu patří, a vyčistili ji,“ řekl vážně Ginger, jehož Bigglesův pokus o velrybářský vtip vůbec nepobavil. „Kde se tu, u všech hromů, vzalo tolik našich přátel?“ ukázal na muže stojící opodál. Pak mezi nimi rozeznal Algyho a pozdravil ho zamáváním. Tvář se mu trochu rozjasnila.

„Takže v letadle seděl Bertie,“ usoudil.

„Absolutně jasné,“ zasmál se Biggles. „Jen ještě nechápu, co se všechno v téhle zátoce semlelo. Pochopil jsem jedinou věc. Útok na pobřeží začal přesně ve chvíli, kdy vystřelilo dělo. Jak se vám to povedlo načasovat? Ale Bertie už je tady. Nepochybně nám poví víc.“

Letadlo se pohupovalo u skály a Bertie stál na břehu. Zamířil k malému hloučku a dorazil právě ve chvíli, kdy se k nim připojil i těžce dýchající a strašlivě zablácený Algy.

Když Bertie uviděl rozbité Thomovo tělo, trhlo to s ním. Sňal monokl a odvrátil se. „Jatka,“ vydechl. „Absolutní jatka. Jak se tohle stalo?“

„Pojďme k letadlu,“ řekl Biggles. „Úlohy se tu trochu obrátily, Bertie, a nacisté měli ztráty! Chci slyšet, jak to všechno bylo!“

„Zeptej se Algyho,“ odbyl ho Bertie. „Já se ještě nevzpamatoval. Viděli jste, jak po mně ta zpropadená ponorka střílela? Jemináčku! Stříleli absolutně excelentně, to vám tedy řeknu!“

„O náletu raději nemluv,“ řekl ostře Biggles. „Viděl jsem sám, kam padly pumy. Povědej ty, Algy!“

Konečně se Biggles dozvěděl, jak Algy s Bertiem zachránili norské trosečníky uvězněné na ledovci, a jak s nimi oba přistáli za noci na vzdáleném konci ostrova Corbie. Jak se plahočili přes ostrov, aby tu zaujali pozice k útoku. Jak jejich původní plán narušil dělový výstřel a jak se v té chvíli Algy rozhodl zaútočit ihned, protože pochopil, že jejich účast věci pomůže.

„Nemohli jste to udělat líp,“ zamrkal Biggles. „Všechna čest. Každý máte u mne půl dne dovolené,“ zasmál se.

„Když si uvědomím, že nám upláchl Schonbeck, tak ten půl den nechci!“ zavrčel Ginger.

„Nedostaneš ho,“ smál se Biggles. „Ty nejsi rád na světě? Před hodinou bych nevsadil na krky nás dvou ani zlámanou grešli. Von Schonbeck sice zmizel i s bednami zlata, ale hrom do mne, jestli ho nedostaneme! A Bertie, nebylo to tak špatné. Ta tvá druhá puma vybuchla blízko ponorky a určitě ji znovu načechrala kožich.“

Skleslý lord zvedl hlavu.

„Konečně trocha uznání,“ řekl s úšklebkem. „Já tu dovolenou беру, starouši.“

„Máme také škuner plný nafty, která Schonbeckovi chybí! Jsem si jist, že budou znovu opravovat, a že mají málo pohonných hmot!“ pokračoval Biggles. „Letíme na základnu a rozvážíme jak dál. Teď se jen rychle rozhlédneme po okolí, co nám tady uvízlo za nehty.“

„Neměli bychom raději tu ponorku sledovat?“ navrhl Ginger.

„Ne,“ mávl Biggles rukou. „Nemáme naději. Schonbeck zůstane pod hladinou. Nevystřčí periskop, když ví, že mu ho můžeme urazit.“

„Jestliže je ale loď skutečně poškozená, můžeme sledovat naftu a olej na hladině,“ vnucoval se Ginger.

„Potopit ji nemůžeme,“ vzdychl Biggles. „Jednak nemáme čím ji poslat ke dnu, obě pumy již vybuchly, ale i kdybychom měli další, nemohli bychom je na širém moři použít. Proč mám stále opakovat, že žraloci o zlato nestojí! Raymond by vyskočil z kůže! Stáhání ponorky by přineslo jediný užitek. Věděli bychom s jistotou, kam U-517 míří.“

„Tak vidíš. A co o tom víme?“

„Široko daleko je jediný další ostrov. Hádej který!“

„Kerguelen!“ vyrazil ze sebe Ginger.

„Skvělý úsudek,“ zavrčel Biggles. „A teď se podívej na oblohu!“

Gingerovi stačil jediný pohled vzhůru, aby pochopil. Celý obzor byl zakryt hrozivě černým pásem mračen. Hnaly se nízko nad mořem k ostrovu. Opřely se do nich první poryvy větru a dokonce i na umaštěné zátoce se začaly zjevovat vlny. Blížila se bouře.

„Tohle uznávám,“ řekl pokorně Ginger.

Norové mezitím vytvořili živě rozmlouvající hlouček. Ti kdož zbyli na škuneru se vítali s trosečníky z ledovce a ošetřovali tři muže, vážněji zraněné při bitce. Střetnutí přežilo dvanáct námořníků, zahynul jediný. Nacisté dopadli hůř. Vedle Thoma padli tři a další čtyři byli zraněni. Až nyní se letci dozvěděli, že norského kapitána Němci zavraždili hned při obsazení škuneru. První důstojník však přežil ve člunu a už mu nic nebránilo, aby se ujal velení.

„Co uděláme se zraněnými Němci?“ zeptal se Algy.

„Rozhodně je nepovezeme s sebou,“ odpověděl Biggles. „Zůstanou na ostrově. Na zásoby, které tu Němci nechali, jsou jen čtyři, a budou se mít lépe než my. Upozorníme na ně, až všechno skončí, a pošlou pro ně loď.“

Brzy nato se potvrdila Bigglesova představa o účelu společné plavby škuneru a ponorky. Loď tvořila von Schonbeckův plovoucí sklad. V podplubí stály na mnoha místech sudy s naftou, s mazacím olejem a objevili tam i bedny s potravinami. Von Schonbeck uměl využít a zneužít všeho, co mu padlo do rukou.

„Stačí tahle malá posádka ovládat loď?“ zeptal se Biggles.

Ti z Norů, kteří otázce porozuměli, horlivě kývali. Při krátké poradě se pak dohodlo, že Norové odplují se škunerem na Kerguelen. Až se tam dají trochu dohromady a zranění se trochu zotaví, vydá se loď na plavbu do domovského přístavu Oslo. Tam podají norským úřadům zprávu o incidentu. Letadlo se ihned vrátí na základnu, doplní nádrže a na škuner bude čekat jen dvojice letců. Druzí dva odstartují a budou systematicky pátrat po ponorce.

„Myslíte si, že je dostanete?“ zeptal se Axel.

„Rekl bych, že máme slušnou šanci,“ řekl Biggles. „Jestli naše pumy alespoň trochu narušily plášť ponorky, bude loď zanechávat stopu. Až se zlepší počasí, začne hra na kočku a myš, a věřím, že ty zamaštěné stopy najdeme. Pak donutíme myš, aby vylezla z díry.“

„Jeden háček to má,“ řekl ostatním, když už seděli v letadle. „Je to vlastně hák a je ze zlata, pánové. Skoro mě mrzí, jak často to musím opakovat. Nesmíme U-517 potopit na širém moři. Je to bída, protože zoufalství může přinutit Schonberga ke změně plánu. Možná se rozloučí s myšlenkou na Jižní Ameriku a jediné naše štěstí je, že má na vybranou strašně málo jiných míst. No, probereme to později.“

Letoun stoupal a stále sílící vítr si s ním začal pohrávat. Téměř se setmělo.

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

VON SCHONBECK SE NEVZDÁVÁ

Netrvalo dlouho a škuner s norskými přáteli odrazil od ostrova a zamířil ke Kerguelenu. Navzdory nepříznivému počasí odstartoval brzy ke zpátečnímu letu i tarpon. Přistál v zátoce u základny bez větších potíží. Ty však začaly vzápětí a Biggles běhal po břehu a zoufale potřásal hlavou. Moře zcela zdivočelo a dravé poryvy větru zvedaly vysoké vlny, v nichž nebylo myslitelné hledat naftovou skvrnu. Bylo víc než jasné, že po U-517 neuvidí nikdo na vodě ani stopu.

„Nemáme ani nejmenší naději,“ zoufal si Biggles. „Jestli tohle počasí vydrží ještě pár hodin, mají nás z krku. Už nikdy ponorku nenajdeme. O počasí se tam nahoře stará svatý Petr a jestli s tím něco neudělá, jsme v koncích. Pokud je ponorka vážněji poškozená a vlny se neuklidní, může se naopak stát, že se už vůbec nedostane na hladinu. Peníze pak skončí na dně moře a máme po starostech. To ten svatý Petr rozhodl, že se vrátíme domů s dlouhým nosem.“

Zahleděl se na oblohu, zda někdo z nebes nedává dobré znamení, ale neviděl nic. Dokonce se zdálo, že vítr sílí a vlny se zvedají už i v zátoce. Hydroplán byl však dosud v bezpečí a tak Biggles, patrně aby alespoň něco udělal, vyhnal Gingeru, aby doběhl ke stroji a natankoval. Pomohl mu s tím a pak se vrátili do chaty.

„Najez se!“ vyzval ho Algy a přistrčil před Bigglese misku s jídlem, což statečného muže trošku uklidnilo.

„Díky, Algy,“ řekl, když polkl poslední sousto. „Mám zvláštní pocit, že jsi objevil správný recept. Podívejte se ven!“

Vyběhli a bylo to k nevíře. Všem se skutečně zdálo, že se náhle neuklidnil jen nasycený Biggles, ale i počasí. Vzdušné vlny jakoby se tišily a vichřice se mírnila.

„Máš asi se svatým Petrem smlouvu!“ zasmál se Ginger.

Jenomže jejich štěstí vydrželo krátce. Necelých pět minut a pak se zdálo, že vichřice teprve nyní dokazuje, co všechno umí. Klid skončil a vichřice vypukla s dvojnásobnou silou.

„Dáme si nohy na stůl,“ řekl smutně Biggles. „Teď bych nezkusil ani otevřít dveře, aby nám do nich vítr nenavál pár liber kamení, určených k hnízdění racků. Pro dnešek končíme, pánové!“

Měl pravdu. Bouře stále sílila, spustil se ledový lijavec a pak se do mohutných kapek přimíchaly i sněhové vločky. Divoký víchř zuřil po celou noc a fičel i přes následující den až do večera.

„Neměl jsem o tom svatém Petrovi tak špatně mluvit,“ zavzdychal večer Biggles. „Asi jsem ho strašně rozzlobil.“

„V Anglii mluvíme o počasí rádi, ale opatrně,“ ohlásil se lord Bertie Lissie. „Já být svatý Petr, a slyšet tvé řeči, absolutně by mne to rozčílilo!“

Biggles tentokrát neodporoval.

V době čekání, vždy po několika hodinách, vyběhl někdo z nich ven, aby se podíval na moře. Všichni se vraceli do místnosti s nadávkami a s očima plnými slz. Bylo to beznadějně, dohlédli ze břehu sotva na kotvíci letadlo. Biggles mlčel, snad proto, aby zas nepodráždil

nějakou vyšší sílu, ostatní byli také zticha, aby nerozzlobili jeho. Velitel je přece jenom velitel.

„Hrozně by mě zajímalo,“ ozval se konečně Biggles, „jak velkou zásobu nafty má von Schonbeck na palubě. Pokud se nemýlím, vypadl ze zátoky v úžasném kalupu. Zásoby paliva si připravil na palubě norského škuneru a k americkým břehům se bez nich nedostane. Podle mého názoru, a dával jsem si dobrý pozor, nestačili natankovat. Byli jsme přece na škuneru, když se setkal s ponorkou a nevěřím, že by si mohl naplnit nádrže předtím, než jsme tam připluli. Pak už neměl čas. Vidím v tom naší největší naději!“

„Řekl bych, že má také málo lidí,“ přidal se Ginger. „Posádka to bude mít těžké a pokud se vynoří za bouře, nezávidím jim.“

„Neměli bychom se přece jen spojit s Raymondem?“ ozval se Algy. „On by měl vědět, kde jsme, a co se tu děje.“

„A řekneš mi, k čemu by to bylo dobré?“ odsekl Biggles. „Všichni kdo by nám mohli pomoci, jsou příliš daleko. Kdyby poslal všechna letadla, co má, jen by se houpala na vlnách, jako náš tarpon! A kdyby von Schonbeck, či jeho lidé, slyšeli naše vysílání, plácali by se radostí do stehů! Naslouchají s napětím a uvítají každou naši zprávu! Teď nevědí nic a věřte mi, že by je potěšilo i to, kdyby zaslechli, že jsme jim na stopě. Ihned by změnili kurz! Jen mi věřte! Je pro nás nejlepší, když nevědí nic. Zhola nic!“

„Bez zpráv by mi bylo také absolutně zle,“ řekl Bertie. „On má pravdu, pánové. Musíme mlčet!“

Teprve třetího dne ráno se běsnění větrů utišilo a hustá mlha se odstěhovala kamsi k jihu. Nad ostrov se vrátilo odporné kalné počasí, z něhož se dělalo Gingerovi od prvního dne špatně. Občasný větrný poryv udeřil vlnou o skálu, nebo s divokým zavytím zatrhal střechou jejich obydlí. Udělalo se prostě docela hezky a pěkně a Bigglesova otupělost pominula jako mávnutím čarovného proutku.

„Startuji, pánové,“ rozhodl Biggles. „Gingere, za mnou! Zatím nevím, kdy se vrátíme. Snad k tomu jednou dojde. Jestliže von Schonbeck hnal svojí U-517 dopředu i za té bouře, bude už mimo náš dolet. Spíše však neriskoval a navíc mu chybí palivo. Je to starý prohnaný lišák a vsadil bych se, že si ještě nechal nějaké to překvapení pro sebe. Třeba dal vyhodit z lodi prázdné barely, aby vytvořily klamnou naftovou stopu. Hej, Algy! Až se vrátíme, pokračuješ v hledání ty. Budeš kroužit ve stále širších a širších kruzích od základny! Musíme ty skvrny najít.“

„Třeba tam nebudou. Vlny je mohly roznést na všechny strany,“ zachmuřil se Algy.

„Možná. Z té ponorky však stále uchází nafta! Ať už je v doletu našeho letadla, nebo ne! To je naše jediná naděje a pochybuji, že by nás tady popletla jiná loď, ze které teče omastek!“

„Co mám dělat, když ji najdu?“ zeptal se Algy.

„Sledovat!“ řekl Biggles. „Kdyby ponorka pokračovala v plavbě pod hladinou, což se mi nezdá pravděpodobné, nebo když se ponoří, až vás spatří, musíš se spojit s Raymondem. Válečné lodi oblast zablokují. Žádná ponorka nevydrží věčně pod vodou, víš to přece. Malá rychlost, dobíjení elektromotorů a vzduch! A my

víme, že von Schonbeck nemá dost nafty, aby doplul až k cíli. Je to strašně daleko a kdyby mu došlo palivo, je s ním konec. Z ponorky by se stala bezvládná plechovka, hříčka větrů a vln. Bez paliva by byl brzy konec i s potápěním pod hladinu. Ale podstatné je ponorku najít. A teď mě napadá, že tu dosud nemáme škuner. Měl by tu být každou minutou. Dávejte na něj pozor! My, Gingere, jdeme!“

Za krátký čas se letoun vznášel pod šedou oblohou a nad hladinou moře, která se ještě zcela neuklidnila po dlouhotrvající silné bouři. Vítr však již ochabl, a vzduté vlny se rychle tišily.

„Za pár chvil bude hladina klidná,“ prohlásil Biggles, když stroj nabral výšku. „Pokusím se kroužit v kruhu, nad směrem, který spojuje ostrov Corbie s nejjihnějším cípem Ameriky. Měj oči otevřené a ozvi se hned, kdybys zahlédl něco neobvyklého! Všechno mi hned ohlas. Slyšíš? Všechno!“

„O.K.,“ kývl Ginger.

Více než dvě hodiny se vznášel hydroplán nad pustou, zvlněnou hladinou, ale pátrání nepřineslo žádný výsledek. Gingerova slova to vyjadřovala zcela přesně: „Pusto a prázdno,“ nebo: „Pozor! Jeden ledovec a tři velryby!“ Tvářil se při hlášení klidně, ale stále se mu honilo hlavou, že i nejdokonalejší letecké motory mohou občas vysadit, což při Bigglesově usilovné snaze vymačkat z nich co nejvyšší výkon, nebylo nic nemožného. Nijak ho proto netěšilo, když se vzdalovali dál a dál od ostrova a Bigglese ani nenapadlo, že palivové nádrže mají dole dno.

„Nestojí to za nic,“ vrčel neústupný pilot. „Vsadil bych svůj celoroční plat, že z té ponorky uniká nafta. A

nikde nic. Jen se podívej! To moře je čisté, jakoby ho někdo vydrhl kartáčem!“

„Mohli si to rozmyslet a plují jinudy,“ řekl Ginger.

„Museli by mít někde další základnu a na tomto Bohem opuštěném rybníce je zoufale málo čerpadel s naftou. Ať zamíříš kamkoli, je to vždycky daleko. I do Jižní Ameriky. Ještě kousek popoletím.“

Po dalších dvaceti minutách pokrčil Biggles rameny a obrátil stroj ke zpátečnímu letu. Ginger mlčel, ale ulevilo se mu, když se před nimi zjevila základna. Vzápětí se motory začaly dusit, bez paliva výkon rychle klesal, a teď i Biggles uznal, že měl víc štěstí než rozumu. Při přistání se letoun propadal a stačil by jediný prudký závan větru do zad a bylo by zle.

„Natankujte a nahoru!“ velel Biggles, když se před ním objevil Algy. „Poletíš jinudy!“ ukazoval mu na mapě kurz. Náhle se zarazil a rozhlédl se. „Kde je škuner?“

„Ještě tu není!“

„Cože?“ svraštil Biggles čelo. „Jak je to možné? Víte o nich něco?“

„Jemine, nic,“ ozval se Bertie. „Byla tu přece děsná bouřka a oni se asi schovali v nějakém zálivu. Jenom se zdrželi.“

„To se mi nezdá,“ řekl Biggles. „Velrybářská loď je plavidlo, které musí vydržet horší věci. Bouřka, nebouřka, měli tu už být.“ Náhle se kousl do rtu.

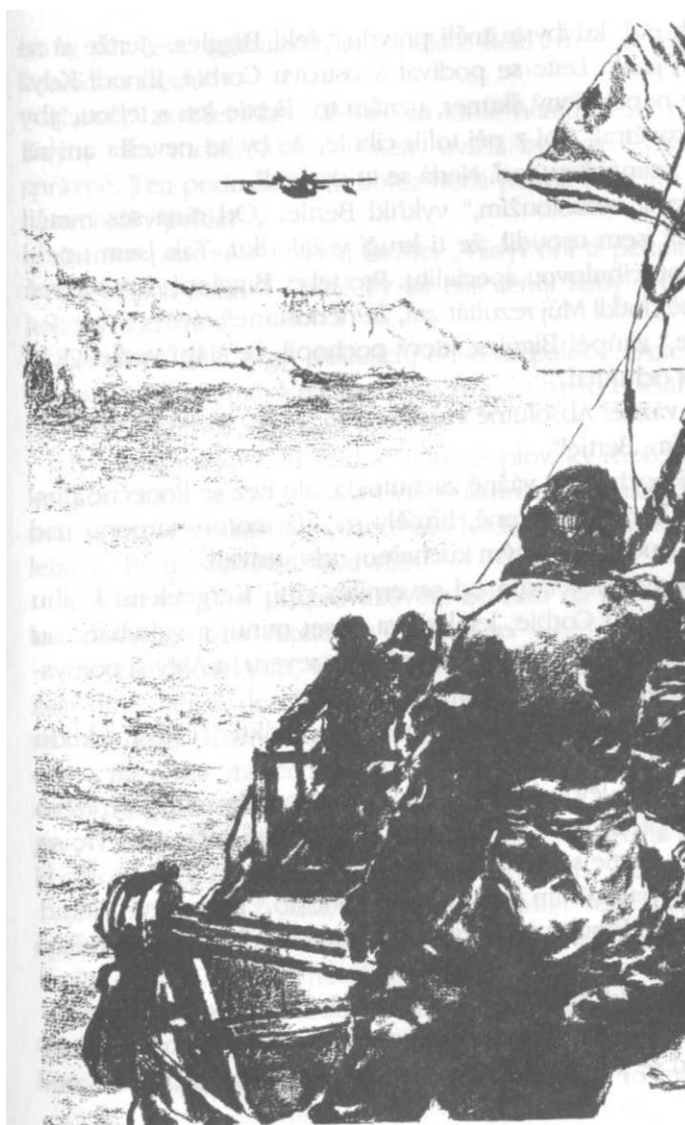
„Dobrotivý Bože!“ zašeptal. „Jsem to ale hlupák! Je to možné?“

„Všechno je možné,“ řekl Algy. „Co tě napadlo?“

„Vždyť ten škuner je plný nafty a von Schonbeck o tom ví víc než my! A je dost odvážný na to, aby se

pokusil o další útok! Asi jsem vážně idiot, že mne to nenapadlo hned!“

„Nepřeháněj!“ uklidňoval ho Algy. „Přeceňuješ Schonbecka. Bertie přece také není hloupý. Řekl to dobře. Norové někde zakotvili, a teď se vracejí. Budou tu co nevidět.“

„Byl bych rád, kdybyste měli pravdu,“ řekl Biggles. Jenže já se na to dívám jinak. Leťte se podívat k ostrovu Corbie. Ihned! Když tam najdete neporušený škuner, uznám to. Bertie letí s tebou, aby se trochu provětral. Čpí z něj tolik cibule, že by se nevešla ani na holandskou zelinářskou loď. Nedá se tu dýchat!“

„Tak tohle si nezasloužím,“ vykřikl Bertie. „Od rána ses mračil a nadával, až jsem usoudil, že ti kručí v žaludku. Tak jsem upekl skvělou irskou cibulovou specialitu. Pro tebe, Biggles! A ty ses mě teď absolutně dotkl! Můj rezultat zní, že nedostaneš nic!“

„Ale to ne,“ zaúpěl Biggles, který pochopil, že šlápl vedle. „Rád bych kousek ochutnal.“

„Myslíš to vážně? Absolutně vážně.“

„Moc prosím, Bertie!“

Bigglesovi pochoutka vážně zachutnala, ale než se konečně pustil do skvělé Bertieho pečeně, hřměly mu už motory tarponu nad hlavou. Algy s uchlácholeným kuchařem odstartovali.

Když pilot vytočil letadlo od severního cípu Kerguelenu k jihu a zamířil k ostrovu Corbie, letěl sotva deset minut a velrybářskou loď měl v dohledu. Mířila jim vstříc, plula k severu, a Algy si pomyslně, že Biggles své obavy přehnal.

„Tamhle jsou!“ oznámil Bertie. „Jsou v pořádku. Ti hoši v klidu přečkali bouřku.“

Algy ubral plyn, letoun klouzal lodi v ústřety, ale mírný výraz ve tváři pilota se překvapivě rychle změnil. Čím byli blíže, tím víc se Algy škaředil a Bertie se netvářil jinak.

„K čertu! Na palubě jim určitě něco vybuchlo,“ řekl Algy. „Nerad to přiznávám, ale Biggles měl pravdu. Tohle nemohou být následky bouřky!“

Bertie si přimáčkl monokl k oku, protože by mu patrně vypadl, jak vytřeštěně zkoumal palubu škuneru. „Je to tak, starouši,“ řekl konečně. „Bud se ti Norové srazili s nějakým velkým křižníkem, nebo si pár čertů udělalo výlet z pekla. Řekl bych, že jim velel jistý von Schonbeck.“

„Jasně,“ zavrčel Algy. „Bouře za tohle nemůže. Za nic na světě. Kdyby vlny mrštily lodí na útesy, uvízla by tam. Vysvětluješ si to správně. Ten podmořský hrdlořez nedá pokoj! Že si ho ti tvoji čerti nenechali v pekle?“

„Jemine, starouši,“ vyhrkl Bertie. „Vždyť oni ti pekelníci by ještě mohli být na palubě! Určitě by na nás cenili zuby a bodali by nás hákovým křížem!“

„Nesmysl!“ řekl Algy, sledující pohyb na palubě. „Axel stojí u kormidelní budky a mává na nás. Nevěřím, že by to udělal, kdyby byli na palubě Němci! Jdu dolů!“

Hydroplán sklouzl ke klidné hladině, plováky rozčeřily vodu a za krátkou chvíli se stroj pohupoval u škuneru. Nějaký čas to trvalo, než se letci zmocnili lana, které mu hodili z lodi, a než zabezpečili letadlo. Bertie raději zůstal uvnitř.

Agy se vyšplhal po provazovém žebříku na palubu. „Co se stalo?“ zastavil se před Axelem a rozhlédl se.

Ani se nemusel ptát, všechno viděl před sebou. V zadní nástavbě zela díra, kterou do ní prorazil dělostřelecký granát. Okraj paluby na zádi dostal další těžký zásah. Schody do podpalubí byly pokrouceny, na dvou místech paluby viděl stopy krve. U paty stožáru seděl „Kožená tvář“, námořník, který na Corbie účinně

pomohl Gingerovi. Měl ovázané rameno, ale zvedl ruku k pozdravu. Loď odolala dělostřelbě. Z podpalubí zněl zvuk čerpadel.

„Stříleli na nás z děla, ale my to zvládli,“ řekl Axel. „Jasně, že náckové! Loď jsme ale zachránili a bude zase v pořádku.“

„Jak se to stalo? Kde na vás narazili?“

„Když už trvala bouře dlouho, napadlo nás schovat se před ní v zátoce na jižním cípu Kerguelenu. Znali jsme to tam dobře, nebylo to daleko, a tak jsme tam zamířili. Našli jsem to místo poměrně snadno a zakotvili, ačkoli už vládla značná tma. Ponorka tam byla. Nejdřív jsme o ní nevěděli a ani Němci o nás. Všude páchla nafta a mělo nás to napadnout. Při posledním útoku jste ponorku určitě znovu poškodili.“

Jenže oni si nás všimli dřív než my jich. Začali na nás pálit z děla i z kulometů. Raději jsme dali zpětný chod a vycouvali ven. Stříleli přesně, ještě že byla tma. Bylo to zlé, to ale vidíte sám.“

„Kdy se to stalo?“ rychle se zeptal Algy, který pochopil, že to může být jeho příležitost.

„Dnes za úsvitu.“

„Kde asi je ponorka?“

„Když jsme se dostali na moře, stále kotvila v zátoce.“

„Zvládnete to tady bez nás?“

„Ano. Nabíráme vodu, ale čerpadla běží bezvadně. Myslím si, že to půjde.“

„Výborně. Víme o vás, ale musím na základnu. Zkusíme je dorazit! Zlomte vaz.“

„Jasně. Brzy se uvidíme.“

„Držte se!“ křikl Algy, který se už spouštěl dolů. Jako opice slezl k letadlu, po křídle přeběhl ke kabině a za pár minut stroj vzlétl.

„Von Schonbeck kotví na jižním cípu Kerguelenu. Je v té zátoce, kde Biggles našel podzemní nádrž. Němci tam napadli škuner a ten jim jen se štěstím unikl. Axel si myslí, že by tam ještě mohli být! Letíme na základnu!“ vysypal ze sebe Algy.

Než to stačil vysvětlit, byl letoun ve vzduchu, a pak, sotva za pět minut, čeřily jeho plováky temnou hladinu domovské zátoky. Biggles stál na břehu a v očích se mu zračila otázka.

„Co je? Co se stalo?“

Stačilo pár Algyho slov, aby pochopil.

„Znovu nás zaskočil,“ zavrčel vztekle. „Napadlo mě moc pozdě, že jeho drzost nemá hranic. Snad mu už nedáme příležitost. Nemohl se dostat daleko!“

„Když nás uvidí, ponoří se pod hladinu,“ připomněl Algy.

„Jestli bude venku ze zálivu, je to jisté,“ přidal se Ginger.

„Máme hlubinné pumy!“

„Jeminkote,“ zděsil se Bertie. „Utopíme zlato?“

„Utopíme!“ zavrčel Biggles. „Skončím s tím vrahem, kdybych za to měl dát všechno zlato světa! Já ale věřím, že ponorka dosud kotví v zátoce. Mají potíže. Kdyby byli schopni plavby, nenechali by si ujít škuner! Měli ho na dosah a ani se nepokusili dostat se k naftě, kterou veze, a kterou tak strašně potřebují! Pokud jsou ještě v zátoce, dostaneme je!“

„Jak?“

„Zavřeme vrata!“

„Zavřeme vrata? Proboha co tím myslíš?“

„To nech na mně! Vím o závoře, přes kterou se ponorka nedostane, ledaže by měla křídla!“

„Co to povídá, jeminkote?“ otočil se Bertie k Algymu. „Já tomu člověku absolutně nerozumím! Je to ještě stále Biggles?“

„Potopíme ve vjezdu do zátoky norský škuner,“ řekl Biggles.

„To snad nemyslíš vážně! Není to tvoje loď!“

„Není, ale co znamená jedna stará kocábka, když můžeme získat pět milionů ve zlatě! Říkám vám, jdeme na to! Algy, začínáme. Já s hlubinnými pumami doletím k ostrovu. Vyložím tě ale předem na loď a ty vysvětlíš Axelovi, kam navede škuner! Potopíte ho v ústí zátoky. Kdyby se vám U-517 pokusila uniknout, zatarasíte jí cestu! Musíme jednat rychle. Dost slov, letíme!“

„Co budeme dělat, když se nám pod nohama potopí loď?“ zoufal si Algy. „Budeme z toho celí pryč!“

„Budete plavat, Algy,“ řekl Biggles. „Rychle plavat! Pokud ale budeš mít všech pět pohromadě, dostaneš se na břeh tak brzy, abys odolal i případnému útoku nacistů. Nemá smysl vymýšlet si předem, co bude, až to bude! Uvidíš na místě!“

„A když ponorka unikne ze zátoky?“

„Utopím ji! Měl bys pak Axela přesvědčit, aby připlul se svou lodí včas k záchranným pracem.“

„Nádhera!“ řekl Algy. „Jdeme na to!“

„Pojďme!“ ušklíbl se Biggles a zvedl palec.

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

AKCE NABÝVAJÍ NA SÍLE

Biggles odstartoval s plnými nádržemi, s dvěma hlubinnými pumami, a se všemi muži na palubě, a namířil nos letounu tam, kde Algy opustil škuner. Loď našel snadno, bezpečně u ní přistál, a rychle vysvětlil Axelovi jeho nový úkol. Pak opustil palubu a zanechal tam Algyho, aby objasnil Norům podrobnosti, a dohlédl na vlastní uskutečnění záměru.

Vzápětí se jeho stroj znovu vznesl a zamířil k základně, kde by měla ponorka kotvit. O chvíli později mu bylo jasné, že doletěl včas. Hladina zátoky byla potažena naftovým povlakem a na jejím konci, těsně u břehu, trůnila ponorka.

Letoun se objevil přesně včas. Kapitán Schonbeck právě vyšel na můstek, doprovázen hrstkou nejvěrnějších. Jeho ostrá gesta značila jedinou věc, která se dala nazvat více pojmy: Ztratit se odtud! Odplout! Zmizet ze zátoky! Přípravy k tomu už byly v plném proudu. Šíré moře by poskytlo ponorce dostatek možností k úkrytu, a právě tomu hodlal Biggles za každou cenu zabránit.

Voda za zádi U-517 se zpěnila a loď se pohnula k hrdlu zálivu. Jako povrchové plavidlo umí ponorka vyvinout úctyhodnou rychlost, ale nyní se teprve rozjížděla, a stísněné poměry ve fjordu nutily posádku k opatrnosti. To neplatilo pro střelce. Jakmile spatřili blížící se letadlo, začali pálit ze všech hlavní.

Bylo to velmi nezdvořilé uvítání, ale pilot s jiným nepočítal. Schonbeck měl jedinou volbu a tou byl boj!

Aniž by Biggles znal hloubku v zálivu, okamžitě se rozhodl, že zabrání ponorce v úniku. Hrozilo sice nebezpečí, že v Londýně již nikdy nespattí zlatý lesk pokladu, ale Biggles na to měl svůj názor. Zastaví Schonbeckovo vražedné řádění za každou cenu, i za cenu zlata! Nedá mu příležitost proniknout na širé moře!

Zaútočil okamžitě.

Bez ohledu na soustředěnou palbu vrhl se letoun dolů na pomalu se pohybující cíl. Trvalo jen pár vteřin a Biggles uvolnil první pumu. Nemířil na ponorku. Snažil se, aby mina vybuchla co nejbliž štíhlého a strmého skalního útesu, který se tyčil nad nejjužším místem zálivu. Doufal, že se alespoň část skály rozsype, uzavře úzká skalní vrata a vychýlí při tom loď ze směni.

Mohutný vodní sloup se vznesl do výše, výbuch zahřměl, ale útes se ani nezachvěl...

Aspoň druhý záměr však Bigglesovi vyšel. Vzedmutá vlna odhodila ponorku stranou a přes její přícf se převalilo několik mohutných vln, které spláchly jednoho muže z posádky přes palubu. Loď se divoce zazmítala a její před náhle mířila přímo proti skalnímu útesu.

Von Schonbeckovi zbývala jediná možnost. Co nejrychleji obrátit loď a znovu se pokusit o průnik. Zvládl těžký manévř mistrovsky a rychle, a ponorka vytočila na hladině půlkruh. Tím ovšem získal Biggles čas k novému útoku. Čekal na to, jako na spasení, i když po celou dobu zoufalého kapitánova manévřu střelci na palubě lodi nezaháleli a proti hydroplánu sršely roje střel.

Také Biggles manévroval, a i pomalý letoun je nesrovnatelně obratnější než jakákoli lod. Pilot chytrě využil skalního štítu, tyčícího se nad zátokou, jeho stroj za ním na tři vteřiny zmizel, a pak se náhle vynořil nízko nad vodou s přídí namířenou přímo na srdce ponorky.

Tentokrát to Biggles odhadl přesně. Zamířil lépe než při prvním náletu a lehkým pohybem ruky uvolnil pumu. Chvilí se zdálo, že dopadne přímo na palubu ponorky.

Pak zaduněl výbuch a do výše vylétlo tolik vody, že její sloup a hlavně oblak slané tříště zahalil na několik vteřin celou loď. Puma vybuchla blízko, těsně u boku lodi, a síla té exploze byla dostatečně silná, aby odhodila příď ponorky až na útes, spadající v tom místě svisle do zálivu.

U-517 na tom byla zle, a dalo se to rozeznat i z letadla, v té kratičké chvíli než ponorka zmizela Gingerovi z dohledu. Stroj se však velmi rychle vrátil nad zátoku.

„Máme ji!“ vykřikl Ginger. „Dostala to!“

Plavidlo se houpalo na hladině jako mohutná, těžce zraněná ryba. Pak, jakoby s vypětím všech sil, se loď pohnula, a zoufale pomalu couvala k místu, odkud před chvílí tak hrdě vyplula. Místa střelců na palubě byla opuštěná a i na ohavně mastné hladině bylo zřetelně vidět, jak z ní vytéká nafta a olej. Kapitán se chystal s ponorkou zakotvit a asi i on chápal, že půjde o kotviště poslední!

Biggles se podíval na smrtelně zraněný postrach moří jen letmo, neboť se musel věnovat letadlu. Jedna z posledních střel zasáhla zadní část stroje a téměř zničila kormidla. Zdálo se, že se stroj stává neovladatelným a vymkne se kontrole. Pilot se pochopitelně nehodlal zabít

jen pro potěšení ze zkázy soupeře. Se zaťatými zuby horečnatě uvažoval, kde přistane.

Mohl by to zkusit na moři, to by bylo nejlehčí, jenže netušil, zda kýl stroje není proděravěn střepinami granátů. Letoun by pak putoval velice rychle ke dnu. Kdyby dosedl na hladinu zátoky, byl by navíc v dostřelu pološílených nacistických kanonýrů, a takové potěšení jim nehodlal poskytnout za žádnou cenu.

Podobně by to dopadlo na jediné rovné ploše na souši, na pláži poseté oblázky. Tam by patrně dopadl ještě hůř, protože nacisté brzy pochopí, že si už s ponorkou neporadí, zdivočí, a vrhnou se jako vlčí smečka na původce svého neštěstí, a rozsápu ho.

Tahle představa rozhodla. Biggles si už dříve všiml, že pobřeží ostrova je vroubeno lehce zvlněným pásem porostlým zelení. Nemohl sice zapomenout na varování zkušených cestovatelů, ale také se už nemohl rozhodnout jinak. Směrové kormidlo ještě jednou poslechlo a letoun se stočil k mechovému pruhu. Směr byl dobrý. Biggles by rád poodlétl ještě o kus dál, ale výškové kormidlo už nevzalo jeho snahu na vědomí.

Plováky se dotkly mechového pásu a vystříkla voda, jakoby stroj přistál na vodní hladině. Vzápětí však nastal čas bušení, rachotu a divokého otloukání spodku letadla. Tarpon se sunul po zeleném, nepevném a záhadně zvlněném podkladu a velmi rychle zpomaloval. A potom se zastavil a jedno křídlo se zarylo do mechu. Byli na matičce zemi, přistáli.

Mezitím patrně docouvala k pobřeží také ponorka, takže když pak letci vystrčili hlavy, zasvištěl nad nimi roj kulek. Měli nakonec velké štěstí, že letadlo se zastavilo v

nižší části mechoviště, kryté před pohledem z ponorky mohutným šedým skaliskem.

„Všichni ven!“ vykřikl Biggles. „Držte hlavy dole!“

Sám vyskočil jako první a s námahou se čvachtal ke skále, která je sice ochraňovala před střelbou, ale také jim bránila ve výhledu na zátoku. Když k ní došel, konečně uviděl pláž, u ní ponorku a v její blízkosti ani živou duši. Střelba mezitím ustala. Vrátil se k ostatním, aby se s nimi poradil co dál.

„Von Schonbeck má o čem přemýšlet,“ řekl spokojeně. „Připouštím sice, že na tom nejsme o moc líp, ale nic podobného šachovému patu bych nebral! Ponorka je vážně poškozena, avšak zda jsou schopni ji opravit, to si nedovolím tvrdit. Spíše ne! Jenomže my na téhle čvachtavé zeleni také mnoho nezmůžeme. Potíž vidím v tom, že pokud se Schonbeckovi podaří opravit ten jeho podmořský zázrak, nejsme schopni mu zabránit, aby nám neupláchl. Naší jedinou nadějí je velrybářský škuner. Ještě tu nejsou, a obávám se, aby to stihli. Rozhodne se během dvou hodin.“

„A co mezitím budeme dělat my, starouši?“ řekl Bertie.

„Předně zjistíme, jak přistřihli našemu ptáčkovi křídla,“ řekl Biggles. „Pokud nedokážeme letadlo opravit, čeká nás tuze nemilý pochod. A pokud máš chuť, Bertie, vezmi pušku a vydej se k lodi. Dávej pozor na dvě věci. Zajímá mne co dělá Schonbeck a ty by sis měl hlídat monokl. Už nějak dlouho sis ho nečistil.“

„Zase já?“ vzdychl lord. „My šlechtici jsme nejspolehlivější, co?“ Zamrkal na Bigglese, zvedl pušku a šoural se k balvanu.

Biggles s Gingerem zkoumali stav letadla. Jeho poškození byla sice vážná, nikoli však nenapravitelná, a Biggles si spokojeně zamnul ruce. Vlastně stačilo opravit část ovládacího mechanismu kormidel, narušenou zásahem střepiny granátu. V trupu zelo asi pět větších děr, ale žádnou nenašli na plovácích a na kýlu. Byl to malý zázrak. Neobjevili prostě nic, co by nemohli, alespoň provizorně, opravit! Dali se do toho.

Čas od času se u letounu zjevoval Bertie s novými zprávami ze svého předsunutého stanoviště.

„Ti otravové jsou uvnitř a kují tam nějakou novou zvířeckost,“ řekl. „Z jejich kocábky je slyšet bušení. Myslím ale, že jejich žralok už absolutně nikoho nekousne. Z ocasu mu vytéká celé moře rybího tuku!“

„Schonbeck určitě nelenoší,“ zvedl Biggles hlavu od práce. „Chce odtud zmizet co nejdřív. Patrně si myslí, že jsme dopadli tvrdě a že má dost času. Netuší, co máme v rukávu. Naším trumfovým esem je škuner, kterým zazátkujeme úzinu. Ale to všechno víte, jen aby tady už byl. Hlídej tu úzinu, Bertie! Dej mi vědět hned, jak se velrybáři objeví.“

Biggles s Gingerem pokračovali v práci a zdálo se jim, že se běh času zrychluje. Na obloze občas blesklo mdlé slunce, které jakoby trpělo chudokrevností. Sestupovalo k západu.

Přiběhl Bertie. „Blíží se příliv,“ oznamoval. „Řekl bych, že zvedne ponorku a snese ji z pláže na hladinu.“

Za čtvrt hodiny tu byl zas. „Nahodili motory! Hýbou se! Ujedou nám!“

„Jestli nám po tom všem upláchnou, asi se zblázníme!“ zavrčel Biggles. „Při bombardování jsme

břídilové a ta loď je jako kočka. Má nejméně devět životů.“

„Tak čím ji zastavíme?“ zaúpěl Ginger.

„Jsou tady!“ vykřikl ze svého stanoviště Bertie, a vystřelil. Jeho vyjeknutí a výstřel vylekaly Gingera, až sebou trhl. „Co se tam děje?“ zavolal Biggles.

„Škuner je tady!“ jásal Bertie. „Už je v úžině. Vynořil se tam jako duch. Byl za útesem a já ho neviděl. Jemine, to je podívaná, teď začne mazec!“

Biggles praštil náradím, doběhl k Bertiemu, a stačil mu jediný pohled na zátoku.

„Přines sem pušky!“ křikl na Gingera.

To co nastalo, se nedalo nazvat bitvou, ale divoká střelba z lehkých zbraní se ozvala z několika míst. Velrybáři stříleli na ponorku z ukořistěných německých zbraní a na jejich škuner pálilo dělo z ponorky. Vzápětí se ozval kulomet, který Němci přenesli na jeden z pobřežních útesů nad úžinou a do toho třaskaly výstřely z pušek malé Bigglesovy skupiny. Netrvalo to dlouho.

Nacisté vypálili z děla jen tři rány, když Schonbeck pochopil, že škodí i sobě. Muži na škuneru zastavili motor a loď se houpala na mírných vlnách právě v místě, kde byl záliv nejužší. Dělová palba utichla a U-517 couvala ke břehu. Střelba z kulometu proti škuneru však pokračovala, jakoby nacisté chtěli potrestat všechny námořníky na jeho palubě.

„Škuner klesá!“ řekl Biggles. „Potápí se! Axel otevřel kohouty! Schonbeck už určitě pochopil, co zamýšlíme, a moc dobře ví, že ho odtud dostane jediné spousta trhavín. Vidím tam Algyho a ostatní, jak spouštějí člun! Vidiš? Ještě neví, co je s letadlem. Loď jde ke dnu a ti všichni by se s k nám měli připojit.“

Přikrčil se a přeběhl k místu, kde ho Algy mohl vidět, ale kde byl ukryt před Němci. Napřímil se a začal divoce mávat rukama.

Uviděli ho.

Asi za půl hodiny se obě skupiny spojily na skále nedaleko letadla. Algy a námořníci to neměli lehké, starali se při přesunu o dva zraněné. Nesmírně jim proto přišlo vhod, jak rychle ztichla německá střelba.

„Zazátkovali jsme to,“ smál se Algy. „Znáš ty hračky, kde je v průhledné lahvi uzavřená lod? Ještě nikoho nenapadlo postavit do lahve ponorku!“

„Zatím máš pravdu, ale moc bych se nesmál,“ zavrčel Biggles. „Je to lstivý lišák. Nemusí trvat dlouho a bude nás mrzet, že jsme mu nepřidali ještě jednu ránu. Máme bohužel trápení s našim okřídleným přístrojem.“

„To je vážně smutná zvěst,“ zachmuřil se Algy. „Co se s tím dá dělat?“

„Něco jsme už s Gingerem udělali,“ řekl Biggles a zadíval se na oblohu. „Blíží se tma a vypadá to, že tady přenocujeme. Schonbeck ale bude mít proti tomu námitky. Je to špatný soused, který stále myslí jen na cizí jablka. Když už jsme mu zablokovali jeho vrata, musíme myslet na vlastní plot, na obranu!“

Na chvíli se odmlčel.

„Je čas informovat Raymonda,“ řekl pak. „Schonbeck je na čas v pasti s nakřáplou ponorkou a i když naše zprávy vyslechne, moc mu to nepomůže. Spíš ho to vyděsí a přinutí k nepředložené akci. Zkusíme to, Algy. Vezmeš Bertieho a zraněné a pokusíš se odletět s nimi na základnu. Tam se ihned spojíš s Raymondem, podáš mu zprávu a požádáš ho o instrukce a o pomoc. Letadlo je jakž takž v pořádku.“

„Co znamená to tvoje pokusíš se odletět?“ řekl podezíravě Algy. „A co znamená to jakž takž?“

„Nemusí se ti to podařit. Laskavě si prohlédni, z čeho budeš startovat! Ve vzduchu to už poletí normálně a dokonce je možné, že s tím normálně přistaneš na vodě, a letadlo se nepotopí.“

„Ty umíš člověka potěšit,“ zabručel Algy.

„Rozhodně se sem ráno vrát,“ ušklíbl se Biggles. „Jednak se nemohu dočkat, co nám Raymond poradí, jednak tě tu možná budeme moc potřebovat. Schonbeck s námi začne po nacisticku laškovat. Fanatik jako je on, nedá pokoj, dokud nebude po smrti.“

„Dobře,“ souhlasil Algy. „Jsi si jist, že je stroj v pořádku?“

„Vždyť jsem ti to už vysvětlil. Buď jen opatrný při změně směru. Ostatně se na to po přistání sám důkladně podívej! Hleď najít na základně důležitější náhradní díly! Budou tam!“

Algy přikývl. Obešel letoun, prohlédl zelenou startovací plochu, a s úšklebkem vlezl do kokpitu. Denní světlo pohasínalo. Bertie pomohl dovnitř zraněným a posadil se vedle Algyho.

„Ne abyste nás připravili o ten excelentní poklad,“ poznamenal šlechtic. „Už jako dítě jsem si chtěl hrát s velkou zlatou cihlou, ale můj otec rodinné zlato přede mnou zamykal.“

„Věříš, že ho chápu?“ usmál se Biggles. „Snad budou tihle hoši méně prozíraví, a dovolí ti víc!“

Motory naskočily a letoun se pohnul. Biggles pozorně sledoval, jak se rozjíždí, a oddychl si, když se bez potíží vznesl. Dokonce nezazněl ani výstřel z německého děla. V okolí vládl klid, vhodný snad jenom k

pohřebnímu obřadu. Bzučení motorů utichlo a na břehu zněly jen nárazy vln a skřeky racků.

„Zítra všechno skončí, pánové,“ ozval se Biggles.
„Brzy spadne opona.“

KAPITOLA PATNÁCTÁ

RUČÍČKY, KTERÉ SE ZNOVU ROZBĚHLY

Ranní úsvit zastihl muže namačkané na sebe v závětrí mezi velkými balvany na pobřeží. Zdejší neúnavný vítr se sice trochu uklidnil, za to však padla mlha a silně se ochladilo. Stavěli se na nohy prokřehlí, otupělí a bez nejmenšího nadšení.

Poslední hlídku měl Axel a ačkoli střežil poctivě, vzhledem k husté mlze by sotva dokázal včas upozornit na blížící se vetřelce. Sám viděl sotva na pár yardů, takže se spoléhal pouze na sluch. Bylo mu divné, že od místa, kde ležela ponorka, neslyšel nic. Stejně na tom byli i jeho předchůdci. Žádný ze strážců neslyšel jiné zvuky než údery příboje o skaliska.

„Zatracená, ohavná mlha,“ ozval se jako první pobledlý a pomačkaný Ginger. „Kdyby si ji tak chtěl vzít čert! Chudák Algy nemůže startovat a my chudáci tu budeme dřepět jako ve vězení!“

„Smůla to je, ale v tomhle ročním období se nedá nic lepšího čekat,“ řekl Biggles. „A nějak lépe se připravit na mlhu neumím. Stačil by však pořádný závan větru a je po mlze. Nezdá se vám, že se vítr zvedá? A fičí to tu dost, ne?“

„Hrome, kde se v tobě bere ten optimismus?“ brnčel Ginger. „Chci pryč! Už brzy umřu hladu, pokud dřív nezmrznu.“

„Nechtěl bych tu trčet do skonání světa,“ usmál se Biggles. „Ticho sice léčí, ale tohle je jenom klid před

bouří. Schonbeck je už jistě na nohou a ví, že musí něco udělat. Musí! Nevím jen co to bude. Jdu to zjistit!“

Ginger povytáhl obočí. „Chceš říct, že zas hodláš strkat hlavu do oprátky?“

„Přesně tohle jsem nemyslel,“ řekl Biggles. „Jestli se však mlha během hodiny nezvedne, jdu na pláž. Musíme vědět, co se tam děje!“

„Sám?“

Biggles vteřinu uvažoval. „Ne,“ rozhodl se. „Půjdeme všichni. Viditelnost je však tak bídná, že se musíme držet pohromadě. Devět ozbrojených mužů není zas tak málo. Nevíme kolik lidí proti nám může postavit Schonbeck, protože řady jeho vojáků prořídly. Když ponorka vyplula, bylo na palubě dvacet námořníků. Odhaduji, že mu jich zbývá deset, nejvýš dvanáct. Jsou ovšem vyzbrojeni lépe než my, ty kulometry jim docela závidím, ale myslím si, že jim přesto dokážeme pěkně zatopit.“

Rozednívalo se pomalu a vítr se, navzdory Bigglesově předpovědi a touze, nezvedal. Vlhká a lepkavá mlha neustupovala. Biggles se podíval na hodinky a vstal.

„Konec čekání,“ řekl rozhodně. „Pohneme se. Pronikneme ke břehu zezadu, do týla Němců. Vytvoříme rojnici, ale tak, abychom byli navzájem v dohledu. Půjdeme pomalu a opatrně. Kdyby se nám něco připletlo do cesty, stáhneme se zpátky sem. Nemyslím si, že se nás Schonbeck pokusí vytlačit. Posádka mu značně prořídla, takže se bude vyhýbat další pohromě. Potřebuje na palubě každou zdravou ruku. Jdeme! Všichni buďte zticha! S trochou štěstí se k ponorce dostaneme, aniž by si nás všimli. Kdyby se vám povedlo odeslat několik těch

zločinců do věčných lovišť, nebudu se zlobit, ale za žádných okolností nestřílejte! Je to jasné?“

Axel přikývl, že rozumí a rychle přetlumočil Bigglesovy pokyny Norům, kteří nerozuměli anglicky. Hlouček se rozvinul do šířky a příkrčení muži s připravenými zbraněmi vyrazili. Sestupovali mírným svahem, který končil u zátoky, a pokračovali pak asi čtvrt míle po břehu pokrytém zeleným mechem. Ginger se držel blízko Bigglese, na jehož pokyn všichni ještě zpomalili krok. Nebylo lehké brodit se tou břečkou bez čvachtání a statní muži se rychle měnili v nazelenalé vodnické příšery.

Konečně vybědli z mechového pole. Nadále vládlo zlověstné ticho a Ginger cítil, jak mu naskakuje husí kůže. Měl pocit neskutečného, děsivého snu. Šli poněkud rychleji dál, až náhle zvedl Biggles ruku. Odhadl, že ponorka nemůže být daleko. Všichni se zastavili a naslouchali. Neozývalo se nic, naprosto nic, ticho trvalo. Rojnice se opět pohnula.

Gingera se zmocnil strach, zda U-517 dávno nezvedla kotvy, zda jim neupláchla, a už už otvíral ústa...

V té chvíli ji uviděl.

Byla tam, kde zakotvila, a zrzek byl první, kdo rozeznal v mlze tmavý obrys jejího trupu. Tentokrát zvedl ruku on a když se řada zastavila, ukázal na lod.

Také Biggles rozeznal trup ponorky a její věž. Kotvila skutečně nedaleko a zdálo se, že posádka spí. Nebylo vidět hlídky, nezvalo se nic a nic se také nepohnulo.

Biggles se naklonil ke Gingerovi. „Mohou tu být ,pasti na hlupáky’,“ pošeptal mu do ucha. „Řekni to tiše

všem a připomeň jim, že napadnou-li nás Němci, okamžitě ustupujeme.“

Ginger se ujal úlohy šeptajícího poslíčka, zatímco Biggles se přiblížil k U-517 ještě o několik kroků a zkoumal loď i její okolí s nakrčeným čelem a napjatými nervy.

Nedělo se nic. Mlha řídla velice pomalu. Nad věží ponorky se zjevil černohlavý racek, obkroužil ji a možná se koncem křídla dotkl ocelového pláště. Zmizel pak v mlze se žalostným skřekem. Od ponorky a vodní hladiny Bigglese dělilo sotva dvacet kroků. Špinavý a umaštěný povrch trupu jen zesiloval dojem zanedbanosti a opuštěnosti lodi. Poklop na věži byl otevřen. Biggles nechtěl věřit svým očím. Stál tam bez pohybu dobrých pět minut, než mávl na ostatní, aby přišli. Jeden po druhém tiše přibíhali.

„Bude to past!“ řekl Gingerovi, který byl u něj první. „Jinak ničemu nerozumím. Nepovažuji za přirozené, že by nás Schonbeck tak snadno pouštěl dovnitř. Nač si to, k čertu, hraje? Je možné, že by nás nalákal do lodi a potom zavřel poklop?“

„Možná číhají na břehu v nějaké z těch chat,“ řekl Ginger.

„Nesmysl. Potom by sem postavil hlídku, a už dávno by tu bylo živo. Neumím si představit vojáka, podřízeného tak přísnému důstojníkovi, jako je Schonbeck, aby ve službě usnul. Vyřešíme záhadu hned! Čekejte tady, já jdu na to!“

Biggles doběhl k prvnímu baráčku a nahlédl dovnitř. Zjevně nic nenašel, protože hned utíkal ke druhému a pak k dalšímu. Ginger měl pocit, že si Biggles koleduje o neštěstí. Čekal, kdy se ozve výstřel a velitel padne na

zem s prostřelenou hlavou. Nestalo se však nic. Když se Biggles vrátil, Ginger úlevně vydechl.

„Odstěhovali se,“ řekl Biggles. Je to jediné možné vysvětlení. Nečekal jsem nic takového,... ale...“ zarazil se.

Přiblížil se k ponorce a zahleděl se na její těžce zkoušené pancéřové boky nad čarou ponoru. Ocelové pláty byly na několika místech zprohýbané.

„Tady musí být odpověď,“ řekl. „Tohle se stalo, když ponorku vrhl výbuch na skály. Schonbeck si uvědomil, že s lodí v tomto stavu nevypluje. Já si dokonce myslím, že U-517 už nevypluje nikdy! Tak je to! Navíc potopený škuner zazátkoval hrdlo zálivu a pan kapitán musí zůstat na ostrově. Vydal na výlet do přírody. Dávejte si pozor na každý krok. Gingere, doufám, že jsi Norům připomněl výbuch toho divokého prasete!“

„Jistě,“ řekl Ginger. „Co ale uděláme my?“

„Nejdřív nahlédnu dovnitř,“ usmál se Biggles. „Ve kterém muzeu se člověku poštěstí vidět zařízení německé ponorky?“

„Snad si nemyslíš, že tam Schonbeck nechal zlato?“

„To určitě ne! Vláci bedny s sebou po ostrově. A ty mi křivdíš. Nechci vidět vnitřek ponorky za zištných důvodů. Jde mi o vědecký výzkum.“

Vyzval pak ostatní, aby počkali, a společně s Gingerem vylezli na palubu ponorky a zastavili se na kovovém roštu asi deset kroků od věže.

„Schonbecku!“ zavolal Biggles.

Nikdo neodpověděl.

„Von Schonbecku!“ opakoval Biggles. „Čekám na vás.“ Ticho vládlo dál.

„Nejspíš tady opravdu nejsou,“ vzdychl Biggles.
„Nezbývá, než se o tom přesvědčit.“

Došel ke věži, vylezl nahoru, naklonil se do průlezu, a nějakou chvíli hleděl dolů. Pak se rozhodl a spustil se dovnitř.

Ginger pospíchal za ním. Spatřil Bigglese jak stojí s pistolí v ruce pod schody poblíž periskopu. Sestoupil po kovových stupních a přidal se k němu. Užasle se rozhlížel po neznámých přístrojích. Nikdy by si nepomyslel, že jednou bude obhlížet vnitřek plavidla, které jim tak dlouho unikalo. Náhle je obklopovala řada složitých přístrojů a vybavení podmořského člunu.

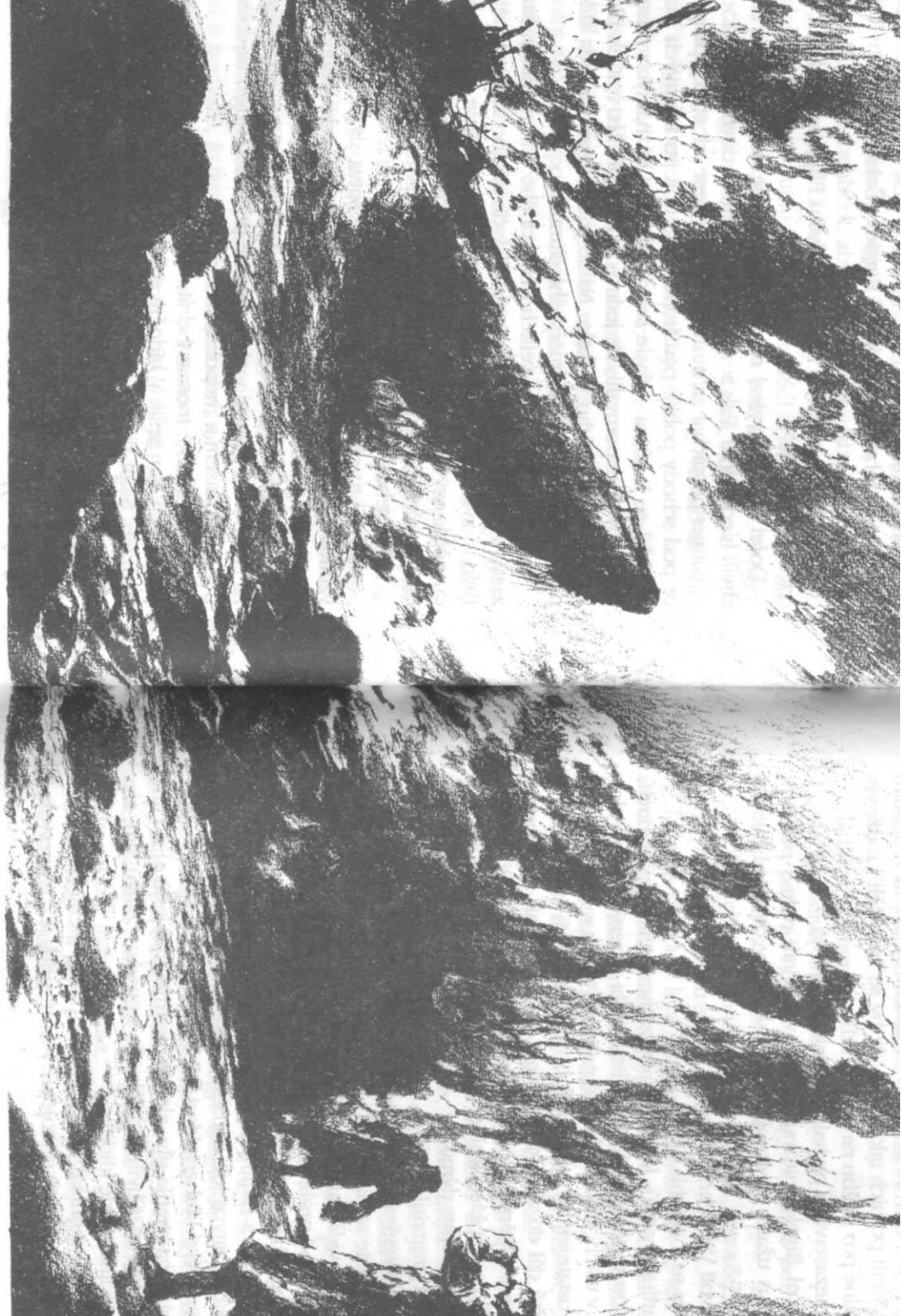
Ginger se zastavil u velkého nápadného chronometru, který se zastavil minutu před dvanáctou. V lodi vládlo nepřirozené ticho. Bylo to zvláštní, protože taková spousta přístrojů se musela za chodu nějak ozývat. Tady se však nepohybovalo nic a zdejší ticho by Ginger očekával spíše ve staré hrobce, než v moderní ponorce.

Náhle sebou trhl.

Něco se tu přece jen ozývalo! Byl to sotva slyšitelný zvuk, který vzbudil jeho pozornost jen díky hrobovému tichu. Biggles to zaslechl také a udělal dva kroky úzkou lodní chodbou, vedoucí k zádi. Šel téměř po špičkách. Slyšel tikání hodin! Jeho oči se zastavily na ciferníku a pak sklouzly k železné podlaze. Ginger sledoval jeho pohled s úžasem a znepokojením.

Uviděl nitkový mosazný drát, vedoucí od hodin ke stupačkám, po kterých sem sešli. V bídném světle chodby postřehl, že drátek je přetržen. Šlápl na něj patrně Biggles, který sestupoval první a pochopitelně si toho ani nevšiml. Vteřinová ručička se hýbala...

Biggles trhl hlavou ke Gingerovi a řekl jediné slovo,
které zaznělo jako švihnutí bičem.
„Pryč!“ vyjekl.

Postrčil zrzka před sebou a vyrazil za ním ke stupňům vedoucím ven z věže. Vylétli po nich tak rychle, že by se zastyděli i muži vycvičení speciálně pro službu na ponorkách.

Na věži se nezastavili a prchali dál, dolů z paluby.

„Pryč!“ zaječel Biggles na muže, kteří vyčkávali dole s puškami v pohotovosti, a užasle sledovali, jak bleskově ty dvounohé krysy opouštějí loď.

„Běžíte o život! Vybuchne to!“

Celá skupina se rozprchla.

Neuběhli ani sto yardů, když za nimi zaduněl tak silný výbuch, jaký Ginger dosud neslyšel. Vzápětí ho srazila k zemi tlaková vlna a zalehlo mu v uších. Dopadl šťastně na drsný písek a napůl v šoku se ohlédl po ostatních. Leželi v podobných polohách jako on sám. Podíval se ještě dál dozadu, právě včas, aby viděl, jak se ponorka ukládá k věčnému spánku. Loď se v polovině rozlomila. Příklad ležela na břehu, druhá, větší část již sklesla do vody. Nad tím vším stoupal k nebi mohutný sloupec dýmu.

Ginger vstal a promnul si uši.

„Pryč!“ uslyšel Bigglese, který se právě stavěl na nohy a ukazoval na zátoku. „Podívejte se na vodu!“

Pohlédl tam a uviděl mohutnou, hrozivou vlnu, která se vracela zpátky po odrazu od protilehlého břehu. Řítila se rychlostí expresu a na jejím dlouhém hřbetu se pěnila olejnatá voda.

Obrátil se. Biggles a ostatní už prchali. Vyrazil za nimi a vlna ho pronásledovala se zatvrzelou houževnatostí. Řítila za odhodlaně za zrzkem a její zpěnný hřeben sklesl, až když byl sotva dvacet yardů za

jeho patami. Vlna ztratila sílu, ale její mastný okraj ještě olízl Gingerovy paty, a stáhl se. Chvilí se zdálo, že se voda v zálivu vaří, ale potom se již hladina rychle klidnila.

Ginger se zarazil a ohlédl se na břeh. Z pýchy a chlouby piráta Schonbecka viděl na hraně příboje už jenom příd', těžce znetvořenou výbuchem.

Biggles se posadil na skalní výběžek. Chvilí mlčel a pak se tiše rozesmál.

„Nádhera,“ zamumlal.

„Jaká nádhera?“ chtěl vědět Ginger.

„Tyhle pasti na hlupáky,“ řekl Biggles. „Ještě jsem neviděl lepší vnadidlo. Velké, zajímavé a důstojné.“

„Málokdo obětuje ponorku, aby tě zabil,“ zavrčel Ginger. „Leda šílenec a fanatik. Čemu se tak divíš?“

„To máš pravdu,“ kývl Biggles. „Schonbeck je ten typ. Stačilo, abychom prohodili pár slov o periskopu a přeslechli to tikání. Odstartovali bychom k nebesům bez letadla. Jen bych rád věděl, proč nám věnoval minutu času na útěk...“

„Buď nám chtěl dát, jako sportovec, příležitost,“ řekl Ginger, „nebo to prostě přes hodiny nešlo jinak zařídit.“

„Spíše to druhé,“ usmál se Biggles. „Zkazili jsme mu radost z nejrychlejšího startu britských pilotů v historii. Nechal uložit nálož do blízkosti torpéd a skladu munice. Výbuch určitě slyšel a neušel mu ani oblak kouře. Patrně si mne ruče radostí. Je si jist, že vetřelci jsme byli my, a věří, že mu to vyšlo. Snad teď bude chvilí slušnější na ty svoje podřízené nácky!“

„Výbuch patrně slyšeli i Algy s Bertiem?“ poznamenal Ginger. „Budou mít o nás strach.“

Biggles zvedl oči. „Mlha se zvedá, pánové, a jasná nebesa by vylákala Algyho i z nejteplejší postele a z nejveselejší pivnice. Co nevidět je na naší stopě. Aport, Algy!“ zasmál se.

Sotva domluvil, ozval se z dálky bzukot leteckých motorů.

„O.K.,“ kývl Ginger. Jsou to oni. Algy přistane na všem, ale nejraději přistává na talíři s hrachovou polévkou nebo v nádrži s naftou. Bude tu jako doma.“

„Vrátíme se na naše původní stanoviště,“ řekl Biggles. „Tam nás nejlépe najde. Pojdte!“

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

OPERAČNÍ PLÁN

Skupina se vrátila na vrcholek pobřežního pahorku. Mlha se již rozptýlila a na vybledlé obloze se zjevilo nanicovaté slunce a vzápětí i blížící se letoun. Ginger sledoval bezpečné Algyho přistání s nevýslovnou úlevou. Algy s Bertiem vystoupili.

„Co to bylo za příšernou ránu?“ vyhrkl Algy, sotva stál na zemi. „Netvrd' nám, Biggles, že Ginger zakopl a padl na hlavu.“

„Málem,“ zasmál se Biggles a bodl palcem směrem k troskám lodi. „Von Schonbeck nám asi záviděl letadlo a chtěl naučit létat svou U-517. Skoro jsme se na to nachytali. A co vy? Spojili jste se s Raymondem?“

„Neměli jsme potíže. Chvilku to sice trvalo, ale už má veškeré informace.“

„Co říkal?“

„O.K. a čekejte!“

„Cože?“ zamračil se Biggles. „Nač máme čekat?“ Algy pokrčil rameny. „Copak vím?“

„Skvělé! A řekl, jak budeme čekat dlouho?“

„Nic takového neřekl. Odhaduji, že sestavují operační plán. Víc toho neřekl.“

„Jako obvykle toho moc nenamluvil. Asi se mu nezdá být rozumné rozhlašovat své plány tak, aby to každý mohl slyšet. Někteří lidé jsou zlí. Třeba von Schonbeck, který je teď asi veselý, ale brzy ho to přejde. Já bych zase rád věděl, co zamýšlí on. Vleče s sebou svůj těžký zlatý náklad a my nevíme, jaké má záměry.“

„Vždyť nemůže zmizet z ostrova, starouši,“ vyhrkl Bertie. „Pokud tedy chápeš, co tím myslím.“

„Nejsem si tím tak jistý,“ řekl Biggles. „Ten chlap mě bude strašit, dokud nebude dokonale mrtev a důkladně pohřben!“

„I kdyby unikl z Kerguelenu, zlato s sebou nevezme,“ řekl Algy.

Biggles sklonil hlavu a strčil ruce do kapes.

„Srovnejme si to,“ prohlásil. „Schonbeck pochopil, že je v pasti a že se s ponorkou ze zátoky nedostane. Rozloučil se s ní. Zbyla mu možnost, mám-li myslit jako on, proniknout do nitra ostrova, a vzít poklad s sebou. Co ale potom? Já, kdybych měl po ruce pět milionů liber, pokusil bych se vyjednávat. Smlouval bych!“

„O čem a s kým bys smlouval, starouši?“ rozčíleně vyhrkl Bertie a sáhl po monoklu, který ihned začal leštit. „Vždyť tam potká jediné starého zbloudilého kormorána!“

„Bude smlouvat o život s kýmkoli, kdo přijde. Představ si, že ty své bedny zakope. V téhle pustině je už nikdo nenajde. Pokud vím, tak na Kokosovém ostrově dosud leží zlato za dvanáct milionů liber, ačkoli tam rozryly hlínu desítky dobrodruhů. A ten ostrov je ve srovnání s Kerguelenem drobeček! Dobře! Řekněme, že se za kapitánem vydáme, a dostaneme ho! Taky nelze vyloučit, že vláda sem už poslala výsadek, který ho obklíčí. Jenže on někam zaleze a začne jednání s úsměvem. Řekne: ‚Kdo na mne bude hrubý, ať se rozloučí se zlatem!‘ Pak začne smlouvat. Třeba slíbí, že když ho necháme odejít, dozvíme se, kde leží poklad. Co uděláme? Co udělají výsadbáři? Moje zlato to není a dokonce mne ani moc nezajímá. Jenže skuteční majitelé

by určitě vyjednávali! Jsou to obchodníci! Co by pro ně znamenal jeden lidský život ve srovnání s jedním milionem? Myslím sice, že se sem tihle hoši vůbec nedostanou, ale přesto, jakmile dojde k dalšímu tahu, bude mít Schonbeck cenu svého zlata! Když už nic jiného, získá čas. Kdyby unikl z Kerguelenu, může se sem vrátit! Když nezíská celý poklad, stačí mu i část!“

„Jak by unikl?“ zavrčel Algy. „Tak dobře plavat neumí! Když ho tu necháme, zůstane tu jako poustevník až do smrti.“

„Nevěř tomu,“ ušklíbl se Biggles. „Povím vám, k čemu se chystá ten lotr. Na ostrově Corbie jsem pochopil, že na palubě ponorek mají pro případ nouze skládací čluny. Jeden tam použili k opravám.“

Zcela logicky jsou uloženy hned u výstupu z lodi, pod velitelskou věží. Když jsme s Gingerem pokoušeli osud a vnikli do ponorky, nebylo tam nic! Schonbeckovi muži je nesou s sebou. Musíme počítat s tím, že ten ničema je zkušený námořník. Na klidném moři by se mohl dostat i s vratkými čluny k některému z teplejších ostrovů. Velké cesty nejsou výsadou velkých lodí. Mořeplavci starých dob a primitivní národy to dokázali stokrát! A Schonbeck není tak velký blázen, aby naložil zlato. Utopil by se. Pokud to neudělá a dopluje, nebude mít s návratem potíže. V Jižní Americe by si asi mohl vybírat mezi kapitány, ochotnými k malému výletu pro poklad, a tamními německými usedlíky, kteří by na výpravu dali peníze.“

„Vážně předpokládáte, že mají malé čluny?“ ozval se Axel, který se zájmem naslouchal.

„Ano,“ řekl Biggles. „To však neznamená, že my si dáme nohy na stůl a počkáme, co podnikne Raymond.“

Když se Němci usadí uvnitř ostrova, zaměstnají menší armádu, aby je odtamtud vypudila. Jde o neznámé, nepřehledné kopce. Dostat sem dostatečný počet mužů se zásobami a vybavením, by přišlo na takové peníze, že by se ukořistěné zlato pěkně prodražilo. Abychom je však nechali osudu, to nepřichází v úvahu. Dát těm nacistům svobodu by bylo horší, než sem nasadit smečku vlků. Objeví se náhodná loď – velrybáři, lovci tuleňů a co já vím – a Schonbeck bude na koni. Nezaváhá! Zmocní se prvního plavidla, které připluje, povraždí posádku a kdo ho kde bude hledat? Nesmíme zapomenout, že už cítí oprátku na krku! Neví si rady a zoufalec je schopen šílených věcí!“

„Tak co s tím uděláme?“ zeptal se bezradně Ginger.

„Máme jedinou možnost,“ odpověděl Biggles. „Dojdeme si pro něj! Musíme ho najít, sledovat, a štvát k neustálému pohybu, aby nemohl zakopat svůj poklad. Háček vidím hlavně v tom, že ho musíme najít a přilepit se na něj před soumrakem. Pokud mu věnujeme jedinou noc, zmizí zlato někde ve skalách a ráno najdeme nacisty s volnýma rukama. Nemohl se zatím dostat příliš daleko. Nejdřív se těšil na výbuch a doufal v naší pout' na nebesa. Pak se dočkal a jistě se z toho pár minut radoval.“

„Co uděláme, až ho najdeme?“ pokračoval všetečný Ginger. „Naše pistolky a pušky proti kulometům moc nezmůžou. Představuji si, jak ležím na skále jako placka, a bojím se zvednout hlavu.“

„Uznávám,“ řekl Biggles. „Nemohu dodat než to, že se musíme přizpůsobit situaci, která nastane. Člověk by měl být vyrovnaný se vším, i s polohou placky.“

„To není nejlepší vtip,“ ozval se Bertie. „A potom a hlavně! Jak ty mizery najdeme? Najdeme je, nebo je nenajdeme? To je to, oč tu běží!“

„Bertie,“ vzdychl Biggles. „Něco mi to připomíná, ale pověděl jsi to nádherně. Můžeme vyrazit?“

„Do letadla se ale všichni nevejdeme,“ ozval se Axel.

„Nebude to nutné,“ řekl Biggles. „Poletíme jenom my čtyři. Vy všichni, Axeli, budete střežit vrak ponorky. Kdyby se u zátoky čirou náhodou objevily lodí, budou to patrně posily vyslané jistým Raymondem. Vyříd'te jim, kde jsme, a oč nám jde.“

Mávli na pozdrav Norům, kteří se vraceli k troskám ponorky, a hydroplán vzlétl. Biggles stočil stroj nad vnitřní část ostrova.

„Není mi jasné, jak najdeme hrstku mužů v té spoustě kamení dole,“ ozval se Ginger, shlížející na pusté, divoce rozeklané horské hřebeny pod sebou. „Najít jehlu v kupce sena by bylo snazší. Myslíte někdo, že se v tom von Schonbeck vyzná?“

Ostatní mlčeli a dívali se.

Některá vrcholová pásma se táhla po délce ostrova a křížovala je jiná, jejichž kamenitá úpatí mířila k pobřeží. Algyho napadlo, že Stvořitel pracoval na Kerguelenu bez plánu.

„Nouzové přistání vyloučeno,“ řekl a ukázal dolů. „Bál bych se do toho terénu i seskočit padákem!“

„Jste rozmazlení,“ zavrčel Biggles. „Několikrát jsem už letěl nad ohavnější krajinou.“

„Divil bych se, ale je to možné,“ připustil Ginger. „Jenom ode mne nechtěj, abych to tu označil za ráj na zemi!“

Vnitrozemí ostrova lidé nikdy nenavštívili. Nebylo divu. Bylo obtížné si představit odpudivější a pustší kout světa. Zachmuřené pusté pláně byly pokryty temně šedými kameny a drobným štěrkem. Pod svahy ležely mohutné osamělé balvany a někde to připomínalo sopečné krátery, nebo spíše zadní branky do pekla. Na nejnižší položených místech se prostírala jezírka naplněná zlověstně vyhlížející černou vodou. Nad touto „vlídnější“ nižší částí se tyčily děsivé a strmé horské masivy rozdrásané ledovcem. Jejich úbočí byla vyzdobena rozeklanými skalisky. Z výšky bylo těžké posoudit co se nachází v úzkých údolích a proláklínách, ale podle celé řady lesknoucích se stužek potoků a vodopádů, se tam jen těžko našel příjemnější suchý koutek. Spíš se tam daly očekávat ponuré mokré rokle naplněné zřícenými skalami, které podemlela voda. Na jednom místě stoupal k obloze hustý dým dokazující, že sopka, která vytvořila ostrov, spí jenom lehkým spánkem. Ginger ovšem už dávno chápal, proč tenhle konec světa přilákal tak malý počet milovníků přírodních krás.

Biggles ukázal na úzkou strž prořezávající nejbližší hřeben. Vypadalo to, jakoby nějaký bájný obr rozetnul horstvo ostrým ale pokriveným břitem sekery.

„Jestliže míří Schonbeck k severu, jde tudy!“ řekl. „Nevím, zda to je schůdná cesta, ale jinou nevidím!“

Přidal plyn a motory jejich stroje, letícího v tisíci stopách, se rozburácelý. Po třech minutách se letoun vznášel nad úzkým údolím.

„Tady je máme!“ ušklíbl se Biggles. „Nebylo tok těžké, najít je. Co říkáte, pánové?“

Na dně rokliny pomalu pochodovala řada mužů, kteří připomínali mravence. Většinou šli ve dvojicích. Vzdušnou čarou nebyli dál než tři míle od pobřeží!

„Daleko nedošli,“ řekl jedovatě Bertie. „Myslel jsem, že budou výkonnější. Tohle by za tu dobu ušla i moje babička!“

„Zdání klame,“ prohlásil Biggles. „Musí neustále něco obcházet a stále stoupají. Nezapomeň také na břemena, která s sebou vlečou. Nevěřím, že si tvá babička brala s sebou na výlet zlato z rodinné pokladny!“

„Kolik taková bedna asi váží?“ ozval se Ginger.

„Neviděl jsi, jak se na Corbie prohýbali?“ řekl Biggles. „Tam nesli jednu bednu čtyři muži! Teď jdou v párech. Nezávidím jim. Tím spíš, že je Schonbeck určitě štve vpřed! Vidím ho! Jde první a už se po nás dívá! Docela rád bych se tomu lotrovi podíval do očí! Zblízka!“

„Nikde nevidím člun,“ ozval se Algy.

„Patrně ho nechali někde u moře. Nezapomínej, jak těžký náklad s sebou vláčí.“

„Čtrnáct!“ řekl Ginger, který mezitím spočítal pochodující. „Ubývají! Jestli se nemýlím, vyplulo jich dvacet dva!“

„Co kdyby ubylo několik dalších?“ navrhl Algy. „Asi si myslíte, že jsem krvežíznivá šelma, ale jsou to nebezpeční piráti a vrazi. Trochu bych zahřál kulomety. Mířil bych na Schonbecka!“

Biggles neodpověděl. Právě dokončoval obrat a přelétal nad hlavami udýchaných Němců. Vlekli bedny do svahu a bylo zřejmé, že zvedají nohy jen s námahou.

„Nemůžeme nad nimi létat věčně,“ ozval se Ginger.
„Už dost brzy budeme muset tankovat.“

„Dáme jim šanci,“ promluvil konečně Biggles.

„Nikdo rozumný nepustí běsnícího tygra z řetězu,“ řekl Ginger. „Tihle nacisté si nezaslouží milost. Proč bys dával příležitost lidské bestii, která zrovna vymýšlí způsob, jak by nám nejlépe zakroutila krk?“

„On možná ano,“ usmál se Biggles. „Ale spíš si myslím, že má plnou hlavu starostí s tím, aby se mu mužstvo nerozuteklo. Koukni na ty jeho námořníky, nezvyklé chodit. Už vědí, že hra skončila. Nedokážu zabíjet zvířata v kleci, i když to jsou krysy. Gingere, podej mi sem poštovní vak... ne! Převezmi na minutku řízení! To bude ještě lepší!“

Ginger se podíval na Algyho, který se unaveně usmál. Bertie obrátil oči v sloup. Každý z nich myslel na totéž. Biggles byl stále stejný! Dostal soupeře do klece a teď mu hodlal pootevřít vrátka. Zásadně odmítal útočit na bezbranné a zabíjet je. Měl prostě své zásady, stejně jako měl zásady Schonbeck a jako je měli nacisté!

Vypadá to jako pitomost, napadlo Gingera. Je to pitomost? Kdo z lidí na světě by ocenil Bigglesovu zásadovost? Tu podivnou a nelogickou přecitlivělost?

Biggles vytáhl z vaku dopisní papír, z kapsy tužku a napsal několik vět. Podepsal se a přečetl dopis nahlas:

„Zabalte to! Nechte zlato ležet tam, kde je! Vraťte se zpátky a budete souzeni jako řádní váleční zajatci. O našem návrhu musí rozhodnout každý za sebe! Budete-li pokračovat v pochodu do hor, budeme to považovat za důkaz odmítnutí kapitulace. Vtom případě vás zastavíme silou!“

Biggles přelétl nad prchajícími Němci a vyhodil vzkaz okénkem. List papíru třepetavě klesal. Zatímco letoun stoupal, padl papír asi sto yardů před čelo skupiny. Jeden z mužů tam doběhl, sebral list ze země a utíkal s ním ke Schonbeckovi. Muži odložili bedny a vytvořili kolem kapitána hlouček.

Chvíli to trvalo, letoun jim kroužil nad hlavami.

„Co jim asi poví?“ řekl Ginger.

„Schonbeck?“ zavrčel Biggles. „Že se vůbec ptáš?“

Rozhovor mezi Němci náhle skončil a bylo zcela zjevné, že muži se neshodli. Od hloučku se oddělilo pět mužů, kteří vyběhli zpět, cestou, kterou sem přišli. Ze skupiny nezlomných zazněly výstřely a od ústí pušek se zakouřilo. Tři z prchajících padli, ale jeden z nich se vleže otočil, a než byl podruhé zasažen, vystřelil na hlavní skupinu. Jeden ze střelců padl. Prchající dvojice měla štěstí. Oba uprchlíci zmizeli Schonbeckově skupině za výběžkem skály.

„Většina z nich toho má dost. Nedivím se. Mohou si domyslit, co je čeká,“ zamumlal Biggles. „Nevěřil bych však, že uvidím nacisty, jak střílejí jeden po druhém. Ještě nechápou, že je konec? Bůh nás chraň před tak dábelskou vírou a přesvědčením. Podívejte! Vypadá to, že kapitán, který ztratil šest mužů, toho stále nemá dost. Šílenec! Znovu je žene na pochod...“

„Zbývá jich osm!“ řekl Ginger. „Nechávají tam pár beden, které nemá kdo odnést.“

„Zlato,“ zavrčel Biggles. „Zlato a krev! Stará historie, která se pořád opakuje. Dobře! Jak to von Schonbeck chce, tak to bude mít! Měl jsi pravdu, Algy a teď si přidržte klobouky. Bude to asi foukat!“

Přidal plyn a naklonil nos stroje k hloubkovému náletu.

Potom vyšlehly z ústí kulometného dvojčete plameny a dva proudy kulek začaly rozrývat půdu pod nohama nacistů.

KAPITOLA SEDMNÁCTÁ

SKVRNA NA ZELENÉM KOBERCI

Smyslem útoku bylo rozprášit zbytky posádky U-517 a to se Bigglesovi podařilo. Muži se rozprchli. Většina z nich se ukryla ve štěrbině puklé skály, dva z nich to však nestihli a leželi bez pohybu na konci své životní pouti. Kulka zasáhla ještě třetího Němce. Padl, ale vzápětí sebou mrskl ke skále a zmizel letcům z očí.

„Je lehce zraněn,“ řekl Biggles. „S kapitánem jich zbývá šest.“

Stroj prudce stoupal od místa, kde na skalním podloží ležely odhozené bedny s mincovním zlatem.

„Co dál?“ zeptal se Algy. „Dokud tu budeme, nevylezou z díry. Dopřejí si přepych klidného pobytu ve skále, zatímco my tady už dlouho kroužit nemůžeme. Paliva nemáme nazbyt a denní světlo také věčně nevydrží.“

„Každé tvoje slovo podepíši,“ souhlasil Biggles. „Byly to perly! Jedna věta jako druhá. A právě proto Němcům to lenošení zarazíme. Jdu dolů!“

„Ty chceš přistát?“ nadskočil Ginger. „Tady? Na zem?“

„Ó ano,“ ujistil ho Biggles. „Nic rozumnějšího nemohu udělat. Během hodiny, nanejvýš dvou, se setmí a cestu pro benzín bychom už za světla nestihli. Dostanou dozor hned, teď Nehodlám ztrácet tempo a riskovat, že navíc ztratím Schonbecka z dohledu!“

„Jemináčku,“ ozval se Bertie. „To půjdeme čtyři proti šesti, starouši? Není nás trochu málo?“

„Mohlo by nás být víc,“ připustil Biggles. „Obávám se však, že nás bude za chvíli ještě méně. Až přistaneme, Algy nás vysadí a sám doletí pro Axela a jeho námořníky. Nebylo by ani slušné nedat Norům příležitost k vyrovnání účtu.“

„Excelentní nápad,“ zajásal Bertie. „Poletím s ním?“

„Ani nápad,“ usmál se Biggles. „Víš přece jak je nás málo. Ted' se ale trápím s tím, kam posadím letadlo. Nemohu přistát blízko Němců a nechci přistát daleko od nich. Moje staré nohy odmítají trmácení se po horách. Podívejte! Co tohle? Na něčem podobném jsme už jednou přistáli.“

Necelou míli od uprchlíků se rozkládala dlouhá zelená plocha. Vypadala hladká a ulízaná a připadlo jim podivné, že právě tady nevidí jedinou skálu. Biggles nad místem přelétl a zkoumal, zda není povrch nebezpečný. Vyhlíželo to jako táhlé ploché pole mechů a světle zelených lišejníků, záplatované oranžovými, žlutými a červenými skvrnami. Vzdychl.

„Moc důvěry to nebudí,“ řekl. „Jsou to ale první barvy, které vidím na Kerguelenu. Snad nám přinesou štěstí.“

Letoun přistával. Když kola dosedla a přenesla se na ně plná váha stroje, pilot poznal, že tu není něco v pořádku. Stroj se rozkymácel, jakoby měl kola s měkkými, vypuštěnými pneumatikami. Jakoby se divoce řítíl vpřed po silně rozvlněné hladině.

„Co se to, k čertu, děje?“ vykřikl Ginger.

Pochopili to až za chvíli. Letoun se opravdu zmítal na jakýchsi vlnách. Poskakoval nahoru, dolů i mírně do stran. Nejprve se jim zdálo, že přistáli právě ve chvíli mírného zemětřesení. Nebyla to tak nesmyslná představa.

Věděli, že vulkanické síly na ostrově nevyhasly a zdálo se jim, že mech pod nimi doslova poskakuje! Pak pochopili. Hladký zelený příkrov se pod letadlem skutečně vlnil, jakoby to byl koberec plovoucí po hladině. Když si to uvědomili, vyschlo jim v ústech a hrdla měli sevřená.

Letoun se stále ještě kymácel, ale konečně se zastavoval.

„Nehýbejte se!“ řekl Biggles klidným hlasem. Jsme na bažině.“

Všichni seděli bez hnutí. Než se letadlo zastavilo, nepadlo ani slovo. Potom stroj stál a otřesy skončily. Mechový povrch kolem stroje opět připomínal nevinné hřiště lehkonožých rusalek...

„Klid a mír, pánové,“ řekl rozšafně Biggles. „Nic se nejí tak horké, jak se to uvaří.“

„Nemohl bys chvíli mlčet?“ zavrčel pobledlý Bertie. „Jdeš mi s tím anglickým klidem dost na nervy. Absolutně na nervy! Jednou jsem viděl chlápka, jak zapadá do bažiny. On se tehdy...“

„Řekneš nám to jindy!“ přerušil ho Algy. „Tolik zvědaví zase nejsme!“

„Na minutu držte zobáky!“ zvýšil hlas Biggles. „Nemáme čas a já nemám chuť na vaše kočkování! Úvázli jsme v ohavné kaši a horší místo k přistání jsem snad nemohl vybrat! To zelené pod námi je rostlinný koberec na vodě nebo na řídkém blátě. Skalnaté podloží je o pěkných pár stop níž. Proto jsme neviděli skály. Ta vrstva se pod váhou letadla prohýbá a jestli se prolomí, nikdy odtud neodstartujeme! Čím déle budou kola tlačit na jedno místo, tím je nebezpečí větší. Musíme pryč! Připrav se, Algy! Odstartuješ ihned, jak vystoupíme!“

„A proč ne okamžitě?“ vyjekl Ginger.

„Protože je letoun těžký,“ řekl Biggles. „Když ho odlehčíme, bude mít větší naději.“

„Cože?“ vystrašeně vyhrkl Bertie. „Tím chceš říci, starouši, že se máme ponořit do té kapusty, či co to je, a Algy si odletí?“

„Zeleninu nemám rád, ani když je uvařená,“ zaúpěl Ginger. „Když vylezu, ručím za to, že jdu ke dnu!“

„Uvidíme!“ zavrčel Biggles. „Nic zlého se zatím nestalo a ani se stát nemusí. Jdu první. Zkusím to.“

„Nebud' blázen!“ varoval jej Algy.

„Bez starosti. Vezmu si do každé ruky pušku. Kdybych se začal bořit do mechu, opřu se o ně. Pokud se to stane, vytáhněte mne zpátky a zkusíme vymyslet něco jiného. To není můj nápad, pánové. Lidé žijící v bažinatých krajinách vždycky s sebou nosí dlouhou hůl. Nepřibalili jste mi ji, takže použiji pušky. Když moje váhu ta krusta unese, vystupte za mnou. Udržujte rozestupy a jděte za mnou ke skalám. Močál tam končí.“

„A co já?“ chtěl vědět Algy.

„Start by se ti měl podařit. Budeš mít prázdné letadlo. Doletíš na základnu a přivezeš sem velrybáře. Jak budeš ve vzduchu, dívej se po jiném místě pro přistání, až se budeš vracet. Ty si už nějak poradiš. Jdu na to!“

Otevřel dvířka a s puškami v rukou vyklouzl ven. Postavil se na mech, nohy se mu do něj mírně zabořily, vzhůru prosákla černá voda a to bylo všechno. Stál vedle letadla s hrdým úsměvem na rtech.

„O.K.,“ řekl. „Myslím, že to půjde.“

Jednu z pušek podal Gingerovi do kabiny, o druhou se opřel, a vyrazil pomalu k nejbližším skaliskům,

vzdáleným asi sto kroků. Předkláněl se a našlapoval velice opatrně. Mechový povrch se pod ním lehce vlnil a muži v letounu tajili dech. Napjatě sledovali každý jeho krok, než se zastavil na pevné půdě.

Když tam vítězný Biggles dorazil, klidně si sedl na nejbližší balvan a zamával.

„Ten náš zlatý dědoušek!“ vyhrkl Bertie. „To zas bylo strachu! Příště se už neboj, Gingere! Ted’ jdu já!“ Vtiskl si pevněji monokl, zamžoural při tom, a už byl s puškou v ruce venku a pomalu kráčel ke skále, kde seděl a pokuřoval Biggles.

Gingerovi se nechtělo čekat a pospíchal za ním. Pár kroků od pevné skály se mu však spěch nevyplatil. Zelený příkrov u okraje byl patrně slabší a zrzek udělal ráznější krok. Noha prorazila „kapustu“ a chudák Ginger vězel až po pás v černém bahně.

Biggles vyskočil a spolu s Bertiem vyvlekli zrzka ven.

„Špinavče špinavá,“ zasténal lord a chytil se za nos. „Jemine! To bahno páchne! Absolutní fuj!“

„Myslel jsem, že už jsem na suchu,“ naříkal poskvrněný zrzek a snažil se, nějak setřít bahno. „Z toho ohavného pohupování se mi zvedl žaludek.“

Biggles pohlédl k letadlu a mávl výmluvným gestem na Algyho, už aby hleděl zmizet.

„Von Schonbeck určitě pochopil, že jsme přistáli,“ řekl. „Když uslyší motory znova, snad si pomyslí, že jsme konečně pryč.“

Algy nahodil motory. Letoun se pohnul, krátkou chvíli se spíše pohupoval na místě, ale pak se rozjel, jakoby na vrcholku táhlé vlny. Biggles úlevně vydechl.

„Je to dobré,“ řekl. „Už je vlastně ve vzduchu!“

O několik vteřin později viděli, jak se podvozek odpoutává od zeleného povrchu, a stroj rychle stoupá. Zaleskl se v paprscích zapadajícího slunce a Algy zamířil k základně.

„Kdyby nebyl Ginger tak silně cítit, zvládli jsme to bez chyby,“ řekl Biggles. „Konečně se můžeme podívat, jak svědčí zdejší skály a močály té podmořské hyeně.“

Vyrazili ostrým krokem a asi po pěti minutách spatřili hlouček nacistů. Byli od nich vzdáleni sotva čtvrt míle. Biggles se rychle přikrčil za omšelý balvan. Vojáci vypadali zuboženě a postupovali nesmírně pomalu. Čtyři muži vlekli dvě velké bedny a bylo zřejmé, že jim každý krok působí bolest. Pak položili závaží a vraceli se. Letci je sledovali očima a s úžasem viděli, že se vracejí pro další dvě bedny, které nechali na cestě.

„Většiny zlata se už musel vzdát, ale přesto si neodpustí štvát je se čtyřmi bednami,“ sykl Biggles. „Když někdo onemocní zlatou horečkou, nepomohou mu ani na nejlepší klinice. Teplota stoupá a stoupá! Schonbeck má zlatou zimnici. Pojd'me!“

Tiše přeběhli k zatáčce, ke které se pomalu blížili i upocení nosiči zlata. Dostali se na místo včas, jenže některý z nacistů si patrně všiml podezřelého pohybu vpředu. Nebylo to divné, neboť ve vnitrozemí ostrova vládlo naprosté ticho a klid, takže každé hnutí bylo dvojnásob viditelné a podezřelé.

Bedny dopadly na zem, nosiči uskočili a zazněl první výstřel. Kulka, odražená od skály, zabzučela nedaleko Bigglesovy hlavy. Vzápětí leželi všichni tři letci na zemi.

„Zase já,“ hlesl Biggles. „Nemají ke mně dobrý vztah!“

Nacisté se nehýbali, zmizeli z dohledu, ale ticho vládlo sotva pár vteřin. Pak Němci prozradili svou polohu hlasitým hovorem, z něhož vynikal přeskakující hlas von Schonbecka. Na jeho tónu bylo patrné, jak je kapitán překvapen a vyděšen.

„Dá mu práci, udržet je pohromadě,“ řekl Biggles. „Uvažuji, zda bych mu nemohl pomoci. Vystřelíme si?“

Sotva to dořekl, opustili tři muži úkryt pod skálou a uháněli na druhou stranu rokle, ve snaze zaujmout nové pozice, vhodnější ke střelbě na útočníky. Biggles vystřelil. Jeden z běžců klopýtl a padl na tvář. Bertie s Gingerem si vybrali za cíl druhého muže, vypálili téměř současně a voják padl. Třetí nacistu pochopil, že protiútok nemá naději, otočil se, a pádil zpět. Biggles zmáčkl spoušť podruhé, ale tentokrát minul.

„Na pár minut mu přešla chuť,“ zavrčel Biggles. „Zbývají čtyři. Schonbeck cítí konec, ale určitě to nevzdá. Musíme se přizpůsobit. Neslyšeli jste gong? Škoda. Začíná poslední kolo!“

Následné chvíle klidu, využil Biggles k opatrnému postupu. Tiše se doplížili asi o dvacet yardů vpřed, podle dlouhé skalní lavice, která je dokonale kryla. Nacisté byli zřejmě otřesení, neopouštěli stanoviště, před kterým trčely dvě bedny se zlatem, zatímco další dvě stály uprostřed údolí. Tentokrát byli Němci zticha a Bigglese ani nenapadlo pokoušet se o čelní útok. Nevěděl přesně, kde se nepřítel ukrývá, ale i kdyby si tím byl jist, nikdy by neriskoval životy svých mužů.

Klid a ticho se protahovalo. Slunce již zmizelo i z vrcholků nejvyšších kopců a zřetelně byly vidět jen obrysy jejich štítů proti temnější obloze. Do údolí se vkradly hrozné stíny, rychle se prohlubovaly. Někde v

dálce zaskřehotal zbloudilý racek a od bažiny sem zavál hořce slaný, chladný vítr. Současně s chutí větru sem dolétl blížící se zvuk leteckých motorů.

„Slyším letadlo,“ řekl Ginger. Je to Algy!“

„Jen Pánbůh ví, kde přistane,“ odvětil ustaraně Biggles. „Zdejší terén je zrádný ve dne, natož za šera. Snad něco vymyslel.“

Letadlo se blížilo, až ho konečně uviděli. Letělo tak nízko, že měli o Algyho strach. Přeletěl jim nad hlavami, ale bylo téměř jisté, že je v hlubokém stínu neviděl. Nikdo z letců nevstal, aby k sobě nepřilákal německou palbu, a ostatně bylo pochybné, zda by to pilotovi pomohlo. Jeho jediným orientačním bodem zůstal zelený bažinatý pruh. Následoval druhý přelet a pak se hukot motorů ztišil. Stroj se vracel k pobřeží a splynul s bezbarvým šerem.

Poslouchali s nastraženými ušima, které jim mohly prozradit to, co nedokázaly oči. Důvěrně znali šumění vzduchu rozráženého křídly i každý další zvuk doprovázející přistání. Jenomže zaslechli něco jiného. Ostré zapraskání a pak jakýsi tlumený náraz...

„Narazil na skálu,“ řekl Biggles chraptivě.

Následovala chvíle ticha, načež se ozval drsný tříštivý zvuk.

„Doufám, že jsou v pořádku,“ vzdychl. „Slyšíte to? Už brzy se dozvíme, jak na tom jsou.“

Dolétl sem zvuk hlasů, bylo však těžké odhadnout z jaké dálky. Mohly znít půl míle odtud, možná celou míli. Biggles opatrně vystrčil hlavu z úkrytu a rozhlížel se. Bylo to marné, letadlo ani posádku neviděl. Rozeznával jen skály a stále houstnoucí šero. V té chvíli vítr zesílil a Biggles rozeznal Algyho ostré povely.

„Slyším Algyho,“ ozval se Ginger. „Sláva! Nevyrasil si zuby a nepřekousl jazyk! Zdá se mi, že tam je i Kožená tvář.“

„Myslím, že havárie nebyla tak zlá,“ řekl Biggles klidněji. „Vletěli do něčeho až při dojezdu, takže to zas nemohl být tak velký náraz. Jenže teď jim musíme dát vědět, kde jsme!“

„Jak to chceš udělat?“ ušklíbl se Ginger. „Nacisté jsou právě mezi námi a Algym. On je v pořádku, tak proč bych si já měl dát ustřelit hlavu? Mám to pro Algyho udělat?“

„Byl bys blázen,“ usmál se Biggles. „Pohnout se ale musíme. Ty a Bertie zahájíte krycí palbu na ty zatracené bedny. Pokusím se projít a až někam zapadnu, budu krýt střelbou zase vás. Začněte! Mrznou mi prsty u nohou.“

Ginger s Bertiem se nedali dvakrát pobízet a pálili jednu ránu za druhou na šedavé siluety beden se zlatem. Biggles se vrhl dopředu. Navzdory tomu, že se od beden ozvala odvetná palba, podařilo se mu uběhnout skoro padesát yardů k místu, které si vyhlédl. Zalehl, vmáčkl pušku do ramene, a střílel co nejrychleji to šlo. Ginger s Bertiem neváhali a přeběhli k němu. V té chvíli šlehalý výstřely z několika míst.

„Algy, slyšíš mne?“ zavolal Biggles. Přiložil si pak dlaně k ústům a zakřičel co nejhlasitěji: „Připojte se k nám! Pojd'te sem všichni!“

„Slyším,“ ozvalo se z druhé strany. Bylo to ještě dost daleko.

„Jsou přímo před námi,“ řekl tiše Biggles. „Pokusíme se bedny obklíčit. Buďte opatrní!“

Rozdělili se a krátkými přískoky se blížili k hnízdu nacistů. Využívali šera. Trvalo to asi pět minut, občas

zahřměl výstřel, ale kulky zasahovaly jen stíny. Stejnou taktiku zvolil na opačné straně Algy s norskými spojenci.

Obkličování pokračovalo a Biggles byl sotva sto yardů od cíle, když nastal rychlý konec.

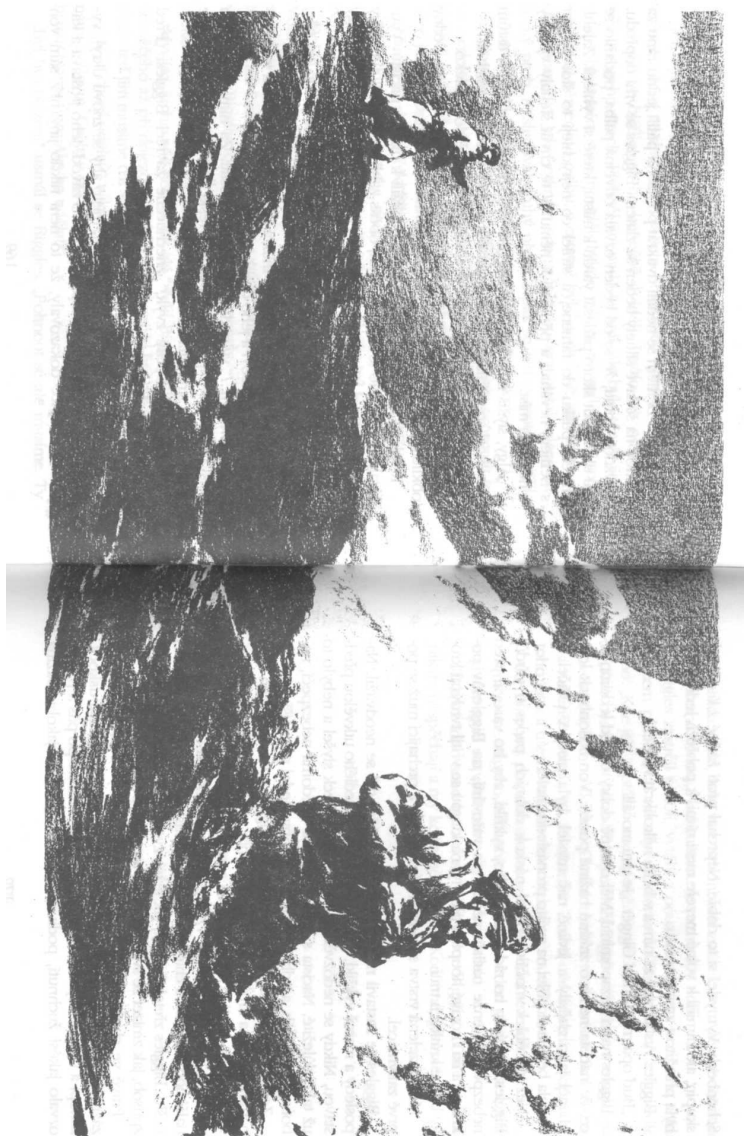
Za jednou z beden se zvedl muž a rozběhl se s rukama nad hlavou vstříc Bigglesovi a jeho druhům.

„*Kameraden...*!“ vykřikl, ale dál se nedostal. Za ním vyrostl stín další postavy s napřaženou pistolí. Třeskl výstřel a voják, který se vzdával, padl střemhlav k zemi.

„Zvláštní nacistický zvyk,“ znechuceně zavrčel Biggles. „Před koncem se pobíjejí sami!“

„Pozor!“ ostře vyjekl Ginger.

Muž s pistolí, který vraždil zezadu, místo aby se znovu ukryl, vyrazil vpřed. Předklonil se a pelášil jako o závod. Jeho postava a kapitánská čepice dokazovaly, že to není nikdo jiný než sám von Schonbeck. Vymyslel si to dobře. Neprchal proti žádné z útočících skupin, ale zamířil k volné mezeře mezi nimi, k pobřeží. Jedině tam byla příležitost zmizet v šeru.

Biggles vystartoval za ním a v běhu několikrát vystřelil.

„Bud opatrný!“ křičel Ginger. „Je tam močál!“

Biggles na to nezapomínal. Měl ostatně dobrý důvod k domněnce, že nacistu nemá o zrádné bažině ponětí. Von Schonbeck k ní uháněl jako zběsilý a jediné nač myslel, byla pistole. Otáčel se a zcela bezhlavě střílel na svého pronásledovatele.

Než doběhl k močálu, získal náskok dobrých padesáti yardů. Biggles, který by ho rád zajal živého, vykřikl, aby ho varoval před nebezpečím. Jenže nacistu nedbal na varování, na Bigglesův pokřik, ani na hrozivé houpání plochy, na kterou se vrátil tvrdými kroky běžce krátkých tratí.

Měkká zelená vrstva se povážlivě rozvlnila a prchající muž se poprvé zakymácel.

Biggles se zastavil na okraji bažiny. Běžet dál se neodvážil. Naposledy a marně vykřikl, aby varoval muže posedlého utkvělou představou. Nikdy se nedozvěděl, zda ho Schonbeck slyšel a nebylo to už také důležité. Nacista si však konečně uvědomil nebezpečí, neboť zpomalil běh, a odbočil stranou, jakoby hledal pevnější místo.

Zastavil se, ohlédl, a ještě jednou na Bigglese vystřelil. Ten také namířil pistoli a zmáčkl spoušť, ale dobře věděl, že Němce neohrozí. Byl příliš vzdálen, aby ho mohl zasáhnout a chápal to spíše jako tečku za jejich pohnutým vztahem. Schonbeck však asi očekával další hon a střelbu a chtěl prchat dál. Pokusil se o běh, ale už mu to nešlo. Biggles zřetelně viděl, jak těžce zvedá nohy

a uvědomil si, že způsob, jak zmizet ze světa, si zvolil tento muž sám.

Právě ve chvíli, kdy Bigglese napadlo, že by se prchající mohl zázrakem zachránit a uniknout přes močál, se muž pokusil uskočit, zakopl a upadl. Když se napřímil, vězel již v bahně po pás a pak se ozvalo jakési žuchnutí, podivný šplouchavý zvuk, jakoby bažina cosi polkla. Tam, kde von Schonbeck zmizel, se v zeleni objevila velká, černá skvrna. Nad bažinou se rozhostilo ticho...

Biggles zastrčil pistoli, vytáhl z pouzdra cigaretu a začal si jejím koncem poklepávat na zápěstí. Bertie s Gingerem už stáli vedle něho. „Kde je?“ zeptal se nechápavě Ginger.

„Kde bys ho asi hledal?“ odpověděl Biggles otázkou a ukázal na zlověstnou, černou skvrnu. „Dostal to, oč si sám dlouho říkal. Byl to asi nejlepší způsob, jak to ukončit. Zbavil nás trápení s dopravou toho lotra a ušetřil Raymondovi výdaje na soudní proces.“

Černá skvrna pomalu mizela, zelený koberec se zaceloval.

Vraceli se. Algyho a námořníky našli u beden plných zlata. Stáli nad těly dvou mrtvých německých námořníků.

„Tak už toho snad bylo dost,“ řekl hořce Biggles. „Tihle hoši už nikam nespěchají a my konečně také ne. Končíme, pánové.“

KAPITOLA OSMNÁCTÁ

ÚSTUP Z KERGUELENU

Algy omluvně pokrčil rameny a ukázal palcem směrem, kde nechali poškozený letoun.

„Je mi moc líto, že jsem s tím tak řachnul,“ řekl. „Pospíchal jsem dolů a myslel jsem, že se mezi ty dvě skály vejdu. Byla to chyba, pánové, teď to už vím. Já si udělal bouli a hydroplán si narazil nos. Trapné. Spěchat se nemá.“

„Nelam si s tím hlavu,“ konejšil ho Biggles. „Znamená to jedinou věc. Cestou domů se trochu víc projdeme. Nevadí.“

„Ty bedny zde necháme?“ zajímal se Ginger.

„Můžeš si jednu vzít,“ ušklíbl se Biggles. „Pomáhat ti nebudu, ale... ticho, pánové!“ zarazil se uprostřed řeči. „Poslouchejte!“

Zmlkli.

Nad ztemnělým pustým ostrovem se ozvaly letecké motory a jejich zvuk se blížil rychle.

„Nimrod!“ vykřikl Ginger překvapeně. „Kde se tu, k čertu, vzal?“

„Někdo bude určitě uvnitř,“ řekl Biggles. „Nemusím hádat, kdo ho poslal, jen nevím, jak nás v té tmě našel.“

„Jemine, podívejte!“ vykřikl Bertie. „Tam letí další!“ V ruce se mu zjevil monokl a lord se dal horečně do čištění, které zde tak dlouho a hříšně zanedbával.

„Vypadá to tak, že se Raymond rozhoupal, jenže jako obvykle přiložil ruce k dílu, když už máme hotovo!“

„S křížkem po funuse,“ zamračil se Ginger.

„Nebud na něj tak přísný,“ poznamenal Biggles. „Připusťme si, že neměl moc času na přípravu. Od našeho volání o pomoc neuplynulo moc času. Bylo to včera?“

„Já nevím,“ řekl Ginger a zatvářil se zmateně. „Když jsem ten ohyzný mrtvý ostrov viděl prvně, nikdy by mne nenapadlo, co se tu všechno semele a jak rychle to půjde za sebou.“

„Jsou tu, takže se dlouho na Kerguelenu nezdržíme,“ usmál se Biggles.

„Je to absolutně ohavné místo, starouši, absolutně hnusné,“ ozval se Bertie. „Toužím po rychlém letadle na cestu domů a Algy se ho nesmí ani dotknout!“

„Pilot nás už viděl a má dost rozumu, aby tu nepřistával,“ řekl Biggles. „Jdeme, pánové!“

„Co tedy uděláme s tím zlatem?“ připomněl Bertie.

„Nic,“ řekl Biggles. „Ginger už měl zájem, můžete se domluvit. Zdejší zvěř a ptactvo je však otvírat nebude a až se o nich dozví Raymond, nemyslím, že je tu nechá dlouho ležet.“

Vykročil.

Prochladlí, hladoví a vyčerpaní muži dorazili k zálivu až těsně před půlnocí. Na vlastní kůži pochopili, proč postupovali nacisté s bednami tak pomalu. Když se blížili k pobřeží, uviděli tam jasná světla a před vjezdem do zálivu kotvila jakási loď.

„O dopravu je postaráno,“ ozval se Ginger. „Vidím loď!“

„Bude to nejspíš *Vega*,“ řekl Biggles. „Určitě musela být někde po ruce, když je tu tak brzy. Raymond ji měl asi v kapse.“

Ze stínů pobřežních skal náhle vystoupila postava.

„Velmi správně, Bigglesworthe,“ ozval se Raymondův hlas. „Je to *Vega* a čeká na vás. Jistě jste neočekával, že bych vás opustil v těchto Bohem zapomenutých končinách.“

„Ani ve snu by mě něco tak hrozného nenapadlo,“ ušklíbl se Biggles. „Jen jsme měli málo času připravit vám slavobránu. Tady se stále něco dělo. Kdybyste tu byl, mohl jste si i vystřelit!“

„Všiml jsem si, že tu občas něco vybuchlo,“ řekl Raymond a ukázal na přepůlenou ponorku U-517. „Který z vás tohle udělal? Nic takového jsem ještě neviděl a docela by mne zajímalo, jak jste to dokázali.“

„Tohle? Za to nemůžeme. To zařídil sám von Schonbeck.“

„A kdepak ho máte?“

„Nemáme ho. Leží někde mezi dnem a povrchem krásně zelené bažiny, pár mil odtud, pane. Také si to zařídil sám a my teď ani nevíme, jak je hluboko. Několik mrtvých nacistů leží porůznu v okolí, a asi mi nebudete věřit, že za smrt většiny z nich také nikdo z nás přímo nemůže! Ráno budou mít vaši muži hodně práce, aby je všechny našli a měli by najít i hrstku zraněných.“

„Nenapadlo mne, jaké nevinátka jsem vyslal na Kerguelen,“ usmál se Raymond, ale vzápětí zvážněl. „Co zlato?“ řekl. „Také za nic nemůžete? Kde je?“

„Na ostrově se povaluje dost beden,“ ušklíbl se Biggles. „Až jsem byl překvapen, co jich tam je. Můžete si je posbírat.“

„Takže vy o něj nestojíte?“

„Jediné oč stojím, je postel a horká koupel!“ zavrčel unaveně Biggles. „A tihle pánové mají stejný zájem!“

„To mohu zařídit hned,“ usmál se Raymond a pokynul jim, aby ho následovali k motorovému člunu, kotvícím u břehu. „Je vás víc než jsem čekal, ale zvládneme to. Musíme jet dvakrát.“

„My také?“ ozval se Axel.

„Jistě, pánové. Víím o norské pomoci a na lodi jsou připraveni vás všechny uvítat. Poslyšte, Bigglesworthe, budete mi schopni povědět něco víc, ještě než zalezete na lůžko?“ dotíral Raymond. „Mohu doufat?“

„Do rána by to nepočkalo?“ vzdychl Biggles.

„Ne,“ řekl Raymond. „Hrstka mých dobrých známých v Anglii čeká na informace. Nesmím je zklamat!“

Člun již měl nahozený motor. Biggles nastoupil. „Dám si alespoň sprchu,“ zasténal. „Snad se mi po ní v hlavě trochu rozjasní.“

Tím, s výjimkou nezbytných úředních šetření, případ skončil a Biggles ho později nazýval velmi prostě, jako „druhý případ“.

Návrat do vlasti spolu s norskými námořníky na palubě *Vegy* se stal jedním z nejkrásnějších výletů, jaké si Biggles prožil. Jedinou jeho povinností bylo sestavit úplnou zprávu o průběhu případu. Příběh tak poznali v Anglii mnohem dřív, než se *Vega* dostala do domácích vod. Ocítl se i na stránkách novin, které v časně poválečné době lačnily po každé senzaci. Biggles jen uvítal, že jména hrdinů byla v textu opominuta.

„Rád vás zase vidím,“ řekl opálený Biggles.
„Londýn je vážně moc hezké město.“

„To je,“ usmál se Raymond, sedící v křesle své kanceláře ve Scotland Yardu. „Hlavně, když máme všechno, co jsme po tom zatraceném von Schonbeckovi chtěli. Díky. Teď chci vědět, jak dlouho ještě hodláte mít dovolenou? Už jste na to myslel?“

„Ještě by pár dnů neškodilo,“ zazubil se Biggles.

„To snad nemyslíte vážně,“ zamračil se Raymond.
„Lenošili jste skoro celý měsíc!“

„Je pátek,“ řekl Biggles. „V pondělí jsem u vás!“
Vstal.

„Víte co?“ Istivě se ušklíbl Raymond. „Venku prší a podle předpovědi to zítra nebude lepší. Něco pro vás mám.“ Také se postavil a napřáhl k Bigglesovi ruku.
„Ještě jednou děkuji a zítra ráno vás tu chci vidět!“
Biggles polkl a znovu se posadil. „Tak začněte,“ řekl.
„Oč jde tentokrát?“

POZNÁMKA VYDAVATELE

Ponorka U-517 byla skutečně součástí německé námořní flotily. Šlo o plavidlo typu EX C, jemuž velel kapitán Paul Hartwig. Loď se zdaleka nedočkala konce války, jak se uvádí v knize W. E. Johnse. Byla potopena již 21. listopadu 1942 jihozápadně od Irska. Část posádky měla štěstí – zachránila se.

Celý příběh však není autorem zcela vykonstruován. Hrstka nacistických ponorek skutečně bloudila ještě celé týdny po skončení války světovými oceány. Osudy několika těchto lodí a jejich posádek nebudou již nikdy objasněny. Ponorky mohly být potopeny spojenci, je však možné i to, že posádky lodí neměly po porážce Německa nejmenší chuť sdělovat vítězům, kam se sami uchýlili a kde potopili svá plavidla.

Oba typy letadel, které W. E. Johns uvádí v anglickém textu, mohly jen stěží v roce 1945 běžně sloužit. O *Tarponu* je zmínka v textu, ve vysvětlivce pod čárou. Jednomotorový dvojplošník *Hawker Nimrod* létal od podzimu 1932 a za války byl nahrazen modernějšími typy letadel (*Blackburn Scud*).

PŘIPRAVUJEME: BIGGLES MÁ PRÁZDNINY

OBSAH

Úvodem
Důsledky války
Biggles klade otázky
Von Schonbeckův první úder
Biggles na obhlídce
Past na hlupáky
Mrtví velrybáři
Bez možnosti pohybu
Algy přikládá ruce k dílu
Co se stalo na kře
Na řadě je Algy
Tenká čára života
Ginger se pokouší o nemožné
Von Schonbeck se nevzdává
Akce nabývají na síle
Ručičky, které se znovu rozběhly
Operační plán
Skvrna na zeleném koberci
Ústup z Kerguelenu
Poznámka vydavatele

WILLIAM EARL JOHNS

BIGGLES A PONORKA U-517

z anglického originálu BIGGLES SECOND CASE

Edice Hrdinové vzdušných bitev 22

Obálka Petr Barč s použitím motivu Zdeňka Buriana

Ilustrace v textu Petr Barč

Překlad Milan Hausner

Úprava překladu Mikuláš Moravec

Vydalo nakladatelství Toužimský & Moravec

Pod lázní 12, 140 00 Praha 4

jako svou 651. (81.) publikaci

Vytiskly Těšínské papírny, spol. s r. o.,

Český Těšín, Střelniční 54

ISBN 80-85773-56-2